விவேக போதினி

" எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."——திருவள்ளுவர்

தொகுதி VII { ஆனந்தஹு ஆடிமீ =1914-ஹு ஆகஸ்டுமீ } பகுதி 2

வேதாந்தத் திரட்டு

VEDANTIC SELECTIONS

6. தாயுமானவர்

11. ஸாதாரண நிலை நீக்கம்

மின்னனைய பொய்யுடலை நிலையென்று மையிலகு
விழிகொண்டு மையல் பூட்டு
மின்னார்க ளின்பமே மெய்யென்றும் வளர்மாட
மேல்வீடு ஸொர்க்க மென்றும்
பொன்னைபழி யாதுவளர் பொருளென்று போற்றி
பொய்வேட மிகுதி காட்டிப் [யிப்
பொறையறிவு துறவீத லாதிநற் குணமெலாம்
போக்கிலே போக விட்டுத்
தன்னிகரி லோபாதி பாழ்ம்பேய் பிடித்திடத்
தாணிமிசை லோகா யதன்
ஸமய நடை சாராமல் வேதாந்த ஸித்தாந்த
ஸமரஸ சிவானு பூதி
மன்னவொரு சொற்கொண் டெனைத்தடுத் தாண்
வாழ்வித்த ஞான குருவே [டன்பின்
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே.

(மௌனகுரு வணக்கம்—4)

12. விசாரணை நிலை

ஆதிக்க நல்வினைவ ராரிந்த மாயைக்கெ
னறிவன்றி யிடமில் லையோ
வந்தரப் புட்பமுங் கானலின் னீருமோ
ரவசரத் துபயோ கமோ
போதித்த நிலையையு மயக்குதே யபயநான்
புக்கவரு டோற்றி டாமற்
பொய்யான வுலகத்தை மெய்யா நிறுத்தியென்
புந்திக்கு ளிந்த்ர ஜாலஞ்
சாதிக்கு தேயிதனை வெல்லவு முபாயநீ
தந்தருள்வ தென்று புகல்வாய்
சண்மத ஸ்தாபனமும் வேதாந்த ஸித்தாந்த
ஸமரஸநிர் வாக நிலையு
மாதிக்கொ டண்டப் பரப்பெலா மறியவே
வந்தருளு ஞான குருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே.

(மௌனகுரு வணக்கம்—3)

13. உபதேச நிலை

ஐந்துவகை யாகின்ற பூதமுத னாதமு
மடங்கவெளி யாக வெளிசெய்
தறியாமை யறிவாதி பிரிவாக வறிவார்க
ளறிவாக நின்ற நிலையிற்
சிந்தையற நில்லென்று சும்மா விருத்திமேற்
சின்மயா நந்த வெள்ளந்
தேக்கித் திளைத்துநா னதுவா யிருக்கநீ
செய்சித்ர மிகநன் றுகாண்
எந்தைவட வாற்பரம குருவாழ்க வாழ்வரு
ளியநந்தி மரபு வாழ்க
வென்றடியர் மனமகிழ வேதாக மத்துணி
பிரண்டில்லை யொன்றென் னவே
வந்தகுரு வேவீறு சிவஞான சித்திநெறி
மௌனோப தேச குருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே.

(மௌனகுரு வணக்கம்—2)

CALENDAR—பஞ்சாங்கம்

யோ	தலு	இங்	தமிழ்	வார	ஆநந்த வரு ஆவணி மூ ‖ சாலிசகம் 1836 கலியப்தம் 5015 ‖ பசலி 1324 கொல்லம்-1090 ‖ 1914 வரு ஆகஸ்டு—செப்டம்பர்
பு	24	17	1	திங்	ஏகா 37-37, மி 7-31, ஹர் 5-1, பவ 6-48, திவி 29-25, அக 31-0, ஆயி 3-புத 29-51, சூன்யதி ஸர்வஏகா ஸமார்கம்.
செசு	25	18	2	செ	துவா 37-53, திரு 10-4, வஜ் 3-18, கௌ 7-45, ரா 9-42, ஹ-1-செ10-11, ஹஸ் 2 சுக் 11-45, சிம்தி துவா•கரிநாள்
பு	26	19	3	புத	திர 36-51, புன 11-21, விஷ் 0-35, விய 56-16 கர 7-22, ரா 02-4, ஆயி 4 புத 24-39, பிரதோ விய-சிரா-மாசி.
ரச	27	20	4	வியா	சது 34-39, பூச 11-26, வரி 52-10, பத் 5-45, ரா 11-57, மக 2 ரவி 1-15, மிரு 4 சனி 45-36, போதாயனம்.
புசு	28	21	5	வெ	● அமா 31-21, ஆயி 10-25, பரி 46-36, சது,,3 -0, ரா, 8-31, அக 30-54, விம்மபுத 18-28, ஹஸ் 3 சுக் 6-2, சர்வ அமா-பீடோரா-போ-இஷ்டி-ரிஷப பூ.
	29	22	6	சனி	பிர 27-9, மக 8-25, சிவ 40-23, பவ 27-9, திவி 27-30, பாத்-சத்-பிரதமாதிதி-இஷ்டி-சங்-தரி-மழை-4-க்குள்.
ரசெ புகு]	1	23	7	ஞா	துதி 22-14, பூர 5-39, விஷ் 33-37, கௌ 2214, திவி 22-38, மக-3 ரவி 29-9, ஹஸ் 2-செ 58-22, மக 2-புத 13-23 திரு 4 வக்குரு 21-26, திதித்வயம்,-
சு	2	24	8	திங்	திரு 16-44, உத் 2-15, ஹஸ் 56-8, சா 26-24, கர 16-44, திவி 21-55, ஹஸ் 4 சுக் 0-17, சதுர்திதி பலராமஜயந்தி ஹரிதாளி விநாயகசதுர்த்தி சாமவேதி சிராவணம் தாமஸம்.
பு	3	25	9	செ	சது 10-51, சித் 54-15, சுப 18-52, பத் 10-51, திவி 17-0, அக 30-50, கன்யாய-58-18, மக 3 புத 1-6 ரிஷிபஞ் கரிநா
ரபுசு	4	26	10	புத	பஞ் 4-47, சவ்ஷ 54-0, சுவா 50 11, சுப் 11-14, பா 4-47, திவி 7-18, மக 4 ரவி 56-51, மக 4 புத 11-17, சித் 1 சுக் 11-43, சவ்ஷ உப சூரிய சஷ்டி ஆவணி உச்சம் 56-51.
	5	27	11	வியா	சப் 52-58, விசா 46-18, பிரா 3-40, மா 52-34 கர 25 52, திவி 3-17, ரா 24-56, அமுக்தா சப் விரு மழை 8-க்குள்
பு	6	28	12	வெ	அஷ் 47-29, அனு 42-42, வை 49-6, பத் 20-13, ரா 25-15, பூர 1 புத 38-28, தூர்வாஷ்டமி வை சிரா. [டாஷ்டமி
செசு	7	29	13	சனி	நவ 42-40, கே 39-44, விஷ் 42-32, பா 15-4, ரா 28 14, அக 30-45, ஹஸ் 3 செ 43-33, சித் 2 சுக் 55-5, ஜ்யேஷ்
ரபு	8	30	14	ஞா	த 38 33. மூ 37-29, பி 36-33, தை 10-36, சே 2-59, ரா 2-44, பூ 1 ர 24-8, பூ 2-பு 27-0, ஆவ உச்சிவ 24-8.
	9	31	15	திங்	ஏகா 35-24, பூரா 36-10, ஆயு 31-19, வணி 9-58, திவி 0-57, ரா 25-21, சர்வஏகா பரிவர்த்தனைகா. [வாமனஜய.
புசு	10	1	16	செ	துவா 33-18, உத்தி 35-53, ஸௌ 26-56, பவ 4-21, சே 0-4, ரா 15-20, பூர 3 புத 18-40, துலா சுக் 13-23.
ர	11	2	17	புத	திர 32-28, திரு 36-46, சோ 23-22, கௌ 2-53, ரா 16-28, அக30-40, பூர 2ரவி 51-8சிரஉப.பிர
பு	12	3	18	வியா	சது 32-47, அவி 38-57, அதி 20-58, கர 2-37, ரா27-19, பூர4 புத12-24, அனந்தவிரு மழை10-க்
செசு	13	4	19	வெ	○பௌ 34-25, சத 42-23, சுக 19-30, பத் 3-36, சே 1-59, ரா 28 55. ஹஸ் 4 செ 30-31, சித் 4 சுக் 31-36, உமாமகேசவிரு-சந்திரக்கிரகணம். [மாளய ஆரம்பம் இஷ்டி.
பு	14	5	20	சனி	பிர 37-16, பூர 46-50, திரு 18-58, பா 5-50, சே 3-34, பாத் பது உத் 1 புத 5-50,
ரபு	15	6	21	ஞா	துதி 41-6, உத்தி 52-17, சூல 19-17, தை 9-11, திவி 7-1, அக 30-35, பூர 3 ரவி 17-27, கன்
சு	16	7	22	திங்	திரு 45-33, ரே 58-22, கண் 20-13, வணி 13-19, திவி 25-19, சுவா 1 சுக் 50-0. [னிபுத59-59.
பு	17	8	23	செ	சது 50-34, அசு 60-0. விர் 21-31, பவ 18-3, ரா 23-7, உத் 3 புத 53-24, சங் சது.
ர	18	9	24	புத	பஞ் 55-32, அசு 4-44. துரு 22-57, கௌ 23-3, ரா 0-43, பூர 4 ரவி 43-59, மகாபரணி.
செபு	19	10	25	வியா	சஷ் 60-0, பர 11 4, வியா 24-16, கர 27-48, ரா 13-30, அக 30-30, சித் 1 செ 28-40, உத் 4 புத 50 23, தார்உப
சு	20	11	26	வெ	சஷ 0-12, * கார் 16-56, ஹர் 25-10, வணி 0—12, தியா—0—0 சுவா 2 சுக் 7-36, மழை 4-க்குள்.
பு	21	12	27	சனி	சப் 4-1, ரோ 21-58. வஜ் 25-22 பவ 4-1, திவி 0—17, ரா 5-25, ஹஸ் 1 புத 46-36, மத்யாஷ்டமி சாளரஷ்டமி.
ர	22	13	28	ஞா	அஷ் 6-49, மிரு 26-0, விஷ் 21-45, கௌ 6-49, ரா 17-31, உத் 1 ரவி 9-34, அவிதவா நவமி கரிநாள்.
புசு	23	14	29	திங்	நவ 8-28, திரு 28-50, விய 23-11, கர 8-28, ரா 29-12, அக 30-25, ஹஸ் 2 புத 12 50, சுவா 3 சுக் 25-17, வியதி
	24	15	30	செ	தச 8-40, புன 30-25, வரி 20 36, பத் 8-49, சே 3 37, ரா 20-8, சிம் ஸி ஏகாதிதி. பாதமாளயம்.
ரசெ பு]	25	16	31	புத	ஏகா 7-56, பூச 30-46, பரி 17-3, பா 7-56, தியா—0—0, கன்னிரவி 34-51, சித் 2 செ 4-21, பிரா தயபுத 55-7, ஹஸ் 3 புத 42-20. சூன்யதிதி சர்வஏகா சன்யாசிமாளயம் ஷட்சிதி.

			சனி
ராகு.	5—விம்மபு		புத
குரு.	16- துலாசு 21-கின் பு		ரவி கே
			செ சுக்

விவேக போதினி

தொ. 7.] ஆனந்தவருஷ ஆடிமீ [பகுதி. 2.

மோக்ஷ ஸோபானம்

THE STEPS TO THE GOAL

(2) கர்மயோகம்

பீஷ்மர் சரித்திரம் (முடிவு)

ஒன்பதாம் நாள் மாலையுத்தம் முடிந்து எல்லோரும் படைவீட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டனர். ஆவலுடன் இந்தத் தருணத்தை எதிர்பார்த்திருந்த துர்யோதனன் தனது மாலைக் கடமைகளை முடித்துக்கொண்டு கூடிய சீக்கிரத்தில் பீஷ்மர் படைவீடுவந்து மிகுந்த பரபரப்புடன் அவரை நோக்கி, 'தாதா என்ன இப்படி மோசம் செய்துவந்தீரே இன்று! இவ்வளவா உமது பக்ஷபாதம், பாண்டவர்களை நன்றாக முறியடித்துவிட்டிருக்கக் கூடாதா இன்று? இப்படி எவ்வளவு காலம் கடத்துவதாக உமது யோசனை?' என்று கடிந்துகொண்டான். அதற்கு பீஷ்மர், 'அப்பா குழந்தாய்! நான் முன்னரே கூறவில்லையா யுத்தம் வேண்டாமென்றும், என்னால் பாண்டவர்களைக் கொல்லமுடியாதென்றும்? அப்படி இருக்க, நான் எவ்வளவு ஆவேசத்துடன் சண்டையிட்டும் உனக்கு திருப்தியாகவில்லை போலிருக்கிறது! பலன் ஸரியாக வரவில்லை என்பதா உன் துக்கத்திற்குக் காரணம்? நாம் என்ன செய்தும் கிருஷ்ண ஸஹாயம் பெற்று நிற்கும் தர்மவான்களான பாண்டவர்களை ஜயிக்க ஒருநாளும் முடியாது. நாம் கஷ்டப்பட்டு யுத்தம் செய்தால், ஜயம் அவர்களுக்குப் போவதை கொஞ்சநாள் தடுத்து நிறுத்தலாம். முடிவில் ஜயம் அவர்களுக்குத்தான் போகும். நீ வீணாய் அநியாய விஷயத்தில் பறந்தென்னலாபம், மனப்பூர்வமாகப் பாடுபடும் என்னை அடிக்கடி பக்ஷபாதி! பக்ஷபாதி!! என்று குத்திக் காட்டிப் புண்படுத்தாதே!' என்று கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டார்.

துர்யோதனனுக்குப் படபடப்பு அதிகமாகிவிட்டது. 'சண்டைக்கு வந்துவிட்டு உம்மைப் போல நிபந்தனைகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுபவர் யாராவது இருப்பார்களா? எதிரிகளை பூஷிக்கத்தான் படுமோ? தன் பக்கத்தாரை இப்படியா அதைரியப்படுத்துவது? என்ன துர் அதிர்ஷ்டமோ உம்மை நான் ஸேனாதிபதியாய்ப் பெற்றது? வேறு யாரையும் நியமிக்க முடியாமலிருக்கிறதே நீர் பாண்டவஜயத்தைத் தடுத்து நிறுத்திக்கொண்டிருக்கும் வரையில் உம்மாலேதான் என் உயிர்த்தோழனான கர்ணனும் சண்டையிடமுடியாது தத்தளிக்கிறான். உம்மால் நமக்கு ஜயம் கொண்டுவரமுடியாவிடில் இப்படி நமக்கு வேண்டியவர்கள் ஸஹாயத்தையுமா தடுத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்? உமது காரியங்கள் எனக்குப் பிடிக்கவே இல்லை' என்று கொட்டிவிட்டான் துர்யோதனன். துடித்தார் பீஷ்மர். 'அப்பா குழந்தாய்! உனக்கு உன் காரியமே பெரிதாகிவிட்டது. அது முடியக்கூடியதா அல்லவா என்பதைக் கவனியாதே பேசி, என் நியாய வசனங்களை விபரீதமாகக் கொண்டு என்னைப் புண்படுத்துகிறாய். நான் இருப்பதால் உனக்கு அநேகவிஷயத்தில் தடைகளுள போலிருக்கிறது. நான் எப்படி அப்பா உனக்காக தற்கொலை புரிந்துகொண்டு இறப்பது? நாளை ஒரு நாள் பொறுத்துக்

கொள். என்னாலானமட்டும் உன் விஷயக் கடமையைச் செலுத்திவிடுகிறேன். என் உயிரையாவது நாளைக்கொடுப்பேனே யல்லது இப்படி அபஜயத்துடன் திரும்பேன். இதற்குப் பின்னர் யாரை வேண்டுமானாலும் ஸேனாபதியாக்கிக்கொள். அவஸரப்படாதே, சற்றுப்பொறு' என்று அவனை ஸமாதானப்படுத்தி அனுப்பிவிட்டு, 'ஸரி நமக்கு ஆயுள் முடிவுகாலம் வந்து விட்டாற் போலிருக்கிறதே! துர்யோதனனும் நமது மரணத்தை விரும்புகிறான் போலிருக்கிறது. இனி நமது செஞ் சோற்றுக் கடனை உயிர்போகும் வரையில் செலுத்திவிடவேண்டியது,' என்று ஒருவாறு தேறி அமைதியுடனிருந்தார் பீஷ்மர்.

இங்கு இப்படி துர்யோதனன் ஒருவாறு தேறிப் போய்க்கொண்டிருக்கும் பொழுது, பாண்டவர்கள் படைவீட்டில் கிருஷ்ணபரமாத்மாவை அக்ராஸனாதிபதியாகக் கொண்ட ஒரு ஆலோசனை ஸங்கம் நடைபெற்று வந்தது. அதில் அர்ஜுனன் முதலியோர் 'நமது தாத்தா போடும் சண்டையைப் பார்த்தால் நமக்கு ஜயம் திரும்பாதுபோ லிருக்கிறதே! அவரைக் கொன்று சாய்த்தால்தான் மேல்காரியம் ஆகும் போலிருக்கிறதே! இதென்ன விபரீதகாலம்! தாத்தாவைக் கொன்றே தீர்க்கும்படியான காலம் வந்து விட்டதே!' என்று பரிதவித்தனர். இதற்கு தர்மபுத்திரர் 'நாம் பீஷ்மரிடம்போய் இதை வெளியிட்டுக் கேட்போம், முன்னரே அவர் அனுமதி கொடுத்திருக்கிறபடி' எனப் பாண்டவர்களும் கிருஷ்ணபரமாத்மாவை முன்னிட்டுக்கொண்டு பீஷ்மர் படைவீட்டை நோக்கி 9-ம்நாளிரவில் புறப்பட்டு, துர்யோதனன் போய் பீஷ்மர் அமைதி அடைந்திருந்த காலத்தில் வந்து சேர்ந்தனர். அர்ஜுனன் விஷயத்தை நேரிட ப்ரஸ்தாபிக்க, 'பீஷ்மர் ஏது! நமக்கு மரணகாலந்தான் அணுகிவிட்டது போலிருக்கிறது. இருதிறத்தாருக்கும் நாம் இறந்தால் நலமாகவிருக்கும்போலத் தோற்றுகிறதே. இதைவிட நாம் சாகவேண்டிய தருணம் வேறு ஒன்றும் ஏற்படாது. ஆகையால் இப்பொழுது தயங்காது உயிரை விடவேண்டியதுதான்' என்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டு பாண்டவர்களை நோக்கி, 'ஹே தர்மாத்மாக்களே, இதுதான் நான் ரஹஸ்யம் கூறுவதாகக் குறிப்பிட்ட ஸமயம். என் ஸகல கர்மங்களையும் பலனையும் இதோ இருக்கும் கிருஷ்ண பரமாத்மா ஸந்நிதானத்தில் ஸமர்ப்பித்துவிட்டுக் கூறுகிறேன் என் மரணோபாயத்தை, கவனமாய்க் கேளுங்கள்' என்று பீடிகை போட்டுக்கொண்டார். பின்னர், 'பாண்டவர்களே! நீங்களோ தர்மாத்மாக்கள், ஜயம்உங்களதே, ஆனால் நான் உயிருடனிருக்கும்வரையில் வரவேண்டிய ஜயத்தை அடைய உங்களால் முடியாது. எனக்கும் மரணகாலம் ஸமீபித்து விட்டாற்போலத் தோற்றுகிறது. என்னை வெட்டிச் சாய்க்க உங்களுக்கு அனுமதி கொடுக்கிறேன். தாத்தா என்று கூடக் கவனியாது என்னை நீங்கள் கொல்லுவது எனக்கு ஸம்மதந்தான். நான் வில்லம்பு எடுத்துப் போர்புரிந்து கொண்டிருக்கும் வரையில் என்னை நீக்கமுடியாது. உங்கள் புறம் சிகண்டி இருக்கிறானல்லவா? அவன் பெண்ணாகப் பிறந்து நடுவில் ஆணானவன். அவனைக் கண்டுவிட்டால் நான் அம்பெடேன். அவனை முன்னிறுத்திக்கொண்டு அர்ஜுனன் பின்னிருந்து போர் செய்தால் நான் யுத்தகளத்தில் அடிபட்டு விழுவேன். இப்படிச் செய்துவிடு அர்ஜுனா! தயங்காது. உன் தமயனுக்கு ஜயத்தை ஸம்பாதித்துக் கொடுத்து விடலாம் நீ' என்று கூறிமுடித்தார். அர்ஜுனனுக்கு அடங்காத்துயரம் வந்துவிட்டது. 'தாத்தாவை மோசடியாக வல்லவா நான் கொல்லும்படி வந்துவிட்டது' என்று

து[illegible]த்தான். பீஷ்மர், 'வந்ததுவந்துவிட்டது நீங்கள் என்னைக் கொல்லாமல் இருக்கமுடியாது. க்ஷத்ரிய தர்மப்படி என்னை இப்பொழுது கொல்வது பாபமாகமாட்டாது. ஆகலால் தைர்யமாய் நாளையே என்னை வெட்டிச் சாய்த்துவிடுங்கள்,' என்று மரணத்தை ஒரு திரணமாக நினைத்து வசனித்தார். 'இப்படிப்பட்ட தாத்தாவைக் கொல்லும்படி யாகிவிட்டதே' என்று மனம் உருகித்தத்தளித்து பீஷ்மரிடமிருந்து விடைபெற்றுப்போயினர் பாண்டவர்கள்.

பத்தாம் நாள் காலையில் யுத்தம் தொடங்கி வெகு உத்ஸாஹமாய் நடைபெற்றது. பீஷ்மரை அணுகிவந்த சிகண்டியை துர்யோதனாதியர் நெருங்க வொட்டாது தடுத்து விட்டனர். இப்படி அன்று பிற்பகல் வரையில் போர் நடந்து பாண்டவர் கக்ஷி களைத்துக்கொண்டே வந்தது. வெகு தந்திரமாக அர்ஜுனன் தருந்த காவல்களுக்கிடையில் சிகண்டியை முன்னிட்டுக்கொண்டு பீஷ்மர் முன்வந்து நின்றுவிட்டான். எவராலும் இந்த அர்ஜுனன் முயற்சியை அப்படியே தடுத்துவிட முடியவில்லை.

இவ்வாறு சிகண்டி முன் நிற்பதையும் அர்ஜுனன் அவன் பின் மறைந்து யார் பிரித்தும் பிரிக்க முடியாது ஸ்திரமாக நின்றுவிட்டதையும்கண்ட பீஷ்மர் தமது ஆயுதங்களை எறிந்துவிட்டார். ஆகாயத்தில் ருஷிகளும் வஸுக்களும் பீஷ்மரை நோக்கி 'உமது வஸுபதத்திற்குத் திரும்பும் காலமாகிவிட்டது. நீர் இப்பொழுது செய்த காரியமே நல்லது நல்லது,' என்று அங்கீகரித்தனர். ஸரி, நல்ல தருணம் தான் சாக என்ற தீர்மானம் பிறந்து கொண்டிருக்கையிலேயே, யார் தடுத்தும் தடைபட்டு நிற்காது பாணவர்ஷங்களை மிகுந்த கொடுமையாகச்சிதறிவிட்டுபீஷ்மரைஅம்புகளால் துளைத்தான் அர்ஜுனன். பீஷ்மர் தேஹத்தில் மயிர்க்கால்களிலெல்லாம் அம்புகள் பொத்துவிட்டன.

10-ம் நாள்மாலை பீஷ்மர் யுத்தகளத்தில் களைத்துச் சாய்ந்துவிட்டார். முதுகுப்புற விலாப்புறம் தைத்திருந்த அர்ஜுன பாணங்கள், பீஷ்மரை தரையில் படவொட்டாது அந்தரத்திலேயே ஏந்திப்பிடித்தன. தலை தொங்க விட்டுவிட்டது. இப்படி பீஷ்மர் யுத்தகளத்தில் அடிபட்டுவிழுந்ததும் போரை நிறுத்திவிட்டு இருதிறத்தாரும் வந்து கூடிவிட்டனர். அப்பொழுது ஆகாயத்திலிருந்த ருஷி, வஸுக்கள் 'தக்ஷிணாயனமல்லவா பீஷ்ம' என்று ஓலமிட, 'ஆனால் ஸரி, இனி 48 நாள் உத்தராயணம் பிறக்கும்வரை இப்படியே இருந்துவிடுகிறேன், என்ன ப்ரமாதம்!' என்று தீர்மானித்துவிட்டார் தகப்பனிடமிருந்து பெற்ற ஸ்வச்சந்த மரணசக்தியை ஸரிவர உபயோகப்படுத்தி. அப்பொழுது தொங்கும் தலையை ஸரிப்படுத்தும்படி கேட்க, துர்யோதனாதியர் எடுத்துவந்த தலையணைகளை ஒப்புக்கொள்ளாது அர்ஜுனனால் குறுக்காக நடப்பட்ட இரண்டு பாண ஆதாரத்தை ஏற்றூர்: தாகசாந்திக்கு துர்யோதனாதிகள் கொண்டுவந்த தீர்த்தாதிகளை ஏற்காது, அர்ஜுனனால், பார்ஜன்யாஸ்த்ரத்தால் அவர் தலை மாட்டில் ஏற்படுத்தப்பட்டு அவர் வாய்க்கு நேராய் சிறு தாரையாக விழும்படி செய்த பாதாள கங்கை ஊற்றை அங்கீகரித்து சற்று களைப்பாறி துர்யோதனாதியரை நோக்கி 'இதோடு யுத்தத்தை நிறுத்திவிடுங்கள், நான் ஒருவன் போனது போதும். மற்றைய எல்லோருமாவது சேர்ந்துவாழ்ந்து ஸுகியுங்கள்' என்று பரிவுடன் புத்திமதி கூறினர். யுத்தத்தை நிறுத்தி விடுவோமா என்று யோசித்துக்கொண்டு துர்யோதனன் ஒருபுறமும், மிகுந்த துக்கத்துடன் பாண்டவர்கள் மறுபுறமுமாகப் பிரிந்து போயினர். இரவில் கர்ணன் பீஷ்மரிடம் வந்து துக்கித்து 'யுத்தம் நிற்பதே நலம், இல்லாவிடில் நான் துர்யோதனனுக்காக உயிர் விடுவேனே ஒழிய பாண்டவர்கள் தமயனாக அவர்

களிடம்போய் துர்யோதனாதியரை பறக்கவிட எனக்கு எப்படி மனம் வரும்?' என்று தன் உள் எண்ணத்தைக் கூறி யகன்றனன்.

இரவிலேயே துர்யோதனன் எண்ணம் மாறிவிட மறுநாள் முதல், மேல்யுத்தம் நடந்து தர்மபுத்திரருக்கு ஜயம் வந்தது. என்ன வந்தென்ன? அநியாயமாக உறவினர்களை எல்லாம் கொன்ற பாதகனாகி விட்டேனே என்ற துக்கமும் கூடவே வந்து கவிந்துகொண்டது அவரை. ராஜ்ய பட்டாபிஷேகத்திற்கு பலர் புத்திமதியின்மேல் இசைந்து தர்மபுத்திரர் ஹஸ்தினாபுரத்தரசரானார். தர்மபுத்திரருக்கு ஏற்பட்ட மனக்கவலை மாறினபாடில்லை.

இப்படி இருக்கையில், பட்டாபிஷேகமாகி இரண்டொரு நாட்கழித்து ஒருநாள் அதிகாலையில் தர்மபுத்திரர் பகவான் பள்ளியறைக்கு வர அங்கு மெத்தையின்மேல் பகவான் நிஷ்டையில் மூழ்கி, அசையாதிருப்பதைக் கண்டு மிகுந்த விநயத்துடன் ஒதுங்கி நின்றுகொண்டிருந்தார். பகவான் கண் விழித்ததும் தர்மபுத்திரரை நமஸ்கரித்து நிற்க, அவர் பகவானை நோக்கி 'நீர் ஜகந்நாதராச்சுதே, இந்த ஸமயத்தில் உமக்கென்ன நிஷ்டை வந்தது?' என்று பரிஹாஸமாகக் கேட்க, 'ஒன்றும் விசேஷம் இல்லை தர்மநந்தனா! தினம் காலையில் அம்புப் படுக்கையில் உத்தராயணத்தை எதிர்பார்த்திருக்கும் மஹாத்மாவான பீஷ்மர் என்னைத் துதிப்பார். அவரிடம் போய்விடும் என் மனம்அப்போது நிஷ்டையிலிருப்பேன் அவர்முடிக்கிறவரையில், இவ்வளவுதான்,' என்றார். அதற்குதர்மபுத்திரர் 'ஐயோ இப்பேற்பட்ட மஹானைக்கொன்றபாபியாகி விட்டேனே நான்' என்றலறிக் கொண்டு மூர்ச்சித்து விட்டார். அதற்கு பகவான் 'இன்னும் தீரவில்லையா இந்தப் பித்து உனக்கு! எழுந்திரு அந்த பீஷ்மரிடமே போவோம் நீ செய்த பாபத்தை விசாரிக்க' என்று காலைக் கடனை முடித்துக்கொண்டு பீஷ்மரை அணுகினர். அங்கு பீஷ்மர் நிர்யாணத்தைக் காண அநேக மஹருஷிகளும் வந்துவிட்டனர். அநேகருஷிகள் பீஷ்மருக்கு உபசாராதிகள் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

தர்மபுத்திரர் அவரை அணுகி தமது மனக்குறையை வெளியிட அவர் மிகுந்த கருணையுடன் அவரை நோக்கி, "அப்பா குழந்தாய், உன் தர்மசிந்தையில் பாபம் எப்படியடா உதிக்கும்! நீ செய்தது உன் தர்மத்தைத்தானே. அது நடைபெறுங்கால் உங்கள் கொடுமையால் உன்னால் மாளுவதுபோல நாங்கள் இறக்கும்படி நேர்ந்தது இதற்கு நீ இப்படி துக்கிப்பது உன் தர்மசிந்தைக்கழகல்லவே. உனக்கு நியாயப்படி கிடைத்துள்ள ராஜ்யத்தை ஒழுங்குப்படி ஆளுவதற்குக்கூட இந்தத்துக்கம் இடந்தாராமல் உன்னை தர்மப்ரஷ்டனாக்கிவிடுமே. சீக்கிரம் மிச்சமில்லாது இதைத்தொலைத்து உனக்குவரும் ஸந்தேஹங்களைக்கேள். இதோ நமது முன்னிருக்கும் பகவான் பலத்தால் நான் உணர்ந்தவரையில் கூறிவிடுகிறேன். பின்னராவது தெளிந்து தேறி இரு," என்றுசொன்னார். பகவத்கிருபையால் தர்மபுத்திரருக்கு உபதேசிக்கையில் பீஷ்மருக்கு அம்புவலி குறைந்துவிட்டது. இவர் தர்மபுத்திரருக்கு எடுத்துக்கூறிய வேத ரஹஸ்யங்களை மஹாபாரதம் சாந்தி, அநுசாஸன பர்வங்களில் காணலாம்.

இவ்வாறு எல்லாம் கூறி முடிந்தகாலத்தில் உத்தராயணமும் வந்தது, தேஹத்தை உதறிவிடும் காலம்வந்ததுவிட்டது என்று தெரிந்துவிட்டது. உடனே யோகாப்யாஸத்தில் இறங்கிவிட்டார் பீஷ்மர். அடங்கிவரும் இந்திரியப்ராணாதிகளைமனதில் அடக்கி ஹிருதயத்தில் கொண்டு நிறுத்தி மேல் புண்ய கதியான ஸுஷும்ன மார்க்கத்தின்வழி வெளிக்கிளம்ப ப்ரயத்னப்பட்டார். அது சற்று கஷ்டமாக இருப்பதைக்கண்டு எதிரிலிருந்த கிருஷ்ண பரமாத்மாவை வாயாரத் துதித்து தமக்குஅவர்விஷயத்திலிருந்த உண்மைஉணர்வை வெளியிட்டுத்யானித்தார். இவர்ப்ராணன் ஸுஷும்னைவழியாக தடையின்றி ஏறி மண்டை உச்சியாகிய ப்ரஹ்மரந்திரத்தைப் பிளந்து தயாராகவிருந்த திவ்ய ஆக்நேய சரீரத்தைப்பற்றிக்கிளம்பி ஆகாயமார்க்கமாகப்போய் வஸுபதவியைச் சேர்ந்தது. அங்கிருந்த எல்லோருக்கும் பீஷ்மர் பற்றிச்சென்ற ஆக்நேய சரீரம் அவர் மண்டையுச்சியிலிருந்து உயர ஆகாயத்தில் மறையும் வரையில் பெரிய சுளுந்து வெளிச்சம்போலக் காணப்பட எல்லோரும் பீஷ்மர் சிறப்பில் ஈடுபட்டு அசைவற்று தூண்போல் நின்றுவிட்டனர்.

இவ்வாறு மரணத்தைக்கூடக் கர்மயோகமாகவே ஏற்றார் கர்மயோக சிகாமணியான பீஷ்மர்!!!

ஸதாசிவப்ரம்மம்

என்ற

ஸித்தரின் திவ்ய சரித்திரம்

SADASIVA BRAHMAM (a life sketch)

(9-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஒரு காலத்தில் இவர் மஹிமையைக் கேட்டறிந்த ஒரு பிரமசாரி, இவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து இவரோடு கூடவே ஜீவித்து வந்தனராம். இந்தப் பிரமசாரி ஒரு தினம் இரவில் ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீ ரங்கநாதர் ஸன்னதியில் உற்சவம் நடக்கின்றது, அதைப்பார்க்கவேண்டுமென்று ஆவல் கொள்ள, நம்முடைய பரமாத்மா அதற்கிணங்கி சமிக்ஞை காட்ட, க்ஷணத்திற்கெல்லாம் அவர்களிருவரும் ஸ்ரீ ரங்கநாதர் ஸன்னதியில் தீபாராதனையாகிறதை மிகக்களிகூர்ந்து பார்த்தார்களாம். உடனே இப்பிரமசாரி இம்மஹானை எங்கும் தேடிக்காணாமல், நெரூருக்கு வந்ததாகவும், அவ்விடத்தில் ஸ்வாமிகளெழுந்திருப்பதைக் கண்டு குதூஹலமடைந்து அவரை நமஸ்கரித்து அவருடைய அற்புதச்செயல்களை யாவருமறியும்படி பிரஸித்தப்படுத்தினதாகவும் சில நாட்களுக்கெல்லாம் நம்முடைய ஸித்தர் இப்பிரமசாரியை நாக்கை நீட்டச்சொல்லி தர்ப்பையால் ஒரு பீஜாக்ஷரம் அவர் நாக்கிலெழுதி அனுக்ரஹிக்க, இவர் சீக்கிரத்தில் கல்வியில் நிபுணராகி மைஸூர் சமஸ்தானத்தில் வேண்டியமட்டில் வெகுமதிகளைப் பெற்று வந்ததாகவும் இவருடைய ஸந்ததியார்கள் நெரூர் கிராமத்தில் மானியம் பெற்று இப்பொழுதும் வாழ்ந்து வருகின்றார்களென்றும் அறிகிறோம்.

நம்முடைய யோகீச்வரர் ஓரிடமும் நிலையாயிராது ஸதா எங்கும் அலைந்துகொண்டிருந்ததினால் ஒரு ப்ரகாரணத்தில் ஒரு மஹம்மதிய அதிபதி விஜயம் செய்திருந்த கூடாரத்திற்குள் பிரவேசித்ததாகவும் அவ்விடத்தில் அந்த அதிபதி தன்னுடைய கோஷா ஸ்திரீகளுடனிருந்ததால் இந்த அவதூதஸ்வாமிகள் புகுந்ததும் மிகக் கோபம் கொண்டு உடனே தன்னுடைய கத்தியை உருவிக் கோபாவேசத்தால் நம்முடைய ஞானபரருடைய ஒரு புஜத்தை வெட்டி விட்டாராம். தமது ஒரு கைபோனதைக் கூடக் கவனியாது வழக்கம்போல் நம்முடைய மஹாத்மா தம் வழியில் போய்க்கொண்டிருந்ததை இந்த மஹம்மதிய அதிபதி பார்த்து மிகுந்த துக்கமடைந்து, தான் தெரியாத்தனமாய் இப்படிப்பட்ட மஹானுடைய கையை வாங்கிப் போட்டோமே! இந்த அநீதியான காரியத்தை இந்தப் பெரியவர் பொறுத்தருளும்படி, தான் செய்து கொள்ளவேணுமென்ற எண்ணத்துடன் அவர் எங்கு சென்றாலும் தானும் கூடவே போய்க் கொண்டிருந்ததாகவும் அநேக நாள் கிரமித்து யோகீச்வரர் இவரைத் திரும்பிப்பார்த்து, தம்முடன் கூடவே அவர் வந்து கொண்டிருப்பதற்கு என்ன காரணமென்று சமிக்ஞை செய்ய, அவர் நம்முடைய ஸித்தருக்குக் கொடுமையான காரியமொன்று செய்துபோட்டதினால் க்ஷமிக்கவேண்டுமென்று பலவாறாக கெஞ்சிச் சொல்லலும், என்ன குற்றமென்று தெரிவிக்கும்படி சமிக்ஞைசெய்ததும் இன்ன குற்றமென்று எடுத்துரைக்க அது பரியந்தம் தம்முடைய ஒரு கை வெட்டுண்டிருக்கிறதென்றறியாத நம்முடைய ஞானியார் அக்காலத்திலறிந்து தம்முடைய மற்றொரு கையை வெட்டுண்ட கைமேற் போடலும் அது வழக்கம்போல் ஆய்விட்டதைக்கண்டு ஸ்தம்பித்து நின்று தன்னை ஆசீர்வதிக்கவேண்டுமென்று ஸ்வாமிகளைப் பிரார்த்திக்க, அந்த அதிபதிக்கு ஆசீர்வாதமளித்துவிட்டு வழக்கப்பிரகாரம் தம் மார்க்கத்தில் சென்றனராம்.

நம்முடைய மஹாத்மா ஆலயங்களுக்குப் போய்த் தெய்வங்களைத் தரிசனம் செய்யுங் காலங்களிலெல்லாம் அர்ச்சனைகளை மனதில் தியானிக்கத்தியானிக்க, ஒவ்வொரு அர்ச்சனைக்கும் ஒவ்வொரு புஷ்பம் தானாக ஸ்வாமியினுடைய தலையில் விழுந்துகொண்டு வந்ததாகவும் தெரியவருகிறது. தம்முடைய தேஹமாத்தியந்தம் மண்ணையும் விபூதியையும் பூசிக்கொண்டு, இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கை அநித்தியம்; ஒன்றுக்கும் பிரயோசனமில்லை; நித்தியமான பரமபதத்தை நாடவேண்டுமென்ற ஊக்கத்துடன் தமக்கு ஆகாரம் தண்ணீர் ஒன்றையும் இலக்ஷியம் செய்யாமலிருந்தது முண்டு.

ஒரு ஸமயம் சிதம்பர க்ஷேத்திரத்திற்கு நம்முடைய பிரமஞ்ஞானியார் போயிருந்தனராம். அப்பொழுது ஒரு நாள் ஒரு குடியானவன் ஆலை ஆட்டிக்கொண்டு இருக்கையில், கொப்பரையில் கொதித்துக் கொண்டிருக்கும் பாலைக் கையில் விடும்படி சொல்ல, அக்குடியான

வன் காய்ச்சாதபாலைக் கொடுப்பதாகத் தன்னையின்றமட்டில் அவருக்குச் சொல்லியும் அதை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளாதவராய், கொதிக்கிறபாலிலேயே தமக்கபிலாஷையென்று ஜாடை செய்ய, அதைக் கொடாவிடில் தனக்குப் பெரிய அபாரதம் நேரிடுமோ வென்று அவன் மிகப்பயந்து, அவர் அபீஷ்டப்பிரகாரம் கொதித்துக்கொண்டிருக்கும் பாலை அவர் கையில் விட அதைத் தம்முடைய திருக்கையில் குளிர்ந்த நீர்போலருந்திவிட்டுத் தம்முடைய நெறியில் சென்றனராம்.

கி. பி. 1738-ம் வருஷவாக்கில் நம்முடைய திவ்ய புருஷர் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள திவ்ய ஸ்தலங்களை யெல்லாம் தரிசனம் செய்த பிறகு புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்தில் புதுக்கோட்டை நகரிலிருந்து ஐந்துமைல் தூரமுள்ள திருவரங்குளமென்ற மஹாக்ஷேத்திரத்தில் சிலநாள் தங்கியிருந்துவிட்டு அந்த க்ஷேத்திரத்திற் கருகாமையிலிருக்கும் அடர்ந்த காடுகளில் உலாவித்திரிந்துவருங்கால், புதுக்கோட்டை ராஜ்யத்தில் அப்பொழுது செழித்தோங்கி செங்கோல் நடத்திவந்த 'சிவஞ்ஞான புரந்துனர்' என்று பிரஸித்திபெற்ற விஜய ரகுநாதத்தொண்டைமானார் அவர்களுக்கு, நம்முடைய ஞானபானுடைய தரிசனம் கிடைத்ததாம். இப்பூபதிக்குத் தெய்வபக்தி மிகவுமதிகமாம். இவர் ஸதா, தெய்வ சிந்தனையிலேயேயிருந்தவராம். இப்புதுமை நகருக்கு ஒருமைல் தூரமுள்ள சிவஞானபுரம் என்ற விடத்தில் விசேஷமாய்த் தன் ஜீவகாலத்தைக் கழித்து வந்தவராம். இந்த ராஜாவுக்கு வெகுநாள் பரியந்தம் புத்திர ஸந்தானமில்லை. நம்முடைய யதீச்வரரைக்கொண்டு இப்பாக்கியத்தையடைய வேண்டுமென்ற மிகுந்த அவாவுடன் தன் வேண்டுகோளை அவரிடம் தெரிவிக்க, அவர் இதற்கிணங்கினவராய்ப் பசுமாட்டு வெண்ணெயில் சொற்பம் கொண்டு வரும்படி ஆஞ்ஞாபிக்க, அவ்வெண்ணெயைத் தம்முடைய திருக்கையில் வாங்கி மந்திரித்து அதை இப்பூபதியின் பட்டமஹிஷிக்கு அளிக்கும்படி திட்டம் செய்ய. இந்தப் பட்டஸ்திரீ அதை உட்கொண்டதும் கர்ப்பம் தரித்துப் புருஷப்பிரஜையை ஈன்றதாகத் தெரிய வருகிறது. இக்குழந்தைக்கு 'நவநீதித் தொண்டமானார்' என்று நாமகரணம் செய்யப்பட்டது. இது முதல் இவர் சிலகாலம் இம்மஹானைவிட்டு நீங்காமல் இவரை பிரதிதினமும் ஆராதித்து இவரது அபீஷ்டத்தைத் தம்முடைய ஞானத்தினாலறிந்து நிறைவேற்றிவர, நம்முடைய திவ்யாத்மா இப்பூபதியினிடத்தில் மிக்கக்கருணைகூர்ந்து இவருக்கு தக்ஷிணாமூர்த்தி விக்ரஹமொன்று நிருமித்து அதை அரண்மனையிலேயே ஸ்தாபிக்க, அன்று தொட்டு இன்றுவரை இச்சமஸ்தானத்து ராஜாக்கள் அதைகுலதெய்வமாக மிகுந்த சிரத்தையுடன் வணங்கிவருகிறார்கள். இந்த மந்திரமெழுதிய மணலை இன்றுவரை மேற்கூறிய தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸன்னதியிலேயே மிக ஜாக்கிரதையுடன் காப்பாற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள். தவிரவும், இச்சமஸ்தானத்தில் நவராத்திரி பூஜை, அன்னதானம், யாத்திரைக்காரர்களுக்கு ஸ்வயம்பாகம், பிரதி வெள்ளிக்கிழமையிலும் பிராமணப் பெண் குழந்தைகளுக்கு ஸ்வயம்பாகம் முதலிய தர்மங்களும் இவர் அபீஷ்டத்தின்படி வெகு விமரிசையாக அன்று முதல் இன்றுவரை நடந்து வருகிறது. இத்தருமங்களை நிரந்தரமாகச் செய்து வரும்படியான ஏற்பாடுகளை நம்முடைய மஹான் இப்பூபதியினிடம் பெற்றபின் தாம் இன்னவிடத்தில் இன்ன தினத்தில் இன்னநேரம் ஸமாதிக்குள் ஐக்கியமாக வேண்டுமென்றும் அதற்குவேண்டிய ஸாமான்களும் தம்முடைய ஸமாதியில் ஒரு ஆலயமும் நிருமிக்கவேண்டுமென்றும், இப்பிரஸக்தியில் ஒரு பிராஹ்மணர் காசி க்ஷேத்திரத்திலிருந்து 'பாணலிங்கம்' ஒன்று கொண்டுவருவாரென்றும் இந்த மஹாத்வமடைந்த ராஜாவினிடத்தில் சமிக்ஞையால் தெரிவித்துவிட்டு தாம் அந்தர்த்தியானமானாரென்றும் கேள்வி. இவர் வாக்கின்படி நெரூர் கிராமத்திற்கு இப்பூபதி தம்முடைய மந்திரிமார் முதலிய உத்தியோகஸ்தர்களுடன் சென்று இவர் அபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றிவருங்கால், பாணலிங்கமும், அவ்விடத்திற்கு யோகீச்வரர் ஏற்கனவே சொல்லிய பிரகாரம் காசி க்ஷேத்திரத்திலிருந்து வந்து சேர்ந்ததாம். இத்தருணத்தில் நம்முடைய ஞானியார் பார்ப்பவர்கள் மனம் பூரிக்கும்படி இவ்விடத்தில் விஜயம் செய்து ஸமாதியில் எழுந்தருளினார்களாம். தொண்டைமான் ராஜாவும் இக்கிராமத்தார்களும் சேர்ந்து வாத்திய வேத

(இதன் தொடர்ச்சி 49-ம் பக்கம்.)

ஹிந்துக்களின் புராதன நாகரிகமும் தற்காலக் கல்வியும்

ANCIENT HINDU CIVILIZATION AND MODERN EDUCATION

மேனாடுகளில் தினேதினே நாகரிகம் விருத்தியடைந்து கரை புரண்டோட, நம் தேசம் மாத்திரம் அவ்விஷயத்தில் மழுங்கிக் கிடக்கக் காரணம் யாது? நூதன யந்திரங்களைக் கண்டு பிடிப்பதிலும், அற்ப வஸ்துக்களையும் நமக்கு அவச்யமாகச் செய்விப்பதிலும், நாட்டு நன்மையின்பொருட்டு பலவித சீர்திருத்தங்கள் தொண்டுவருவதிலும், தேசாபிமானம், பாஷாபிமானம் முதலியவைகளை விருத்தி செய்வதிலும், தம் நாட்டாரையும் ஜாதியாரையும் பாஷையினரையும் மதத்தினரையுமே உயர்வாகக் கருதி அவர்களுக்காக வருந்தியுழைப்பதிலும் ஏதோ தூண்டிக்கொண்டிருக்கவும் நம் நாட்டார் 'கிணற்றுத்தவளைக்கு நாட்டு வளப்பமேன்' என்று வாளா இருத்தற்குக் காரணம் யாதோ? நமக்குத் தெரிந்தவரையில் இவை எல்லாவற்றிற்கும் ஒரேகாரணம்தான் கூறலாம். அது நம் நாட்டாரது அறியாமை என்னும் அந்தகாரம் தான். எதுவரையில் நம் நாட்டார் நம் தேச பூர்வீக சரித்திரத்தையும், நாகரிகத்தையும், அறிவுப் பெருக்கத்தையும் அறியாமலும், அயல் நாட்டாரது சரித்திரங்களையும் அவர்களது நடவடிக்கைகளையும் அறிந்தும் அவைகளை நம் தேசத்திற்கேற்ப அனுஷ்டிக்காமலும் இருக்கிறார்களோ, அதுவரையிலும் நம் தேசம் க்ஷீணதசையில்தானிருக்கும். நம் நாட்டில் அனேகர் தங்கள் சக்திகளைப் பற்றியும் தம் நாகரிகத்தைப் பற்றியும் எப்பொழுதுமே இழிவாக நினைக்கிறார்கள். தம் ஸ்வயபாஷை அவர்கள் திருவாக்குக்கு வெளியிலேயே நின்றுவிடுகிறது. ஏழையாயிருக்கும் ஸ்வஜாதியான், ஸ்வதேசத்தான் ஏளனத்திற்கு இடனாகிறான். ஸ்வமதமோ இவைகள் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் வெறுக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றது. எல்லாம் அந்நியநாட்டுச் சரக்காகவே யிருக்கவேண்டியதாய்வந்துவிட்டது. இப்படியிருந்தால் இந்நாட்டில் எவனுக்குத்தான் சற்றாவது பற்று உண்டாகும்? தன் வேலைத்திறத்தில் தனக்கு எவ்வாறு உத்ஸாஹமும் தைர்யமும் உண்டாகும்? தம் நாட்டின் பொருட்டு சிரமப்பட்டு உழைக்கும் வெகு சிலருக்கும் உள்ள ஊக்கம் குன்றிவிடுமல்லவா? நாம் அந்நியரிடமிருந்து நாகரிக விஷயங்களை க்ரஹித்து அனுஷ்டிக்கவும், அவர்களது பழக்க வழக்கங்களைத் தழுவவும் வேண்டாமென்று சொல்லவந்தோமில்லை. நன்மை பயக்கக்கூடியது எந்தத் திசையிலிருந்து வந்தாலென்ன? எக்காலத்திலிருந்து வந்தாலென்ன? எந் நாட்டார், எப்பாஷையார், எம் மதத்தினரிடமிருந்து வந்தாலுமென்ன? நன்மையைக் கைக்கொள்ளுவதில் எவ்விதத்திலும் ஒரு குற்றமுமேற்படாது. அவைகள் கேவலம் போலிவேஷமாயும் நானா வட்டக்

(48-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

கோஷங்கள் முழங்க, சாஸ்திரபூர்வமாக நடக்க வேண்டிய பூஜை அனுஷ்டானங்களை முடித்து, லிங்கப் பிரதிஷ்டையும் செய்து, ஆலயமும் கட்டி, நித்தியபூஜை நைவேத்தியத்திற்கு ஏற்பாடு செய்து, நவராத்திரி உற்சவம் முதலியவைகள் கிரமப்படி நடந்துவர புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்தில் திருமயம் தாலுக்காவில் இரண்டு கிராமங்களை தொண்டைமான் இராஜா அவர்கள் இனாமாகவிட்டுக் கொடுத்திருந்தார்கள். அந்த இனாம் இக்காலத்தில் கட்டளையாக ஏற்பட்டு மேற்கூறிய உற்சவாதிகள் மிகுந்த வைபவத்துடன் இன்றும் நடந்துவருகின்றன. புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்தில், இம்மஹானை இன்றைக்கும் மிகுந்த பக்தி விசுவாஸத்துடன் தெய்வமாகக் கொண்டாடிவருகிறார்கள்.

இவ்வளவு பிரக்யாதிபெற்ற ஸித்தருடைய அற்புதச் சரித்திரத்தைப் படிக்கிறவர்களும், படிக்கக் கேட்கிறவர்களும், அஷ்டைச்வரியங்களும்பெற்று நீடூழிகாலம் சிறப்புடன் வாழ்வாரென்பது நமது உறுதியான கொள்கை. உலகத்தில் என்றைக்குப் பிறந்தோமோ, அன்றைக்கே மாணம் நிச்சயம். உலகத்திலேயே சாச்வதமான நிலையாக இருப்பவர்களை இது பரியந்தம் காணோம். ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் தம்மாலியன்ற மட்டில் கிருஹகிருத்திய காரியங்களுடன் மோக்ஷபதவி பெறவேண்டியதற்குரிய ஸாதனங்களையும் நாளடைவில் கைப்பற்றமுயல்வது அத்தியாவச்யமென்று இச்சரித்திரத்தாலறிகிறோம்.

ஓம் தத்ஸத்.

ஏ. இராமச்சந்திர அய்யர்.

2

1

தில் தீங்கு விளைத்தல் கூடாதனவாயும் இருக்க வேண்டுமென்பதே நம் நோக்கம்.

அந்நிய நாட்டாரிடமிருந்து நாம் கற்கவேண்டிய விஷயங்கள் எத்தனையோ விருக்கின்றன. உதாரணமாக மேனாட்டாரின் தொழில் முறைகளும் அவர்களது வியாபார ரீதிகளும், அவர்களது பௌதிக சாஸ்திர ஆராய்ச்சிகளும் நாம் கற்றறிய வேண்டியவைகளே. இவ்வுலகத்தில் ஒவ்வொரு தேசமும் ஏதாவது ஒரு விஷயத்தில் சிறப்படைந்திருக்கிறது என்பது யாவரும் அறிந்தவிஷயம். ஆனால் ஒரு விஷயத்தில் மாத்திரமே சிறப்புப் பெறுவதுடன், எல்லா விஷயங்களிலும் இகத்திற்கும் பரத்திற்கும் உபயோகமானவைகள் எல்லாவற்றிலும் ஒரு தேசம் சிறிது தேர்ச்சி யடைந்தாலொழிய அத்தேசம் நீடித்து நிற்கும் விருத்தியை யடைவதில்லையென்பதும் எல்லாருக்கும் தெரியும். எப்பொழுதும் நிலைக்கக்கூடிய ஆத்மவித்யாவிஷயங்களைச் சிறிதேனும் கவனியாது, கேவலம் உலக இன்பங்களையே பெரிதாகக்கருதி, பொருளீட்டுவதிலும், நாடு நாடாய்த் தம் ஆளுகைக்குள் கொண்டுவந்து இவ்விஷயங்களுக்குரிய ஸாதனங்களையே தேடிய மேனாட்டு நாகரிகங்கள் எங்கு போயொளித்தன? இவைகள் வெளித்தோற்றத்தில் மாத்திரம் நாகரிகமடைந்தவைகளாகக் காணப்படினும் உண்மையில் அநேகமாய் நினைத்தற்கரிய ஊழல்களை யுடையனவாய் இருக்கின்றன. கேவலம் பணத்தையே பெரிதாக எண்ணிவந்த மேனாட்டு ப்ரபுக்கள் தம் நாட்டு நாகரிகத்திலேயே வெறுப்படைந்து எல்லா விஷயங்களிலும் நாகரிகமற்றவர்கள் என்று கருதப்பட்டு வந்த ப்ராசீன இந்திய நாகரிகத்தி லீடுபட்டு அதன் சக்தியையே மஹாசக்தி யெனக் கருதி அதன் போக்கையே பின்பற்றவும் தலைப்பட்டுவிட்டனர். இதைக் கீழ்நாட்டாருக்கு எடுத்துக் காட்டவே அம்மேனாட்டு விஞ்ஞானிகள் பலர் கீழ்நாட்டு ப்ராசீன தர்மங்களைக் கூறும் நூல்களை ஆராய்ச்சிசெய்வதில் முற்பட்டனர்போலும்!

இம்மாதிரி மேனாட்டாரே ஆர்ய தர்மத்தின் உயர்வையும் இந்தியாவின் பூர்விக நாகரிக மேம்பாட்டையும் மேற்கொண்டு அங்கீகரிக்கும் காலத்தில் இந்தியாவில் பிறந்து வளர்ந்துவரும் இந்தியர்கள் மாத்திரம் ஏன் தங்களைத் தாங்களே தாழ்த்திக் கொள்ள வேண்டும்? இவர்கள் ஆர்ய புத்ரர்களல்லவா? இந்திய புண்யபூமியில் அவதரித்த மஹான்களின் பெருமையைத் தாமும் பெறும் சிறப்பிற்கு உரியவரல்லவா? இந்நிலவுலகிலுள்ள மற்றெல்லாதேசசரித்திரங்களைக்காட்டிலும் இந்தியநாட்டுச் சரித்திரமே பலவித அனுபவங்களை எடுத்துக்காட்டுதலின் சிறப்புடையதாயிருக்கின்றது. இப்படியிருக்க, நம் பரதகண்டத்திற்குச் சரித்திரமென்பதே கிடையாது; நமது மூதாதைகள் நாகரிகமற்றவர்கள்; காடுகளிலும், குகைகளிலும், மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு உலகநன்மைஎன்பதையே கவனியாமல் சுயநயம் பாராட்டி வந்தவர்கள் என்று கூறுவதை என்னென்று சொல்வது? இப்படிச்சொல்பவரின் குணாதிசயங்களும் நடவடிக்கைகளும் எப்படியிருக்கும்? நம் ப்ராசீன நாகரிகச் சிறப்பை மேனாட்டு ஜனங்களுக்குப் பறையறைவித்து அவ்வெளியோரின் பரிதாபநிலைமையை எடுத்துக்காட்டி உண்மைநெறியைக் காட்டிய யதிச்ரேஷ்டராகிய ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் சொல்வதைச் சற்று செவிசாய்த்துக் கேட்கப் பிரார்த்திக்கிறோம்:-"தனக்குச் சொந்த தேசசரித்திரமில்லாநாட்டிற்குஇவ்வுலகத்தில் ஒன்றும்சொந்தமில்லை. நான் இத்தகைய கௌரவமான வம்சத்தில் பிறந்தவன் என்று கருதும் அபிமானமும் பெருமையும் உள்ளவன் ஒருவன் எப்பொழுதாயினும் தீயனாவனென்று நீநம்புகிறாயா? அதுஎப்படிமுடியும்? அத்தகைய தைர்யம் ஒருவனுக் கிருக்குமாயின் அது அவனுடைய எண்ணங்களையும் செயல்களையும் அடக்கியாளுமாகையால் அவன் ஏதாவது குற்றம்செய்வதினும் ப்ராணனையே போக்கிவிடுவானென்பது நிச்சயம். ஆகையால் ஒரு தேசத்தார்க்குரிய சரித்திரமானது அந்நாட்டாரை நன்றாய் அடக்கி யாண்டுவருவதுடன் அவர்கள் தாழ்மையை அடைய வொட்டாமலும் தடுக்கிறது. ஓ, நமக்கு அப்படிப்பட்ட சரித்திரமேதுஎன்றுகேட்பாயென எனக்குத்தெரியும். ஆம், உன்னைப்போல் எண்ணங்கொண்டிருப்பவர்களுக்குஇல்லைதான். உங்கள் ஸர்வகலாசாலை விற்பன்னராய பெரியோர்களுக்கும் இல்லைதான். ஒரேமூச்சாய் மேனாடுகளில் ஓடிப்பிரயாணம்செய்து, ஐரோப்பிய நடையுடைகளுடன் திரும்பிவந்து, 'நமக்கு என்ன இருக்கிறது, நாம்காட்டுமிராண்டிகள்' என்று முறையிடுபவர்களும் இப்படியேதான் எண்ணுகிறார்கள்,

மற்றதேசங்களுக் கிருப்பதுபோலவே நமக்குச் சரித்திரமில்லை யென்பது உண்மைதான். * * * * நமக்கு எப்படி இருக்கவேண்டியது நியாயமோ அதேமாதிரி நம்சொந்த தேசசரித்திரம் வாய்த்திருக்கிறது. கண்களை மூடிக்கொண்டு 'அம்மம்ம! நமக்குத்தேசசரித்திரமென்பதே கிடையாது' என்று கதறினால் அச்சரித்திரம் மறைந்து போய்விடுமா? கண்ணைத்திறந்து பார்க்கிறவர்களுக்கு பகல் வெளிச்சம் போன்ற சரித்திரம் இருக்கிறது என்றும் அச்சரித்திர பலத்தினாலேயே நம் நாடு நல்ல ஜீவதசையில் இருக்கிறது என்றும் தெரிகிறது. ஆனால் அச்சரித்திரமானது மறுபடியும் வரையப்பட வேண்டியதாயிருக்கிறது. தற்காலத்திலுள்ள மேனாட்டுக் கல்வியின் மூலமாய் நம்மவருக்கு அமைந்துள்ள அறிவிற்கும் அபிப்பிராய நெறிகளுக்கும் ஒத்துவரும்படி அச்சரித்திரம் இன்னொரு முறை திருத்தமடைய வேண்டியதாயிருக்கிறது. * * * * உலகத்துள்ளமற்றநாடுகளுக்கு இந்தியா தாராளமாய் வித்யாதானம் செய்தது என்னும் உண்மைக்கு தேசசரித்திரமே சாட்சி பகர்கின்றது. நன்கு ஆராய்ச்சிசெய்தால் உலகத்துள்ள கல்வித்தொகுதியின் பகுதிகளுக்கும், ஆத்மவித்யாபிவிருத்திக்குரிய எல்லா கருத்துக்களுக்கும் மூலாதாரம் இந்தியாவிலேயே இருந்திருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. * * நமக்கேயுரிய கல்வித்தொகுதியின் பற்பல பகுதிகள் எல்லாவற்றையும் அந்நியர் உதவி சிறிதேனுமில்லாமல் கற்கவேண்டியது தவிர, ஆங்கில பாஷையையும், மேனாட்டுச் சாஸ்திரங்களையும் பயில வேண்டியதே நாம் செய்யவேண்டியவைகள். ஸர்க்கார் ஊழியத்தைத் தேடாமல் தங்களுக்குப் போதுமானவரையில் ஸம்பாதிப்பதுடன் கஷ்ட காலங்களுக்காகச் சேர்த்து வைக்கும் வண்ணம் நம்மவர்களுக்குத் தொழிற்கல்வியும் நம்நாட்டுகைத்தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்தற்குரிய படிப்புமே நமக்கு அத்யாவச்யம்.

(இதற்குரிய) வழியை வெகு சுலபமாகச் சொல்லிவிடலாம். நாட்டின் ஜீவகதியை மறுபடியும் எடுத்து வற்புறுத்திக்காட்டி அநுஷ்டித்தலிலேயே அது வெகு எளிதில் அமைந்துவிடும். பகவான் புத்தர் துறவறத்தைப் பற்றி உபன்யஸித்தார். இந்தியநாடு அவ்வுபன்யாஸத்தைக் கேட்கவும், இன்னம் ஆறுநூற்றாண்டுகளில் உச்சஸ்தானத்தையடைந்து விட்டது. அதுதான் மர்மம். துறவறமும் ஸேவையும் தாம் இந்தியாவிற்குரிய சிறந்த நோக்கங்கள். அம்மார்க்கங்களில் இந்நாட்டாரைச் செல்லும்படி தூண்டினால் மற்றவைகள் சரியாய் அமைந்துவிடும். * * * "

ஆகையால் நாம் உண்மையில் நம்மவரது நன்மையைக் கருதுபவராயிருப்பின் நம் நாட்டுச்சரிதத்தை எவ்வளவு ச்ரத்தையுடன் அறிந்துகொள்ளவேண்டியது என்றும், நம் புராதன நாகரிகத்தைக் கைவிடாது அவலம்பிக்க வேண்டியது எவ்வளவு அவச்யமாகிறது என்றும் விளங்குகிறதல்லவா?

கே. எஸ். வீராஸ்வாமி ஐயர், பீ.ஏ.

பண்டைகாலத் தமிழ்ப் புலவர்கள்

பெருந்தேவனார்

TAMIL MEN OF LETTERS
PERUNDEVANAR

திருவளர்ந் தோங்கும் பரதகண்டத்தின் பாண்டி நாட்டுப் பழம்பதியாகிய மதுரைமாநகரில் கடைச்சங்கம் நிலவிய ஞான்று, அச்சங்கமிருந்து தண்டமிழாய்ந்த பண்டை நல்லிசைப்புலவர்களுள் சிலர்சரித்திரங்களை'விவேகபோதினி'யில் கலாசாலை மாணவர்கட்குப் பயன்படுமாறு சுருக்கமாக எழுதி வெளியிடுவான் கருதி, முன்னரே தெய்வப்புலமை நக்கீரனார், ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனார் இவர்களைப் பற்றி ஒரு சில குறிப்புக்கள் வரைந்து விடுத்தாம். இப்போது கடைச்சங்கப்புலவர்களுள் ஒருவரான பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் என்னும்நல்லிசைப்புலவரைக்குறித்து ஒரு சிலகுறிப்புக்கள் வரைவாம்.

"சீருறும் பாடல் பன்னீராயிரமுஞ் செழுந்தமிழ்க்கு—வீரர்தஞ்சங்கப் பலகையி லேற்றிய வித்தகனார்—பாரதம் பாடும் பெருந்தேவர் வாழும் பழம்பதிகாண்--மாருதம் பூவின் மணம் வீசிடுந் தொண்டைமண்டலமே" என்னுந் தொண்டைமண்டல சதகச்செய்யுளால், இவர் தொண்டை நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்தவர் என்பது இனிது பெறப்படுகின்றது. இவர் தம் இளம்பருவத்திலேயே நல்லாசிரியரை அடுத்து நற்றமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைத் துறை

போகப்பயின்று, புலமை நிரம்பி விளங்கினார். தமிழில் எவ்வளவு முதிர்ந்த ஆராய்ச்சி இவர்க்கு இருந்ததோ, அவ்வளவு வடமொழியிலும் இருந்ததென்பதைவலியுறுத்தற்கு, வடமொழி வியாச பாரதத்தைத்தழுவி இவர்தமிழில் பாரத வெண்பா இயற்றுதற்கு ஒருப்பட்டமையே போதிய சான்றாமென்க. இவர்தம் ஒழுக்க விழுப்பத்தினையும், பெரும் புலமையினையும் அறிந்து கடைச்சங்கத்தையும் அச்சங்கமிருந்து தமிழ் வளம்படுத்திய புலவர்களையும் ஆதரித்துவந்த பாண்டிய மன்னர்களுள் ஒருவனான கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி என்னும் மன்னர் பெருமான், இவரைத் தொண்டை நாட்டிலிருந்து மதுரையம்பதிக்கு அழைப்பித்துச் சங்கப்புலவர்களுள் இவரையும் ஒருவராகச் சேர்த்து ஆதரித்து வந்தான். அதுமுதல் இவர் கடைச்சங்கத்தையும், பாண்டியன் அவைக்களத்தையும் அலங்கரித்து வந்த பாவலர் திலகராய் விளங்குவாராயினர்.

இப்புலவர் பெருமான் மக்களுயிர்க்கு உறுதி பயக்கவல்ல உயர்ந்த நீதிபோதனைகளை உலகத்தாருக்கு எளிதில் அறிவுறுத்தல் வேண்டும் என்னும் நன்னோக்கம் பெரிதுங் கொண்டிருந்தாராதலின், தம் எண்ணம் இனிது நிறைவேறுதற்கு வேதவியாசர் செய்த மகாபாரதத்தை தமிழில் இயற்றுவதைக் காட்டினுஞ் சிறந்த மார்க்கம் பிறிதில்லை என்று கண்டு பாரதத்தைப்பாடத் தொடங்கினார். "பாரத: பஞ்சமோ வேத:" என்றும், "பாபவிநாசா: பாரதகதா:" என்றும் பாரதம் ஆன்றோரால் பாராட்டப்படுதலால், அதனை இவர் தமிழில் இயற்றப்புகுந்தது பெரிதும் பொருத்தமேயாம். பாண்டவ துரியோதனாதியர் சரித்திரத்தைக் கூறுமுகத்தால் குடும்ப ஐக்கியம், கற்பின்மேன்மை, பிறன்பொருள் விழையாமை, செய்ந்நன்றியறிதல். பிறன்மனை நயவாமை, தருமத்தின் உயர்வு முதலாய எண்ணிறந்த அரிய நீதிகளைப் பாரதம் விளக்குவதால், உலகத்தாருக்கு உயர்ந்த நீதிகளைப் புகட்டுவதற்கு அது ஒரு சிறந்த கருவி என்பதை நாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ? பாரத கதையினிடத்து இப்புலவர் பெருமானுக்கு நன்கு மதிப்பு அதிகமுண்டென்பதை விளக்குவதற்குத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் திருக்குறள் கடைச்சங்கத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டபோது, அதனை வியந்து பாராட்டி நல்லபிப்பிராயங் கொடுக்க இசைந்த இவர் "பாரதம் பழைய இராமகதையை ஒப்பதாகும்; மனுஸ்மிருதி பழையவேதத்தை ஒப்பதாகும்; ஆனால் தெய்வத் திருக்குறள் நூலுக்கு ஒப்பதும் மிக்கதும் வேறில்லை" என்னும் பொருள்படும்படி,

> " எப்பொருளும் யாரும் இயல்பி னறிவுறச்
> செப்பிய வள்ளுவர்தாஞ் செப்பவரு-முப்பாற்குப்
> பாரதஞ்சீ ராம கதைமனுப் பண்டைமறை
> நேர்வனமற் றில்லை நிகர்"

என்று அருளிச்செய்து பாரதத்தைக் குறிப்பிட்டிருத்தலே போதிய சான்றாம்.

பெருந்தேவனாரியற்றிய பாரதம் இருபதினாயிரஞ் செய்யுட்களை உடையதென ஒரு சிலரும், அறுபதினாயிரங் கொண்டதென வேறு சிலரும், எண்பதினாயிரமென மற்றுஞ் சிலரும் கூறுகின்றார்கள். ஆனால் முதலில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கும் தொண்டைமண்டல சதகச் செய்யுளால் பெருந்தேவனார் பாரதம் பன்னீராயிரஞ் செய்யுட்களை உடைய தென்பதும், அது கடைச்சங்கத்தில் அரங்கேற்றப்பட்டதென்பதும் இனிதறியக்கிடத்தலின், பன்னீராயிரஞ்செய்யுட்கள் என்று கோடலே பொருத்தமுடைத்து. அவைகளுள் உத்தியோக பருவத்திலும், யுத்தபருவத்திலும், சிற்சில பாடல்களே இப்போது காணப்படுகின்றன. ஏனைய பெரும் பகுதிகள் இறந்தொழிந்தனபோலும்! இவர் பெரும்பாலும் வெண்பாவினால் தம் நூலை இயற்றியிருக்கின்றாரேனும், இடையிடையே ஆசிரியப்பாவும், உரையும் (உரைவசனநடை) கலந்து அமைத்திருக்கின்றாராதலால், இவருடைய பாரதத்தை உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச்செய்யுள் என்று ஆன்றோர் வழங்குப. இங்ஙனம் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளால் பழையதோர் கதையினைக் கூறின், அதற்குத் தோன்மை என்று பெயராம். இவ்வுண்மை "தோன்மைதானே—உரையோடு புணர்ந்த பழைமைமேற்றே" என்று ஆசிரியர் தோல்காப்பியனார் (தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், செய்யுளியல் 238-ஆம் சூத்திரம்) அருளிச்செய்தமையானும், அதற்குப் பேராசிரியர் "தொன்மை என்பது உரைவிராய்ப் பழைமையவாகிய கதைப்பொருளாகச் செய்யப்படுவது" என்று உரை கூறி "அவை பெருந்தேவனாராற் பாடப்பட்ட பாரதமும் தகடூர்

யாந்திரையும் போல்வன" என்று உதாரணம் எடுத்துக்காட்டுவதானும் அறியற்பாற்று.

பாரத வெண்பா ஒன்றே இவரியற்றிய நூலாகும். இதனைத்தவிர வேறு தனி நூல் ஏதும் இவர் செய்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனல் திருவள்ளுவமாலையிற் காணப்படும். "எப்பொருளு யாரு மியல்பினறிவுற" என்னுந் தொடக்கத்துப் பாட்டும்; புறநானூறு, குறுந்தொகை முதலிய நூல்களிலுள்ள கடவுள் வாழ்த்துச்செய்யுட்களும் இவரால் இயற்றப் பட்டனவாகும். இவர் புறநானூற்றுக் கடவுள் வாழ்த்தாக இயற்றிய,

"கண்ணிகார் நறுங்கொன்றை காமர்
வண்ண மார்பிற் ருருங் கொன்றை
யூர்தி வால்வெள் ளேறே சிறந்த
சீர்கெழு கொடியு மவ்வே றென்ப
கறைமிட றணியலு மணிந்தன் றக்கறை
மறைநவி லந்தணர் நுவலவும் படுமே
பெண்ணுரு வொருதிற னாகின் றவ்வுருத்
தன்னு ளடக்கிக் கரக்கினுங் கரக்கும்
பிறைநுதல் வண்ண மாகின் றப் பிறை
பதினெண் கணனு மேத்தவும் படுமே
யெல்லா வுயிர்க்கு மேம மாகிய
நீரற வறியாக் கரகத்துத்
தாழ்சடை பொலிந்த வருந்தவத் தோற்கே"

என்னும் செய்யுளில், சிவபெருமான் திருமேனி இலக்கணங்களை மிக விரிவாக எடுத்துக்கூறுவதுடன், "பெண்ணுரு வொரு திறனாகின்றவ்வுருத்—தன்னு ளடக்கிக் கரக்கினுங் கரக்கும்" என்னும் அடிகளால் "இறைவன் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கும்பொருட்டுத் தம் அருட்சத்தியை ஒரு பாகத்தில் தோற்றுவித்துப் பின்னர் சங்காரகாலத்தில் அதனைத் தம்முள் ஒடுக்கிக்கொள்வார்" என்னும் சைவ சமய தத்துவ உண்மையினையும் புலப்படக் கூறுகின்றாராதலால், சைவ சமயத்தின் தத்துவ நுட்பங்களை இனிதீறிந்தவர் என்பது குறிப்பால் அறியக்கிடக்கின்றது. புறநானூற்றில் சிவபிரானைப் பாடியிருத்தல் போலவே, இவர் குறுந்தொகை கடவுள் வாழ்த்தில்,

"தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி
பவளத் தன்ன மேனித் திகழொளிக்
குன்றி யேய்க்கு முடுக்கைக் குன்றி
னெஞ்சுபக வெறிந்த வஞ்சுடர் நெடுவேற்
சேவலங் கொடியோன் காப்ப
வேம வைக லெய்தின்றா லுலகே"

என்று முருகவேளைத் துதித்திருக்கின்றார்.

அன்றியும் இவர் தாம் இயற்றுவான் புகுந்த பாரதத்திற்குக் காப்புச்செய்யுளாக

"ஓத விணையகலு மோக்கு புகழ் பெருகுங்
காதற் பொருளனைத்துங் கைகூடுஞ்—சீதப்
பனிக்கோட்டு மால்வரைமேற் பாரதப்போர்
தனிக்கோட்டு வாரணத்தின்றாள்" [தீட்டுந்

என்பதைக் கூறி, விநாயக வணக்கஞ் செய்திருக்கின்றார்.

இவைகளைக் கொண்டும், சிவபெருமான் பெயருள் ஒன்றான "மகாதேவன்" என்னும் வடமொழிப் பெயரின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பான 'பெருந்தேவனர்' என்பது இவருடைய பெயராயிருப்பது கொண்டும் இவர் சைவசமயத்தினர் என்பது இனிதறியப் படுகிறது. ஆனலும் இவர் பாடுதற்கு ஒருப்பட்ட நூல் பாரதமாகிய விஷ்ணு கதையாதலினல், ஏற்புடைக் கடவுளாகிய திருமாலை ஆங்காங்கு வணங்கியும், அவர்க்குப் பல இடங்களில் தம் நூலில் பரத்துவங்கூறியும் செல்கின்றார். இதனல் இவர் சைவத்தையும் வைஷ்ணவத்தையும் ஒப்ப நோக்கும் சமரசபாவ முடையார் என்பதும், மதத்வேஷம் சிறிதும் அற்றவர் என்பதும் இனிது புலனகின்றன.

இனி, இவர் பாடிய பாரத வெண்பாக்கள், பிற்காலத்தில் புகழேந்தியார் பாடிய நளவெண்பாவைப் போல், ஓதுதற்கினியவைகளாயும், உணர்வதற் கெளியவைகளாயும், ஆற்றெழுக்குப்போல் தெளிவான நடைபெற்றுத் திகழும் இயல்புடையவைகளாயும் இருக்கின்றன. இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவராதலால், நக்கீரர், கபிலர், பரணர் முதலானவர்கள் இவரோடிருந்த புலவர்கள் என்பதும், இவருடைய காலம் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவருடைய திருக்குறள் கடைச்சங்கத்தில் அரங்கேற்றப்பட்ட காலம் என்பதும், அதாவது இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னராமென்பதும் இனிதறியக் கிடக்கின்றன. இவர் காலத்தில் இவருடன் கவிசாகரப் பெருந்தேவனர் என்று வேறு ஒரு புலவர் இருந்திருக்கின்றாராதலால், அவர் பெயருக்கும் இவர் பெயருக்கும் வேறுபாடு தெரியும் பொருட்டு இவரைப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனர் என்று அக்காலத்திலேயே ஆன்றோர்கள் வழங்கி வந்திருக்கின்றார்கள். அப்பெயரே இன்

(இதன் தொடர்ச்சி 54-ம் பக்கம்.)

ஆரோக்ய சாஸ்த்ரம்

THE SCIENCE OF HEALTH

முன் ஸஞ்சிகையில், ஆரோக்கிய சாஸ்த்ரத்தின் கருத்தும், அது விஷயமான ஞானத்தை ஜனங்கள் மேன்மேலும் ஸம்பாதித்து வ்யாதிவாராமல் கூடியவரையில் தடுத்துக்கொள்வதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்களைத்தேடுவதில் கவர்ன்மெண்டாரும் ஸ்வதேசாபிமானமுள்ள தலைவர்களும் ஊக்கமுடையவர்களாயிருக்க வேண்டு மென்பதும்சொல்லப்பட்டது. இது விஷயமாய் ராஜாங்கத்தாரும், மற்றவர்களும் செய்யும் ப்ரயத்னமானது ஸுலபமாய் பலிதமாவதற்கு ஜனங்களின் மன ஒற்றுமையும், அனுஷ்டான ரூபமான ஸஹாயமும் ஏற்பட வேண்டும்; இல்லாவிடில் பொது நன்மைக்காக கவர்ன்மெண்டாராலும், முனிஸிபாலிடி, யூனியன் முதலிய ஜன மாகாணங்களாலும் ஏற்படுத்தப்படும் சட்டவிதிகளை ஜனங்கள் கொடிய இடையூறென்று நினைத்து அஜ்ஞானமூலமான பயத்தினாலும் ஆக்ரஹத்தாலும் அவைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடவாமலிருக்கப் பலவித உபாயம் தேடுவார்களென்பது அனுபவஸித்தமே.

சிலவருஷங்களுக்குமுன் பம்பாயில் ப்ளேக் (Plague) என்னும் கொள்ளைநோய் வந்தகாலத்தில் அதைத் தடுப்பதற்காக செய்த ஏற்பாடுகளால் ஜனங்கள் பயந்து ராஜாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுடன்சண்டையிட்டுக்கலகம்செய்யும்படி நேர்ந்தது. அந்தநோயின் ஸ்வபாவம் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் ஜனங்களிடத்தில் பரவவே விகாதமும் குறைந்து வருகிறது. இப்போது கூட, ப்ளேக்பாஸ்போர்ட்டு ஸம்பந்தமானவிதிகளை சிலர் மீறிநடப்பதற்காக நியாயஸ்தலங்களில்வழக்குகள் தொடரப்பட்டு அபராதமோ சரீர தண்டனையோ விதிக்கப்படுகின்றது. வைசூரி, வாந்திபேதி இவை உண்டாகும்காலத்தில் பயத்தினாலும், இதாகாரணங்களாலும் பஹு ப்ரயத்னப்பட்டு அதிகாரிகளுக்குத்தகவல்தெரியாமல் செய்து, வ்யாதிபரவும்படியான வழியை நாளைக்கும் தேடுகிறார்களென்பது அநேகமாய் எல்லாருக்கும் தெரிந்தவிஷயமே.

ஒவ்வொருவருடையவும் ஜன ஸமுதாயத்தினுடையவும் ஆரோக்ய ஸம்பாதனத்துக்குரிய ஸாமான்யவிசேஷ விதிகளின் கருத்தும், அவைகளை யனுஷ்டிப்பதாலுண்டாகும் பயனும், அனுஷ்டிக்காவிட்டால் ஏற்படும் கெடுதியும், பேதைமையான ஜனங்களுக்கு ஸரியாய் விளங்கும்படி ஞானத்தைப் பரவச்செய்வதால்தான் அவர்களின் நிஜமான ஐக்யம் ஏற்படும். அப்படிக்கில்லாமல், 'இன்னவிதமான ஜலத்தைப் பானம்பண்ணவேண்டும். கிணற்றை நிரப்பி மூடிவிடு. வீடுகளையும் தெருக்களையும் இவ்விதம் சுத்தமாய் வைத்துக்கொள்' என்பது முதலான பலவுத்திரவுசெய்து, அப்படிச்செய்யாவிட்டால் தகுந்தசிக்ஷைவிதிக்கப்படுமென்று பயத்தைக் காட்டி ஜனங்களின் ஸௌக்யத்தைத் தேட முயல்வது வீண் ச்ரமமென்றே சொல்லவேண்டும். நமது ஆர்யர்களின் ப்ராசீன சாஸ்த்ரங்ளில்சொல்லப்பட்டிருக்கும் தேக ஆரோக்யத்துக்குரிய ஸ்நானம், ஆஹாரம், பானம், வஸ்த்ர சுத்தி முதலியவைகளைப்பற்றிய நியமங்களின் தற்காலநிலைமையேஇதற்கு ஓர் தகுந்த நிதர்சனமாகும். மேற்கண்ட விதிகளில் பெரும்பாகம் எக்காலத்திலும் ஹிந்துக்களின் தேகாரோக்யத்திற்கு அனுகூலமுள்ளதாயினும், அவைகளின்நோக்கத்தையும் ஆவச்யகத்தையும் ஜனங்கள் அறிவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை பஹுகாலமாய்த் தேடாமலிருந்து வருவதாலன்றோ, நம்மவரில் அநேகர் அவைகளை அனுஷ்டியாமல் விட்டுவிடுவதுடன், 'இதெல்லாம் சுத்தமுடபக்தி (Superstition); நாகரிகமான இக்காலத்துக்குத் தகாது' என்று நாநாவிதமாக நிந்தித்துப்பேசும்படியும் காலஸ்திதி நேர்ந்துவிட்டதல்லவா? இதே நியமாதிகள் மேற்கு தேசத்தார் உபன்யாஸ மூலமாய்ப் புகழ்ந்து

(53-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

றும் இவருக்கு நிலவி வருகின்றது. இவ்விருவரே யன்றி, வீரசோழியத்திற்கு உரை வகுத்த வேறொரு பெருந்தேவனாருமுளர். சிறந்த உரையாசிரியர்களான பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் முதலானோர் தொல்காப்பியத்திலும், பிற இடங்களிலும் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாருடைய செய்யுட்களைமேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டியிருப்ப தொன்றே அவருடைய பெருமையையும், அவரியற்றிய பாரதத்தின் அருமையையும் விளக்குதற்குப் போதிய சான்றாகும்.

ஸி. கோ.

பேசினாலும் அவர் பாஷையில் எழுதி புஸ்தக ரூபமாய் வெளியிட்டாலும், அநேகருக்கு வேதவாக்கியங்களாக விளங்குகின்றன!

மனோவ்யாபாரம் வெகு விசித்ரம். ஒரு ஸமயம், பந்தனமாகவும், துக்கரூபமாயும் தோன்றுவதே, மறுஸமயம் மிக்கஸுகமாயும், அவச்யம் அனுஷ்டிக்கத் தக்கதாயும் காண்கிறது. மருந்தின் குணமறியாமல் அதை வெறுக்கும் சிறுபிராயத்தில் ஔஷதம் அடித்துப் புகட்ட வேண்டியிருக்க, வயது முதிர்ந்து தேகபோஷணைக்குரிய ஞானமுண்டாகுங்கால், பெருந்தனம் செலவு செய்து மருந்து ஸம்பாதித்து, எவ்வளவு அருசியாயினும், அத்தையுடனுட்கொண்டு, காயக்லேசாதிகளை ஸஹிப்பது மிகவும் ஸஹஜமாயிருக்கிறதல்லவா? ஸுகாதாரமான விதிகளெல்லாம் நிர்ப்பந்த ரூபமென்று நினைக்கச்செய்யும் புத்தி ப்ரமமானது, தேகசாஸ்த்ர ஞானமுண்டானால், ஸூர்யனைக் கண்ட பனிபோல் நீங்கி, ஜனங்கள் அவ்வித விதி நியமங்களை அத்யாவச்யகங்களாகவும், மிகவும் ஸுகாவஹங்களென்றும் எண்ணி, மேன்மேலும் தங்களுடைய க்ஷேம ஸம்பாதனத்தில் வெகு ஆஸ்தையுடன் ப்ரவர்த்திப்பார்களென்று சொல்ல தீர்க்கதர்சித்வம் வேண்டியதில்லை.

தேக ஆரோக்ய விஷயமாய் முக்கியாம்சமாய் முதலில் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியதைச் சற்று விசாரிப்போம். வ்யாதிவருவது ஸர்வஜனங்கள் விஷயத்திலும் ஸம்பாவிதமே. ஆனால், வ்யாதி தேகத்தில் வேரூன்றி பெருந்தீங்கு விளைவிக்காமல், தடுக்கக்கூடிய சக்தி (Resisting power) ஒவ்வொருவருக்கும் ஸஹஜமாய் ஏற்பட்டிருக்கிறது; இல்லாவிடில், நோயுண்டாகும் போதெல்லாம் அது நிவர்த்தியாகாமலே, ஜனங்கள் அதற்கு ஸுலபமான இரையாகும்படியல்லவா நேரிடும். அநேக ஸமயங்களில் வ்யாதி ஸ்வஸ்தமாவதை நாம் தினந்தோறும் பார்க்கிறோம். ஔஷதமூலமாய் மேற்கண்ட தடுக்கும் சக்தி வ்ருத்தியடைந்து வ்யாதியை வெல்லுகிறது. இச்சக்தியானது, ஸாதாரணமாய் அவரவர்களுடைய வாஸஸ்தலம், உணவு, பானம், ஒழுக்கம், இதுகளை யனுஸரித்து, ஏற்றக்குறைவாயிருக்கும். சிலஸமயம் இயற்கையான காரணங்களால் இந்த சக்தி அதிகரிக்கலாம்; அநேகமாய், ஒவ்வொருவரும், தன் ஆரோக்ய விஷயமாய் எடுத்துக்கொள்ளும் முன் ஜாக்கிரதைக்குத் தக்கபடி மேற்சொன்ன சக்தியை விருத்தி செய்துகொண்டு, பிணிவா வொட்டாமல் தடுத்தும், அப்படி வந்தாலும் அதை வென்றும், நல்வாழ்வைப் பெறுவது துர்லபமல்ல.

வ்யாதி பலஹேதுக்களால் நேரிடலாம். சில ரோகங்கள், உஷ்ணாதிக்யம் முதலான ஸாதாரணகாரணங்களாலுண்டாகி ஸுலபமாய் ஸ்வஸ்தம் செய்யக்கூடியவை; ஒரேஸமயத்தில் பலரைப் பீடிக்காமல், சிலருக்குத்தான் வரும்; ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவரிடம் தொத்தக்கூடியதல்ல.

ப்ளேக் (plague), வாந்திபேதி (cholera), வைசூரி (small-pox, measles) இவைபோன்ற பயங்கரமான கொள்ளை ரோகங்களோ, ஸமகாலத்தில் அநேகமுயிரை மாய்த்து, மஹாநாசத்தை விளைவிக்கக்கூடிய ஸ்வபாவமுள்ளவை; வெகு சீக்கிரத்தில் கிராமங்கள், நகரங்கள் முழுவதும் பரவி, சிகித்ஸைக்கு ஸரியாயுட்படாமல், ஜீவநாசம் செய்து ஜனமடர்ந்த ப்ரதேசங்களை சூன்யப் ப்ராயமாயாக்க வல்லமையுள்ளவை. கோரமான இந்நோய்களினுற்பத்திகாரணம், அதி ஸூக்ஷ்மமான க்ருமிகள் (bacteria). இக்கிருமிகள், ஜீவனுள்ள பிராணிகளுள் மிகவும் தாழ்ந்ததும் அற்பமுமானவை. இவை இவ்வளவு சிறியவையென்று மனஸால் க்ரஹிப்பதே கஷ்டம். ஒவ்வொன்றின் ஸராஸரிபருமன், 1/25,000," ஒரு அங்குலத்தின் 25,000 பாகங்களில் ஒன்று. இவைகளின் ஆக்ருதி அணுவின் அணுவாயினும், வீர்யமோ அஸஹ்யம்.

மேற்சொன்ன க்ருமிகள் பலவகைப்பட்டன. அவைகளின் குணங்களும், உணவு பதார்த்தங்களும் வெவ்வேறு. அவைகள் தங்கி, ஒன்று பத்து, நூறு, ஆயிரம் என்று அதிசீக்கிரத்தில் மேன் மேல் வ்ருத்தியடைவதற்குத் தகுந்த ஸ்தானமும், நிலைமையும் பற்பல. சில பாலில் வளரும். பால் புளித்து உறைவது இவ்வகைக் க்ருமிகளின் செயலே. மற்றும் சிலது, இலை, கனி முதலியவற்றைப் புஜித்து அவைகளை அழுகச்செய்கின்றன. இறைச்சி கெட்டு துர்க்கந்தமாவது மற்றொரு வகை க்ருமியின் காரியம். இம்மாதிரியே மனுஷ்யதேகமும் சில ஜாதி க்ருமிகளுக்கு மிகவும் தகுதியான வாஸ

ஸ்தானமாகிறது. சரீரத்தினுள் புகுந்தவுடன் அவைகள் அனேக ஆயிரக்கணக்காய் வ்ருத்தியடைந்து, பௌதிக மாறுதல்கள் (chemical changes) மூலமாய், பற்பலவஸ்து ஜாதங்களை உண்டுபண்ணுகின்றன. சில க்ருமிகளும், அவையுண்டுபண்ணும் பதார்த்தங்களும் மனுஷ்ய சரீரத்துக்குத் தீங்குவிளைவிக்கக் கூடியதில்லை. ஒருவேளை தேக ஸௌக்கியத்துக்கு அனுகூலமாயிருக்கும். மற்றவைகளும், அவற்றால் உண்டாகும் மாறுதல்களும் தேக ஆரோக்யத்துக்கு அத்யந்தம் விருத்தமானவைகளாயும், வ்யாதிக்கு ஆஸ்பதங்களாகவு மிருக்கும். இதைப்பற்றிய விபரம், ஸந்தர்ப்பத்துக் கனுகுணமாய் பின்னால் சொல்லப்படும்.

க்ருமிஜாதமான கொள்ளை நோய்கள் இரு விதமாய் ஜனங்களுள் பரவி மஹா நாசத்தை விளைவிக்கலாம். (1) நோயாளியின் ச்வாஸக் காற்றினாலும், வஸ்த்ராதிகள் மூலமாயும், இதர விதமாயும், க்ருமிகள், அவனருகில் வருபவர்களின் மீது ஒட்டிக்கொண்டு அதே வ்யாதியை உண்டாக்குகின்றன. இந்த ரோகங்களுக்கு ஒட்டுரோகம் அல்லது தொத்து வியாதி (Infectious disease) என்று பெயர். அஸ்தி ஜுரம் (Typhoid fever), ப்ளேக், காலரா, வைசூரி முதலியன இவ்வகுப்பிலுள்ளவை. (2) ரோகம் தொத்துவாரியில்லா விட்டாலும், இன்னொரு விதமாய், ஒரே காலத்தில் பலருக்கு நோயுண்டாகக் கூடும். ஜனங்கள் பானம் பண்ணும் குளம் அல்லது ஏரி ஜலம் க்ருமிதுஷ்டமாயிருந்தாலும், இறைச்சிக்கடை, பாற்சாலை இதுகளில் விற்கப்படும் மாம்ஸம், பால் முதலியன வ்யாதிக்ரஸ்தமான ஆடுமாடுகளினுடையதா யிருந்தாலும் ஏககாலத்தில், அதுகளை உபயோகப்படுத்தும் பலருக்கு ஹிம்ஸையுண்டாகலாம்.

பூச்சிஜன்யமான மேற்சொன்ன ரோகங்களிலிருந்து மனுஷ்யன் தப்புவது அல்லது அவைகளுக்கு இரையாவது என்பது முக்கியமாய் மூன்று அம்சங்களைப் பொறுத்திருக்கிறது. (1) அந்தந்த க்ருமிகளின் கொடுமை (2) உட்கொள்ளும் ஜலம், காற்று, உணவு முதலியவற்றிலுள்ள க்ருமிகளின் ஸங்க்யை (3) நோயாளியின் வ்யாதியைத் தடுப்பதற்கான வலிவு. (1)வது விஷயமாய், நாம் செய்யக்கூடியதொன்றுமில்லை; தெய்வ ஸ்ருஷ்டியிலே ஏற்பட்ட க்ருமிகளின்ஸ்வாபாவிகக்கொடுமை, சாந்த குணம் இவைகளை மாற்றுவது மனுஷ்யன் கையிலகப்பட்டதில்லை. (2), (3)வது அம்சங்கள் விஷயமாய் எல்லாரும் யதாசக்தி ப்ரவிருத்தித்தல் கடமை. ரோகஹேதுக்களான க்ருமிகளை, வ்ருத்தியடையாவண்ணம் கொன்று வ்யாதி நிவாரணத்திற்கான சக்தியை வளரச்செய்து, சரீர ஆரோக்யத்தையும் தீர்காயுஸ்ஸையும் அடைய முயல்வது இவ்வுலகவாழ்க்கையின் முதன்மையான நோக்கமாயிருக்கவேண்டும். இதற்குரிய ஞானத்தை விவரித்துக் காட்டுவதுதான் ஆரோக்யசாஸ்த்ரம். இதர ஞானம் போலல்லாமல், இந்த ஞானம் படிப்புள்ளோர், ஸாமான்ய ஜனங்கள் எல்லாருக்கும் ஆவச்யகம் என்று சொல்லவேண்டுமா?

வ்யாதி நிவாரணம் மாத்திரமல்ல. அதிகச் செலவில்லாமல் ஜனங்கள் எப்படி ஸுகமாய் வஸிக்கக்கூடு மென்பதும் இச்சாஸ்த்ர பரிச்சயத்தால் ஏற்படும்.

ஆரோக்ய சாஸ்திராப்யாஸம் ஆரம்பிப்பவர்கள் கவனிக்கவேண்டிய ஓர் எச்சரிக்கை உண்டு. ஒளியை நிழலும், பகலை இரவும் தொடருவதுபோல், லோக ஹிதார்த்தம் ஏற்படும் ப்ரயத்னங்களுக்கு அநுஸ்யூதமாய் அனேக தீங்குகளும் ஸம்பவிக்கின்றன என்பது ப்ராயேண தொன்று தொட்டு அனுபவஸித்தமாயிருக்கிறது. மனுஷ்யர்களின் ஸௌகரியம், போக்குவரத்துக்குரியகருவிகள், யந்த்ரங்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக வேண்டிய ப்ரயத்னங்கள் அனேக வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே ஆரம்பித்து, ஸயன்ஸ் விஷயிகமான கல்வி அபிவிருத்தியாயிருக்க, தேக ஆரோக்ய ஞான ஸம்பாதனத்தைப் பற்றிய உத்ஸாகப்ப்ரவிருத்தி கொஞ்சகாலமாய்த்தான் ஏற்பட்டு, க்ரமேண அதிகரித்துவருகிறது. 'காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொள்' என்கிறபடி இதுதான் ஸமயமென்று, அனேகர் மனோமயக் குதிரையிலேறி ஸவாரிசெய்து தங்களுக்கு அபிமதமான கொள்கையை வெகு ஆடம்பரத்துடன் ப்ரசுரஞ்செய்து, அதனால் ஸாமான்யஜனங்களில் பலர் வீண் த்ரவ்யநஷ்டத்தையும் தேகச்ரமத்தையும் அடையும்படி நேரிடுகிறது. ஜலத்தினாலேயே ஸர்வரோகங்களையும் நிவர்த்திசெய்யலாமென்று சிலரும், ஆடைதரிக்கும் ஓர் விதத்தாலென்று மற்றவரும், ஒரே ஔஷ

மாடுகளின் மேய்ச்சல்

CATTLE REARING

குடியானவனுக்குபயிர்த்தொழிலேஜீவனம். அந்த பயிர்த் தொழிலுக்கு மாடுகள் அவசியம் வேண்டும். அதனால் மாடுகளின் சுகத்தைத்தேடுவது அவனுக்கு முக்கியமான காரியம். அப்படி மாடுகளின் சுகத்தைத் தேடும்போது, தப்பாமல் கவனிக்கவேண்டியது மேய்ச்சலைப்பற்றி.

சாதாரணமாய் இந்த ராஜதானியில் குடியானவர்கள் மாடுகளை வயிறு ஆர மேய்க்க வகை ஒன்றும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளாமல் கிராமப் பொதுவிலிருக்கிற நிலத்திற்கோ, மந்தைக்கோ, உழுது பயிர் செய்யாதோ, செய்யக்கூடாதோ, இருக்கிற காம்பைக்கோ, ஆற்றங்கரைக்கோ, தண்ணீரில்லாதபோது ஆற்றுமணலிலோ ஓட்டி அடையப் போடுகிறார்கள். வேலையிருக்கிறபோது வேலைசெய்யாத மாடுகளையும் வேலையில்லாதபோது எல்லா மாடுகளையும் தப்பாமல் ஓட்டுகிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட பொது விடங்களிலிருக்கிறது அநுகூலந்தான். கொட்டில் அல்லது தொழுவத்தைவிட்டு காலாறித் திரிந்து வந்தால் கால்நடைகள் சுகப்படும். கட்டுத்தரையிலேயே யிருந்தால் அசுகமடையும். ஒரு கிராமத்திலிருக்கிற மாடுகள் எல்லாம் ஒரே இடத்திற்குப் போகிறதினால் வருகிற தீமைகள் அப்படிப் போகிறதினாலுண்டாகிற நன்மைகளைவிட அதிகம். அவைகள் இன்னதென்றும், அவைகளைநீக்குவதற்கானஹேது இன்னதென்றும் இப்போது விவரிக்கப்படுகிறது.

(56-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

தத்தால் எல்லாப்பிணியும் தீருமென்று இதரர்களும் சொல்லுகிறார்கள். இதெல்லாம் ஸத்யமென்று நம்பி ஏமாந்து போகாமல், தேக சாஸ்த்ர ஞானத்தை யதோசிதம் க்ரஹித்து தன் அநுபவம், ஹிதர்களின் ஆப்தவசனம் இதுகளை ஸாதனமாய்க்கொண்டு ஒவ்வொருவரும் விடாமுயற்சியுடன் தன்னுடையவும், இதரர்களுடையவும் ஆரோக்ய ஸம்பத்தைத்தேடுவது இந்தியர்களின் புநோவ்ருத்திக்கு முக்கிய ஸாதனமாகும். A. வரதாச்சாரியர், பி. ஏ., எல். டி.

மேற்சொன்ன பொது ஸ்தலங்களிலோ மேய்ச்சல் ரொம்பவும் பஞ்சை. இந்த இடங்களில் அனேகவிதமான புல்லும் செடிகளும் உண்டு. அனேகத்தை மாடு தின்னாது. உதவுகிறவைகளிலும், அநேகம் மாட்டுத்தீனிக்கு முக்கியமாக எடுத்தவையல்ல. இப்படி மாட்டுக்குப் பிரயோஜனப் படுகிறதைவிட பிரயோஜனப் படாத புல்லும் செடிகளும் மிகுந்திருக்கும். இது முதலாவது.

இரண்டாவது என்னவென்றால் அங்கேயிருக்கிற மேய்ச்சலோ போதாது. மேய்கிறமாடுகள் எல்லாவற்றிற்கும் ஏதோ சில கிராமந்தவிர மற்ற ஊரிலெல்லாம் மேய்ச்சலுக்குப் புல் அகப்படாது. அப்படியகப்பட்டாலும் மழைக்காலத்திலே கொஞ்சநாளே தவிர, வருஷ முந்நூற்றறுபது நாளும் அகப்படாது.

அனேகர் கட்டுத்தரையில் வேலை செய்யாத மாட்டுக்கு ஒன்றும் போடுகிறதேயில்லை. சிலர் வேலைசெய்கிற மாட்டுக்கும் போடுகிறதில்லை. வெளியில்போய் மேய்ந்துவந்தால் போதும் என்றிருக்கிறார்கள். மேய்ச்சலையே நம்பிக் கொண்டிருந்து வீட்டிலேயும் தீனியில்லாமல் நல்ல மேய்ச்சலுமில்லாமல் சிலகாலம் பொறுக்குகிறதற்கும் ஒன்று மகப்படாமல்போகிறது. அதனாலே மாடு தின்கிற தீனி வயிற்றிற்குப் போதாமல், மெலிந்து நோஞ்சலாய்ப் போகும்.

சில ஜில்லாக்களில் மாடுகளுக்கு வயசு முதிர்ந்து அனேக நாள்வரையில் உடை (காய்) அடிக்கிறதில்லை. மற்ற மாடுகளோடு கலந்து ஓட்டிவிடுகிறார்கள். ஒரு மந்தையில் கன்றுக்குட்டி, கிடாரி, கறக்கிறமாடு, வாட்டுமாடு, பலப்பட்டது, பலப்படாதது, எருமைக்கிடா, எருதுமாடு, கிழம், கட்டை எல்லாம் கலந்திருக்கும். இப்படி கலந்திருப்பதில் எதை எது மெதித்தது எப்போது மெதித்தது என்று சொல்லத்தெரியாது. நல்ல ஜாதிக்கன்றுகள் வேணுமென்று நினைத்தாலும், இப்படிக் கலந்து ஓட்டுகிறதினால் சில காளைகள், பலப்படுகிறதற்கு வயசுவராதசிலகிடாரிகளையும் மெதித்துவிடும். மந்தையிலிருக்கிற நல்ல மாடு, கெட்டமாடு, நோஞ்சல் நொடிஎல்லாம் மெதிக்கஹேதுவாயிருக்கிறது.

மேலும், வேறுபாடு இல்லாமல் இப்படி கலந்திருப்பதினால் ஊரில் ஒருமாட்டுக்கு கோ

மாரி வந்தால் அது மற்ற மாடுகளோடு கலக்கிறதினாலே அவைகளுக்கும் கோமாரி வரும். வெக்கை வந்தாலும் அப்படித்தான். எல்லா மாடுகளுக்கும் பரவி அதிக நஷ்டம் ஏற்படும்.

இப்படிச்செய்வதால் விலையுள்ள எருவும் நஷ்டமாய்ப்போகிறது. சில சமயத்தில் சாணியைப் பொறுக்கி முட்டை தட்டி எரிக்கிறார்கள். இதில் மூத்திரம் மாத்திரம் வீணைப் போகிறது.

மேய்ச்சலுக்காக காட்டுக்கு மந்தைகளை ஓட்டினால் சாணியைப் பொறுக்க முடியாது. பொறுக்கினாலும் சவரணையாப் பார்க்கமுடியாது. அதனாலே சாணி, மூத்திரம் எல்லாம் நஷ்டமாய்ப்போகிறது.

மேற்சொன்ன வழக்கத்தினால் ஏற்படுகிற தீமைகள் இன்னதென்று இப்போது நமக்குத் தெளிவாச்சுது. எரு நஷ்டமாகிறது ஒன்று. நோய் தாக்குகிறதினால் மாடுகள் சாகிறது ஒன்று. இதோடு கூட ஊரிலேயே யிருக்கிற மாடுகளுக்கு தீனிபோதாமல், மூத்திரம் ஒளை தண்ணீர்பட்டு குளிர் பனியில் வெடைக்காதபடி போடுகிற விரிப்பு இல்லாததால் சுகம் குறைந்து, மாடுகள் உபயோகமில்லாமல் போகும். கடைசியாய் சொன்னதற்கு வேறு திருஷ்டாந்திரம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இந்த இராஜதானியின் வடபாகத்தில் உள்ள குடியானவர்கள் வேலைக்கு நல்ல மாடு வாங்க வேணுமென்று நினைத்தால், சந்தைகளுக்குத் தாமணிபக்காரர்கள் கொண்டு வருகிற மைசூர் அல்லது ஓங்கோல் மாடு தினுசுகளில் ஏதாவது ஒன்றைத்தான் வாங்குவார்கள்.

இப்போது உள்ள வழக்கத்தினால் ஏற்பட்ட தீமைகள் இன்னதென்று சொல்லியாய் விட்டது. அவைகளைப் போக்குவதற்கான ஹேதுக்கள் என்னவென்று பார்ப்போம்.

முதலாவது ஓங்கோல், தாலுக்காவில் ஏற்பட்டிருக்கிற விதம் மாடுகளைக் கட்டிவைத்தே தீனி போடுகிறது.

அதாவது மாடுகளைத் தொழுவத்தில் கட்டி புல்லையும் மாட்டுத் தீவனத்திற்காக விதைத்த ஜாடுப் பயிர்களையும், கூடுமான காலம் வரையில் பச்சையாகவே அறுத்துப் போடுகிறது. பருத்திக்கொட்டை முதலியதும் கொடுக்கிறதுண்டு. அவரவர்கள் இஷ்டத்துக்குத் தகுந்தபடி சிலபேர் பருத்திக்கொட்டை, சிலபேர் வேறு ஏதாவது, சிலபேர் அதிகம், சிலபேர் கொஞ்சம் கொடுக்கிறதுண்டு. இந்த ஏற்பாட்டுக்கு மாடுகளை வெளியே போகாமல் கட்டிப் போடுவதினால் சுகம் குறையுமானதால், மாடுகள் கிடந்து, உருண்டு, புரண்டு திரியும்படி போதுமானவிசாலமுள்ள அடைப்பு அடைத்த இடம் அவசியம்.

நம்முடைய இஷ்டம், சௌகரியத்துக்குத் தகுந்தபடி தரை மட்டத்துக்கு மேல் உயர்த்தியோ, அல்லது தாழ்த்தியோ; தொழுவம் கட்டிக் கொள்ளலாம். இந்த ஏற்பாட்டை எல்லா விடங்களிலும் கைக்கொள்ளலாம். அதன் நன்மைகள் எல்லார்க்கும் தெளிவானது.

இரண்டாவது முன்னையதைப்போலதுதான். ஆனால், மேற்சொன்ன ஏற்பாட்டிலுள்ளபடி தொழுவத்திற்கு சமீபத்தில் வேறாக அடைப்பு அடைத்த இடத்திற்கு பதிலாக மழைக்காலத்தில் மாடுகள் மேய்ச்சலுக்கென்று போதுமான நிலத்தில் புல்லை வளர்ப்பதுதான். இந்த நிலத்திற்கு மாடுகளை ஓட்டினபோது, விழுகிற மூத்திரம் சாணியினால் புல் நன்றாய் வளரும். புல் வளர்வதினால் நிலம் கொழுக்கும். கட்டையை மடித்து உழுது பயிர்கள் உண்டாக்கினால் நல்ல மாசூல் கிடைக்கும்.

ஆனால், இந்த ஏற்பாட்டை எல்லா விடங்களிலும் வழக்கத்திற்குக் கொண்டுவரமுடியாது. மழையினால் விளைகிற பயிர்கள் உள்ளதும், நல்ல மழைகள் உள்ளதும் குடியானவர்களுக்கு உள்ள நிலவிஸ்தீர்ணம் அதிகமாயுள்ளதுமான ஜில்லாக்களுக்கும் தகுந்தது.

ஒரு குரங்குப் பெண்:—ஐக்கிய மாகாணங்களிலுள்ள நெயினிடாலில் குரங்குகளின் மத்தியில் வளர்ந்த ஒரு பெண்குழந்தை கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அக்குழந்தை சுமார் 9-வருஷகாலம் காட்டில் குரங்குகளுடனே வளர்ந்து வந்ததாம். அதனால் அதன் நடையுடை பாவனை யெல்லாம் குரங்குகளின் செய்கைகள் போன்றிருக்கின்றனவாம். அது முதலில் புல்லும் பச்சை உருளைக்கிழங்கும் தின்றது; இப்பொழுதும் ரொட்டியும் பாலும் சாப்பிட்டு வருகின்றது. தன் குட்டியை யிழந்த லங்கர் ஜாதிப் பெண் குரங்கொன்று காட்டிலுள்ள குடிசையொன்றில் வசித்துக்கொண்டிருந்த இப்பெண்ணைச் சிசுவாயிருக்கும்பொழுது தூக்கிக்கொண்டுபோய் வளர்த்திருக்க வேண்டுமென்று தெரிகிறது.

ஆரியர்களின் ஸங்கீதமுறை
SCIENCE OF ARYAN MUSIC
ஸாஹித்யங்கள்
MUSICAL COMPOSITION

நாம் இதுவரையில் ஸங்கீதத்துக்கு முக்கியமாக ராகம் என்னும் விஷயமும், ராகத்தின் வேறு ஒரு ரூபமான மத்தியமகாலம் அல்லது தாநம் என்னும் விஷயமும், இப்படிச்சொன்ன இரண்டிற்கும் ஆதாரமாகிய ஸ்வரங்கள் என்னும் விஷயமும் ஆகிய இவை எவ்விதம் உண்டாகின்றனவென்றும், என்னென்ன வகையென்றும், அவைகள் எவ்வாறு வழக்கத்தில் வந்திருக்கின்றனவென்றும் பார்த்தோம். இனி, ஸங்கீதத்தை எவ்விதம் பேச்சு வார்த்தைகளுடன் நாம் சம்பந்தப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்று பார்க்கவேண்டியது. அதாவது ஒரு பாஷையில் வார்த்தைகளை ஏதோ ஒரு அபிப்பிராயம் கொள்ளும்படி சேர்த்து, அதைப் பிறகு ஒரு ராகத்தில் இசைத்து உச்சரிப்பதாம். இப்படிச் செய்யவேண்டுமென்றால் ஸங்கிதஞாநமும் பாஷாஞாநமும் இரண்டும் அவசியமாகும். இப்படிச்சேர்த்து இயற்றும் இவ்விஷயத்தை ஸாஹித்யம் என்று சொல்வது வழக்கத்திலிருக்கிறது. ஆகவே, நாம் இனி பார்க்கவேண்டிய விஷயம் ஸாஹித்யங்களும், அவைகளின் லக்ஷணங்களும், அவைகளின் வகைகளுமாகும்.

ஸாஹித்யம் என்பதற்கு இயற்றப்பட்டது என்று அர்த்தமாகும். அதாவது, மேலே சொன்னமாதிரி வார்த்தைகளை நன்றாய் ப்ராஸங்களுடன் சேர்த்து, ஒருதாளத்தில் இசைத்து ஒரு ராகத்தில் பாடும் விஷயம் ஸாஹித்யம் என்னும் பெயரை வகிக்கும். ஸாஹித்யங்கள் முதல் முதல் எவ்வாறு இருந்தனவென்றும், பிறகு எவ்வாறு உருவாகியிருக்கின்றனவென்றும் பார்ப்போம்.

ஆதிகாலத்தில் வேதங்களுள் முதல் வேதமான ருக்வேதத்தில் சந்தஸ் அல்லது வ்ருத்தம் என்னும் மாத்ராகாலவளவுடன் இயற்றப்பட்ட மந்திரங்கள் இருந்தன. பிறகு, பிராமணர்கள் தாங்கள் அநுஷ்டிக்கும் யக்ஞ யாகாதிகளில் தேவதைகளை ஸாமவேதரூபமான சஸ்திரங்கள் என்னும் ஸாமகாநத்தால் ஸங்கீதத்துக்கு இசைத்துப்பாடினர்கள் என்றுதெரிகிறது.

இப்படி வெகுகாலம் நடந்தபின், புராணாதிகள் ஏற்பட்டகாலத்தில் அவரவர்கள் மதத்துக்கு ஏற்பட்ட ஈசனையும் அவரது அற்புதச் செயல்களையும் கிதிகள் என்னும் பெயருள்ள பாடுவதற்கு எளிதான ஸாஹித்யங்களைக் கொண்டு ஸ்தோத்ரம் செய்ததாகத்தெரிகிறது. இப்போதைய ஸங்கீதத்தில் உள்ள கீதங்கள் என்னும் ஸாஹித்யம் இந்த கீதிகளை ஒத்தவைகள் என்பது என் அபிப்பிராயம்.

கீதகோவிந்தம் என்னும் கிரந்தம் சிலஸாஹித்யங்கள் உள்ள கிருஷ்ணபகவானது லீலையைப்பற்றிய புஸ்தகம் ஒன்று ஜயதேவ கவியால் ஸமஸ்கிருதத்தில் இயற்றப்பட்டிருக்கிறது. இதுதான் ஆரியஸங்கீதத்தில் முதல் ஸாஹித்ய புஸ்தகம். இதைவழக்கத்தில் அஷ்டபதி யென்று சொல்வார்கள். இந்தப் புஸ்தகத்தைக் கவனித்துப்பார்த்தால் ஒவ்வொரு அஷ்டபதியும் (அதாவது எட்டுச் சரணங்கள் வைத்து எழுதப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு ஸாஹித்யமும்) மேலேசொன்ன மாதிரியான கீதிகளைப்போலவே இருக்கின்றனவென்று பார்த்துக்கொள்ளலாம். ஒவ்வொரு சரணமும் எதுகை, மோனை பொருந்தினவைகளாயும் ராகம் தாளம் இரண்டுக்கும் இசைக்கப்பட்டவைகளாயும் இருக்கின்றன. ஆனால், ஒவ்வொரு ஸாஹித்யத்திலும் பல்லவி அல்லது த்ருவபதம் என்பது இருப்பதாக நாம் காண்கிறோம்.

த்ருவபதம் என்பது ஹிந்துஸ்தானி கவாயிகள் ஸாஹித்யங்களில் ஒருவகை. அதை மருவி வடக்கே தேசிய ஸங்கீதத்தில் த்ருபத் என்று சொல்வதைப் பார்த்துக்கொள்ளலாம். பல்லவி என்பது பல்லவம் என்னும் வார்த்தையின் திரிபு. இதற்கு சங்கித சாஸ்திரகாரர்கள் "பதகர்ப்பம்து பல்லவம்" என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதாவது பல்லவம் என்பது நாம் சொல்லவேண்டிய அபிப்பிராயத்தை எல்லாம் ஒருங்கே அடைத்து வைத்துக்கொள்ளும் விஷயமாகும். அதாவது, முக்கியமான கோரிக்கை என்னும் விஷயமாகும். ஆகவே, பின்னால் வரும் சரணங்களில் அந்த முக்கிய கோரிக்கை விஸ்தரித்துச்சொல்லப்படும்என்று நாம் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்றால் பல்லவியில் முக்கிய அபிப்பிராயமும் சரணங்களில் அந்த அபிப்பிராயத்தின் விவரணமும் இருக்கின்றனவென்று அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

இந்தமாதிரி ஸாஹித்யங்களில் பல்லவி ஒன்று நீங்கலாக இதர பாகங்கள் ஒரேமாதிரியாக இருப்பதாகப் பார்க்கலாம். அதாவது அனுபல்லவி என்று நாம் வழங்கும் விஷயம் இந்தமாதிரி ஸாஹித்தியங்களில் கிடையாது. இந்தமாதிரி ஸாஹித்தியங்கள் கீதங்களுக்கு அடுத்ததாக ஏற்பட்டவைகள் என்று நினைக்கிறேன்.

பிறகு இந்த கீதகோவிந்தத்தின் ஸாஹித்யங்களை நர்த்தனம் செய்யுங்காலத்தில் பாடிக்கொண்டு பக்தர்கள் தாளத்துக் கொத்துவா ஆடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதிலிருந்து தேவ கைங்கரியம் செய்வதற்கென்று ஏற்பட்டுள்ள தேவதாஸிகள் கோவில்களில் நர்த்தனாதிகளைக்கொண்டு ஆடிவருகிற வழக்கம் ஏற்பட்டது. அந்த ஸம்பந்தமாக, வர்ணங்களும், பதங்களும் வழக்கத்தில் வந்தன.

வர்ணங்கள் என்னும் ஸாஹித்யம் ஏற்பட்டிருக்கிறமாதிரியைப் பார்த்தால் அவைகள் நர்த்தனத்துக்காக என்றே ஏற்பட்டதாகக் காணலாம். ஸ்வரங்கள் சேர்த்திருக்கிறதும், கதிகள் ஒதுக்கி யிருக்கிறதும், தாளத்துக்கு ஒத்தபடி தயார் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன வென்றும் ராகத்தைக்காட்டிலும் தாளம்தான் அவைகளில் பிரதானமென்றும் தெரிகிறது.

வர்ணம் என்பதற்கு வர்ணிக்கும் ஸாஹித்யம் என்பது பொருள். அதாவது, ஈசனை வர்ணிக்கும் பாட்டுக்களாம். அவைகளில் எல்லாம் பல்லவி, அநுபல்லவி, சரணம் இம்மூன்றும் உண்டு. எந்தத் தாளத்திலிருந்தாலும்சரி, அந்தத் தாளத்தின் இரட்டைப்படை ஆவிருத்தம் காலப்பிரமாணமுள்ள பல்லவி இருக்கின்றது. அது ஸாஹித்திய ரூபமாயிருக்கிறது. அதே மாதிரி காலப்பிரமாணமுள்ள அநுபல்லவி ஸாஹித்தியமும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் சரணம்மட்டும் ஒரேஆவிருத்தமுள்ளதாக இருக்கிறது. இதுவும்தவிர எத்துக்கிடை ஸ்வரங்கள் என்று சொல்லி வழக்கத்திலிருக்கிற இரண்டு ஆவிருத்தமோ அல்லது அதற்கு மேற்கண்ட இரட்டைப்படை ஆவிருத்தமுள்ளஸ்வரவரிசைகள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. பல்லவி, அநுபல்லவி, சரணம் இம்மூன்றுக்கும் உள்ள ஸ்வரங்களையும் ஸாஹித்யங்களையும் சேர்த்துத்தான் மாணாக்கர்க்குச் சொல்லிவைக்கிறது வழக்கத்திலிருக்கிறது.

இவ்வித வர்ணங்களுள் மூன்றுவகைகள் உண்டு. அவைகளாவன:—(1) பதவர்ணம் (2) ஸேளகவர்ணம் (3) தானவர்ணம் இந்த மூன்று வர்ணங்களையும் நர்த்தனங்களுக்கு உபயோகித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவைகளில், பதவர்ணம் மிகுதியாய் நர்த்தனகாலத்தில் பாடப்படுகிறது. இவைகளில் ராக பாவம் நன்றாய்ப்பொருந்தியிருக்கிறது. உதாரணமாக, சங்கராபரணராகத்தில் "மநவிசெகொந்ந' என்கிறவர்ணத்தைபார்த்துக்கொள்ளலாம். அகாரங்கள் ரொம்பக்குறைவு. ஆனதால், 'பாடுவதற்கு சுலபமானது. காதுக்கும் இனிமையானதாம். இந்த வர்ணங்கள்தான் கேட்கத்தகுந்தவைகள் என்று என் அபிப்பிராயம்.

[தேவதாஸிகளின் ஆட்டத்தைப்பற்றி நமது கனவான்களில் சிலர் அதை நிஷேதிக்கவேண்டுமென்றும், சிலர் ஆதரிக்கவேண்டியதென்றும் அபிப்பிராயம்கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் எழுதுவது ஸங்கீதவிஷயமானதால், அதைப்பற்றிமட்டில் நர்த்தனவிஷயத்தைப்பற்றி அபிப்பிராயம் கொடுக்கவேண்டியது உசிதமென்று எழுதுவேன்.

பாவம் (அதாவது அபிநயம்), ராகம் (அதாவது சுகம்தரும் ஸங்கீதம்), தாளம் (அதாவது கெத்து வாத்தியங்களாகிற மிருதங்கம்முதலியவைகளைக்கொண்டு காலப்பிரமாணம் மீறாமல் சப்தங்கள்செய்தல்), இந்தமூன்றும் சேர்ந்தால்தான் பூர்ணமான ஸங்கீதம் என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இதற்கு அநுஸாரணையாகவே, இந்தக்காலத்தில் பெயர்போன போதனாசக்தியுள்ள ப்ரோபல் (Froebel) என்னும் வித்வானுடைய முறையாகிய கிண்டர்கார்டன் முறையில்அபிநயப்பாட்டுக்கள் (Actionsongs) என்று சொல்லப்பட்டவிஷயம் மேலேகுறித்த நர்த்தனத்தின் ஆரம்பமாம். ஆனால், எந்த வேலைசெய்தாலும் அந்த வேலை பூர்ணமாயிருந்தால் எவ்வாறு உள்ளதென்று தெரிந்தால் ஒழிய அந்தவேலை சரியாய் விருத்திசெய்ய முடியாது. அதுபோலவே (என் அபிப்பிராயம் என்னவென்றால்) அபிநயப்பாட்டுக்கள் இருக்கவேண்டியமாதிரியும், அவைகளுக்கு ஏற்றபடி அபிநயமும் தெரியவேண்டுமென்றால் தாஸிகள்எவ்விதம் நர்த்தனம செய்கிறார்கள் என்றும் எந்த மாதிரி அபிநயங்கள் செய்கிறார்கள் என்றும் எவ்விதம் பாட்டுக்களையோ சுலோகங்களையோ

பதங்களையோ வர்ணங்களையோ நர்த்தனத்துக்குச் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்றும் தெரிந்தால் ஒழிய ஸாத்தியமில்லை என்பதே.

பின்னும் இதை நிஷேதிக்கவேண்டியதற்குக்காரணம் என்னவென்று விசாரித்தால், ஒரு விஷயம் தெரிகிறது. ஜனங்கள் வித்தை விஷயமாகக் கவனித்தால் பாவம், ராகம், தாளம் மூன்றும் சேர்த்துப்பார்க்க வேண்டுமென்கிற குதூகலம் இருந்தால் அவர்கள் தாஸிகளிடத்தில்தான் பார்க்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. ஆனால் அந்த தாஸிகளை ஜனங்களுடைய தெரியாத்தனத்தால் கெட்ட காரியத்துக்கும் உபயோகப்படுத்துவது வழக்கத்திலிருக்கிறது. புத்திமான்கள் அவர்களிடத்தில் கவனிக்கவேண்டிய வித்யாடாகத்தைக் கவனித்துவிட்டு விஷயாதிகளை தங்கள் மனதில் ஏற்றுக்கொள்ளாமலிருந்தால் அந்த வித்தை பரிசீலனம் செய்யப்பட்டு இன்னும் நல்லஸ்திதிக்குவரும் என்பது என் அபிப்பிராயம். மேலேசொன்னதை யெல்லாம் கொண்டு ஊகிக்கவேண்டியதென்னவென்றால் குற்றம் சாட்டப்படவேண்டியவர்கள் புத்தியீனத்தால் கெட்டுப்போகும் ஜனங்களேயொழிய தாஸிகள் அல்ல என்பதே.]

அடுத்தாற்போல், பாடுவோர்கள் அப்பியஸிக்கும் வர்ணத்தின்வகைஎன்னவென்றால் ஸேளகவர்ணமாம். இந்த வர்ணங்கள் பாடுவதற்குச் சுகமாய் இருக்கின்றன. பதவர்ணங்கள் ஆட்டத்துக்கு உதவுகின்றனபோல ஸேளகவர்ணங்கள் பாடுங்காலத்தில் கச்சேரிகளில் விசேஷமாய்க் கேட்கிறோம். சிலவேளைகளில் இந்த வர்ணங்களையும் ஆட்டத்துக்குச் சேர்க்கிறது உண்டு. இந்த வர்ணங்களில் அகாரம் கொஞ்சம் ஜாஸ்தியாக வரும், ஆனால் ராகபாவம் கொஞ்சம் பதவர்ணத்தில்விடக் குறைவாக இருக்கின்றது. இதற்கு உதாரணம் ஹம்ஸத்வநி ராகத்தில் உள்ள "ஜலஜாக்ஷ" என்னும் வர்ணமாம்.

மூன்றாம்வகை வர்ணம் என்னவென்றால், தாநவர்ணமாம். அவைகளில் அகாரம் ஜாஸ்தியாயிருப்பதுடன் ராகபாவம் எல்லாவர்ணங்களுள் குறைவு என்று பார்க்கிறோம். உதாரணமாக, "விரிபோணி" என்று பைரவி ராகத்தில் உள்ள வர்ணத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளவும்.

பொதுவாய் நாம் கவனித்தவரையில் இந்த வர்ணங்கள் எல்லாம் தாளம்பிரதானமாய்வைத்தும் ராகம் பிரதானமல்லவென்றுதெரிகிறது. ஆகவே, இந்தவகை ஸாஹித்யத்தை ஸங்கீதத்தில் பிரியமுள்ளவர்கள் கச்சேரிகளில் வேறுவிதமான ஸாஹித்யங்களைப்போல் அவ்வளவு மிகுதியாய்ப் பாடுகிறதில்லை.

இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸங்கீதம் மிகுதியாய் ஜனங்கள் ஆவலுடன் கேட்கவேண்டுமென்று கூட்டங்கூடி, அப்படி சேர்ந்த இடத்தில் எவ்வகையான ஸங்கீதம் அவர்கள் அநுபவிக்கிறார்கள் என்றும், அந்த ஸங்கீதம் ஏன் அவ்விதமிருக்கவேண்டுமென்றும் எழுதித்தெரிவிப்பது யுக்தம் என்று நினைக்கிறேன்.

இந்தக்காலத்தில் பகவத்பக்தி விருத்தியாகும்பொருட்டென்று, அதையே தொழிலாக வைத்துக்கொண்டிருக்கும் வித்வான்களால் ஸங்கீதம் மிகுதியாய் ஜனங்களிடம் பரவுதற்கு இடமாயிருக்கிறது. அவர்களில் நிஜமான ஸங்கீத ஞானமுள்ளவர் சிலரே. மற்ற பாகவதர்களோ, சிலர் ஸ்வரஞானமில்லாதவர்; சிலர் பிறரிடம்ஸங்கீதமே அப்பியஸிக்காமல் காதால்கச்சேரிகளில் கேட்டு ஞானம் ஸம்பாதித்திருக்கிறவர்கள். சிலர் தாளமில்லாமலும், ராகபாவம்பொருந்தாமலும், ஸாஹித்யலக்ஷணம் பொருந்தாமலும் இருக்கிற பார்ஸிநாடகமெட்டுக்களை மூலமாகவைத்துக்கொண்டு தயார் செய்த பாட்டுக்களைப்பாடுவோர். (அதைப்பாடநாடகக்கொட்டகையிருக்கிறது). இன்னும் சிலர், எந்த பாஷா ஞானமுமில்லாமல் அந்தப்பாட்டுக்களை பிசகாகப் பாடிக்கொண்டு ஜனங்களை ஏமாற்றுவோர். ஆனால் நமது சாஸ்திரத்தின் அபிப்பிராயம் என்னவென்றால், சுருதிவாக்யங்களில் அபஸ்வரமாகச் சொல்லி அபராதம் ஏற்பட்டாலும் சரி, ஸமஸ்கிருத பதமானது சரியானபடி பிரயோகம் செய்யப்படாமல் பிசகு ஏற்பட்டாலும்சரி, மகாதோஷம் உண்டென்றும், நரகப்ராப்தி என்றும் முறையிடப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியிருக்க, நமது பணம்பெற்ற பெரிய தனவான்கள் சிலர், தங்கள் ஆசாரத்தில் அநேக பிசகுகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டு கெட்ட வழியில் பிரவேசித்துவிட்டதுபோல் இந்த ஸங்கீதவித்தையையும் கெடுப்பதற்கென்று ஏற்பட்ட விற்பத்தி, ஞானம் முதலியவைகள் இல்லாத பாகவதர்களைக்கொண்டு காலக்ஷேபாதிகள் நடத்திக்கொண்டுவருகிறார்கள். நாமெல்லோரும்ஸங்

கிதவித்தை முன்னுக்கு வரவேணுமென்கிற பக்ஷத்தில் இந்த மாதிரியான பாகவதர்களை விலக்கவேண்டியது நமது முதற்கடமையாம்.

அடுத்தமாதிரி ஸாஹித்யம் என்னவென்றால் பொதுவாய் கிருதிகள் என்பவைகளே. கிருதிகளில் பொதுவாய் பல்லவி, அநுபல்லவி, சரணம் மூன்றும் தனித்தனியாய் உண்டு. அவை மூன்று வகைப்படும். கீர்த்தனம், பதம், ஜாவளி என்பவையாம்.

கீர்த்தனம் என்பது பகவத்விஷயமாயும்பதம் என்பது நாயக நாயகிபாவம் (தலைவன் தலைவி சம்பந்தம்) பொருந்தினதாயும், ஜாவளி என்பது சிற்றின்பப் பிரதானமாயும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

கீர்த்தனம் எழுதுவோர் பக்தியுள்ளவர்களாய் பெரும்பாலும் நல்ல ஸங்கீத ஞாநமும், பாஷாஞாநமுமுள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டும். இவர்களில் ஸ்ரீமான் தியாகராஜய்யரே மிகுந்த சாமர்த்தியமுள்ளவர்.

இவரைத்தவிர, பிரபலமானவர்கள் ச்யாமா சாஸ்திரிகளும், முத்துஸாமி தீக்ஷிதருமாம். ச்யாமா சாஸ்திரிகளுடைய கீர்த்தனங்கள் தாளம் விஷமமாயும் ஸங்கீத விஷயமாய் ராகபாவத்தில் தியாகய்யர் அவர்கள் கீர்த்தநத்துக்கு அடுத்தபடியாயும் இருக்கின்றன.

முத்துஸாமி தீக்ஷிதர் கீர்த்தநங்களோ கொஞ்சம் குறைவுள்ள ராகபாவமும் அக்ஷரம் நிறைந்ததாகவும், கீர்த்தநம் ஒவ்வொன்றும் மிகுந்த ஆவிருத்தம் உள்ளவைகளாகவும் இருக்கின்றன. மத்யமகால முடுகுகள் மிகுதியாயிருக்கின்றன.

பதம் என்பது கிருதிகளில் மற்றொரு வகையாம். பதம் என்றால் வார்த்தை என்று அர்த்தம். அதனால் நமக்குத் தெரிகிறதென்னவென்றால் பதம் என்கிற ஸாஹித்யம் பாடும் காலத்தில் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் பிரித்துப் பிரித்து உச்சரிக்கப் படுவதனால் இந்தப் பெயரை அடைந்ததாகத் தோன்றுகிறது.

கிருதிகளுக்குள்ளாக, மத்தியம காலத்தைக் கவனித்தால் தியாகய்யர் அவர்கள் உருப்படிகள் முதல்தரமானவைகள் போல, ஸௌகம் வேண்டுமானால் நாம் பதம் பாடுவதில்தான் பார்க்கலாம். க்ஷேத்திரக்ஞர் பதம்தான் இந்த லக்ஷணம் பொருந்தி, ராகபாவம் நிறைந்து கேட்பவர் மனதைக் கவரக்கூடியதாயிருக்கிறது. சாதாரணமாய் எல்லாருக்கும் தெரியக் கூடியவும் அபூர்வம் இல்லாத ராகங்களில் உத்தமமான ஸாஹித்யங்கள் கேட்க வேண்டுமென்றால் க்ஷேத்ரக்ஞர் பதம்தான் என்பது யார்க்கும் தெரிந்ததே.

பதம் ஸாஹித்யம் செய்திருக்கிறவர்கள் க்ஷேத்ரக்ஞர் சபாபதிஅய்யர் இருவருமாம். ஆனால் வெகுநாளாக எல்லாரும் புகழப்பட்ட பதம் க்ஷேத்ரக்ஞருடையதுதான். பாஷை தெலுங்காயிருப்பதாலும், அந்த ஸாஹித்யங்களைப் பாடுவதில் மூச்சுப்பிடித்து ஸௌகமாய் பாடிப் போஷிக்கவேண்டியிருப்பதால், இக்காலத்தைய சாரீரமில்லாத வித்வான்கள் பாடினால் சுகப்படுகிறதில்லை. ஒரு பாடகனுக்கு சரியான ராகஞானம் உண்டென்பதற்குப் பரீக்ஷை அவனுக்கு குறைந்தபக்ஷம் சரியான படிக்கு பதினைந்து க்ஷேத்ரக்ஞ பதமாகிலும் பாடத் தெரியவேண்டும் என்பதே.

அடுத்தமாதிரி ஸாஹித்யங்கள் என்ன என்றால் ஜாவளிகளாம். இந்த ஸாஹித்யம் செய்யக் கூடியவர் விசேஷமாய் ராகஞானமில்லாதவர்களும் நல்ல ஸாஹித்ய ஞாநம் இல்லாதவர்களுமாயிருக்கிறார்கள். அதற்கு ருஜூ ஒரு ராகத்திலாவது நல்ல ராகபாவம் பொருந்திய ஜாவளியேயில்லை. ஸாஹித்யம் செய்திருக்கிறவர்கள் சிலவேளைகளில்கணக்குக்குவிரோதமாக பல்லவி அநுபல்லவி சரணங்களை எழுதிவிடுகிறார்கள். இந்தவகை ஸாஹித்யங்கள் வழக்கத்தில் வந்திருப்பது நம்மிடத்தில் ஸங்கீதம் குறைந்து போனதற்கு ஒரு அடையாளமாம். பெரிய வித்வான்கள் இந்த ஸாஹித்யம் பாடி நான் கேட்டதில்லை. என்னுடைய அநுபோகத்தில் மஹாவைத்யநாதய்யராவது பட்டணம் சுப்பிரமணியய்யராவது கச்சேரிகளில் ஜாவளி பாடினதில்லை. தியாகய்யராவது, ச்யாமா சாஸ்திரிகளாவது, தீக்ஷிதராவது ஒரு ஜாவளியாவது ஸாஹித்யம் செய்யவில்லை. நமது பாட்டுக்கச்சேரிகளில் முக்கியமாய் விலக்கிவிடவேண்டிய விஷயங்களில் ஜாவளியொன்றும். மேலும் ஒரு ஜாவளியில் அர்த்தத்தைக்கவனித்தால் படித்தவர்கள் அங்கிகரிக்கத்தகாத அபிப்பிராயங்கள் உள்ளதாம். அதைப் பாட வேறு பேர்வழிகள் இருக்கிறார்கள். இதை எல்லாம் கவனித்து நாம் ஜாவளியை பாட்டுக்

கச்சேரிகளிலிருந்து விலக்கிவிடுவதே யுக்தமாகும்.

கடைசியாக, நாம் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் கச்சேரிகளில் பல்லவி பாடும் வித்வான்கள் எவ்விதமான பல்லவி பாடுகிறார்கள் என்றும் எவ்விதமான பல்லவிதான் பாடவேண்டுமென்றும் சொல்லவேண்டியதேயாம்.

பல்லவி பாடுவது சரியாய்ப் பாடப்படாததினால் பாடகர்களது தெரியாத்தனம் பல்லவி பாடும் வழக்கத்துக்கே ஒரு அகௌரவத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. பல்லவி பாடுவது கீர்த்தனம் முதலியவை போலவே சரியானபடி குருமுகமாய்ச் சுட்டிக்காட்டி, கற்பிக்கப்பட்டு நல்வழிப் படுத்தப்பட்டால் ஒழிய சுகப்படுகிறதில்லை. நமது பாடகர்களில் பல்லவி பாடுவதில் பெயர் போனவர் மஹாவைத்யநாதய்யர்தான். அவரிடமிருந்து தயாரானவர்கள் இப்போதும் பல்லவி முதல்தரமாய்த்தான் பாடுகிறார்கள். சென்னப்பட்டணம் சபைகளில் பல்லவி சரியாய் பாடப்படுகிறதில்லை. ஆனதினால் அங்கே ஜனங்களின் அபிப்பிராயம் என்னவென்றால் கீர்த்தனம் முதலியவை பல்லவியைவிட மேலானதென்றும், சுகமாய்ப் பாடப்படுகிறதென்றும், பல்லவியே பாடவேண்டாமென்பதுமாம். வாஸ்தவம் என்னவென்றால், பல்லவி சரியாய்ப்பாடும் வித்வான்களிடத்தில் அவர்கள் கேட்க இடமில்லாமல் போயிருக்கிறது.

பல்லவி எடுக்கிறபோதே அது எந்த வார்த்தைகளோடு சேர்ந்திருக்கிறதோ அதுவும், மேலேஎடுப்போ கீழேஎடுப்போ அதுவும் அது சரியான எத்துக்கிடையா இல்லையா என்று நிர்ணயம் செய்துவிடும். எத்துக்கிடை (எத்தாகக் கிடைத்தது)பல்லவி பாடுவதற்கு என்று எடுக்கப்படும் வார்த்தையின்கூட்டமாம். எடுப்பு என்பது ஆரம்பத்தில் எந்த ஸ்வரத்தில் அந்தப்பல்லவியின் ஸங்கீதம் அமைந்திருக்கிறதோ அதுவாம். சரியானபடி எத்துக்கிடையை அமர்த்தி தயார்செய்வது ஒருபாடகன் யோக்கியதையை நன்றாய் வெளிப்படுத்தும். எப்போதும் மேலேஎடுப்புள்ள பல்லவிகளே முதல்தரமானவைகள். அக்ஷரம் குறைவாயிருந்தால் பல்லவி தரமாயிருக்கும்.

சில வித்வான்கள் ஸௌககாலத்தில் பல்லவி பாடுகிறதாகப் பேர் வைத்துக்கொண்டு காலப்பிரமாணம் ஸங்கீதத்துக்குத் தகுந்தபடி இருக்கவேண்டும் என்கிற எண்ணத்தை விட்டு மனப்போக்குக்குத் தகுந்தபடி காலத்தை இழுத்துக்கொண்டு நல்ல ஞானஸ்தர்களுக்குக் கூட பல்லவியில் அருவருப்பு விழும்படி செய்துவிடுகிறார்கள். எங்களந்த எத்துக்கிடை எந்த எந்தக் காலத்தில் பாடினால் சுகமாயிருக்குமோ அதை தாங்களே உணர்ந்துவிட்டு பிறர் சுகப்பட வேண்டுமென்றும் எண்ணி, பல்லவிக்கு ஸங்கீதம் பிரதானமேயொழியக் காலப்பிரமாணம் அல்ல என்றும் எண்ணி, காலப்பிரமாணம் ஸங்கீதத்தின்சுகத்தைக்கெடுக்கக்கூடாதபடி அதற்குச் சேர்க்கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தோடு பாடகர்கள் பல்லவி பாடினால் பல்லவி மேலானதுதான் என்கிற அபிப்பிராயம் ஜனங்களுக்கு சீக்கிரத்தில் உண்டாய்விடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

P. S. சுந்தரம் அய்யர், பி. ஏ., எல். டி.

வைதிகமத ஞானம் II

KNOWLEDGE OF VEDIC RELIGION

(Continued from page 421 Vol. V, No. 11)

நமது மதவிஷய ஞானம் இப்பொழுது வெறும் நுனிப்புல் மேய்ச்சலாக இருக்கின்றதென்றும், அப்படி இருப்பதற்குக் காரணம் ஷட்தர்சனப் படிப்பின்மையே என்றும்; அந்தக் குறையை ஒருவாறு நீக்க மஹான் ஸஹஜானந்தாள் செய்தமுயற்சிகள் இவ்வாறு தழைத்துவருகின்றன என்றும், முன்னர், எடுத்துக் காட்டியாகிவிட்டது. இங்கு அந்த ஷட்தர்சனங்களைப்பற்றி சில பொது விஷயங்களை எடுத்துக் காட்டுவோம்.

ஷட்தர்சனங்கள் என்று கூறப்படும் வைதிக மதசாஸ்திரங்கள் ஆறும் பின்வரும் அட்டவணையிலிருந்து இன்னவை என்பது வெளியாகும்.

நியாயம்: கௌதமமுனி செய்தது. 530ஸூத்திரங்களடங்கியது—வைசேஷிகம்: கணாதமுனி 570—ஸாங்கியம்: கபிலமுனி 527—யோகம்: பதஞ்சலிமுனி 195—மீமாம்ஸம்: ஜைமினிமுனி 2758—வேதாந்தம்: வியாஸமுனி 555- ஆக ஸூத்ரங்கள் 5135.

இந்த ஸூத்ரங்களுள் நமது வைதிக விஷயங்கள் எல்லாம் முற்றிலும் அடங்கிவிட்டன. இவைகளைவிட்டு நேரிட வேதத்தை அணுகவே

முடியாது. இவைகள் பொதுவாகமதகிரந்தங்களை உணருவதற்கு வேண்டிய உதவிகளான மூன்று விஷயங்களாகப் பிரியும். தர்க்கம், விசாரம், பரவிஷய உணர்ச்சி என்பனவே. வைதிகமத விஷயத்தில் தர்க்கம் நியாயவைசேஷிகமாகவும், விசாரம் ஸாங்கிய யோகமாகவும்; பரவிஷய உணர்ச்சி மீமாம்ஸ வேதாந்தமாகவும் இவ்விருவகைப் பட்டிருக்கின்றன. இம்மூன்றுவித உதவிகள் இல்லாமல் வேதங்களால் நேரிட நாம் மோக்ஷபபனை அடையமுடியாது.

இக்காலத்திய ஒழுங்கில் நேரிட அத்வைத வேதாந்தமாகிய வேதாந்ததர்சனம் படிப்பதே பழக்கமாகிவிட்டது. இதனால்தான் முற்கூறிய குறைகளும் வெறும் வாசாஞானமும் மாத்திரம் நம்முள் மிஞ்சிவிட்டன. இந்த ஒழுங்கை இந்த வாசாஞானத்தைக்கொண்டே மாற்றுவதற்கு வேண்டிய காரணங்கள் கூறுவோம்.

வேதாந்தசாஸ்திரம் படித்து ஈடேறுவதற்கு நான்குஸாதனங்கள் வேண்டும். அவையாவன: விவேகம், வைராக்கியம், குணஸம்பத்து, மோக்ஷஇச்சை: இவையின்றி வேதாந்தம்படித்தால் மனதில் பரியாது: குதர்க்கநடத்தைக்கும் கொண்டு செலுத்திவிடும். மேலும் இந்த ஸாதனங்கள் வந்து அமைந்தபிறகு மோக்ஷஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி காட்டும் வேதத்தின் ஞானகாண்ட பாகத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு மோக்ஷத்தைப்பற்றி கல்விகேள்வியும், அதைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியும், இவைகளால் தேறியபடி தெளிந்து நிலைத்தலுமாகிய, சிரவண, மனன நிதித்யாஸனங்கள் வேண்டும். இப்படி இருந்தால்தான் மோக்ஷஇச்சை உள்ளபடி திடப்பட்டு நமது சுத்தமனத்தினிடம் ஏற்படும் அகண்டாகார விருத்தியால் அழிந்து மோக்ஷம் கைகூடும். இதுவரை மோக்ஷஇச்சை நீங்காது நிற்கும். இது எக்கால வேதாந்திகளும் அங்கீகரிக்கக்கூடிய விஷயமே.

நமது பெரியோர்களால் ஷட்தர்சனங்களும் இந்த விஷயங்கள் உள்ளபடி ஏற்படுவதற்காக இயற்றப்பட்டன. இவைகளாலன்றி வேறு எந்த விதத்தாலும் இவை உள்ளபடி ஏற்படவே காரணமில்லை. ஆதலால்தான் தத்கால ஸூக்ஷ்ம புத்திகளுக்கும் வேதாந்தம் வெறும் வாசாகைங்கரியமாகவே நின்று விட்டதற்குக் காரணம். முன்னர் எடுத்துக்காட்டிய சிரவண மனன நிதித்யாஸனங்களும், முறையே விவேக, வைராக்ய குணஸம்பத்துக்களுடன் ஸம்பந்தப்பட்டவை. பின்னவை வெளிக்குறிகள், முன்னவை அவைகளுக்கு நேரான உள் நிலைமைகள். ஷட்தர்சனங்களுள்; நியாய, வைசேஷிக, ஸாங்க்யம் மனனம் வைராக்யம் இவைகளை கிளப்புவதற்கும், யோகம் நிதித்யாஸன குணஸம்பத்துகளைக் கிளப்புவதற்கும், நியாய மீமாம்ஸங்கள் சிரவண, விவேகங்களை உண்டாக்குவதற்கும் முக்யம். இவைகளுக்கு எல்லாம் த்வைத தர்சனங்கள் என்று பெயர். இவைகளில் ஒருவன் மனம் தேறிவருமாயின் நான்கு ஸாதனங்களில் முதல் மூன்றும் பலத்துவர சிரவணமனன நிதித்யாஸன வழிகளும் வேரூன்றிவரும் வைதிக த்வைதவிஷயத்தில். இதனால் மோக்ஷ இச்சை உண்டாகி முடிவின் ஸ்வரூபஞானமின்றி விடுபடவேண்டிய பந்தத்தின் நுட்பஞானத்துடன் ஒருவாறு பலப்பட்டுக்கொண்டு வரும். இப்படிவரும் தன்மை உடையவனே வேதாந்த தர்சனமாகிய வைதிக அத்வைதம் பயிற்சிசெய்ய அதிகாரி. இதைக் கற்கத்தொடங்கினால் சிரவணமனன நிதித்யாஸனாதிகள் மோக்ஷ ஸ்வரூபவிஷயத்தில் உபயோகப்பட்டு, மோக்ஷ இச்சை முடிவின் சிறப்பால் முதிர்ந்துகொண்டேவரும். மேல் ஈசன் அனுக்ரஹத்தால்முடிவுகைகூடி மோக்ஷ இச்சையும் ஓய்ந்து விடும்.

இவ்வாறு வைதிகமதத்தை உணர்ந்து அனுபவிக்க ஏற்பட்டவழியை கைசோரவிட்டு, புதிய வழிகளான நேர்வேதாந்தப் பயிற்சிகளையே நாம் கைக்கொண்டு விட்டது எவ்வளவு பரிதாபமான நிலை! இக்காலத்திய நிலை குலைந்த வர்ணாச்ரமதர்மங்களின் நிலை, கர்மானுஷ்டானக்குலைவு, ஈச்வரபக்தி இன்மை, பாபபுண்யாதிகளில் நம்பிக்கையின்மை, வேதாந்தப் பேச்சு, வயிற்றின்பச் சிற்றின்பப்பிடிப்பு, எல்லாம் இந்த வழிதப்பி வேதங்களைப்பிடிக்க முயன்ற குற்றத்தால் ஏற்பட்டகுழப்பங்களே. இங்கு வெளிநாட்டார் நம் விஷயங்களைப்பற்றிக் குற்றங்கூறுவதைக்கண்டு பரிதவிக்கவந்ததல்ல. நம்மவருள்ளேயே முற்கூறிய துர்நிலைகள் தழைத்து ஓங்கிவருகிறதே அதுதான் நமது பரிதாபத்திற்குக் காரணம். இந்நிலை மாறி நமது முன்னிலை வரவேண்டுமாகில் ஷட்தர்சனங்களை வாசித்துணரவும், அந்த ஞானம்

தசை சமூகங்களின் வேலை

MUSCLES AND THEIR FUNCTION

தசை சமூகங்களின் வேலை:—ஸ்பஞ் என்று இங்கிலீஷ்காரர் வழங்கும் கடற்காளானைப் பார்த்திருப்பீர்களே? அதைக் கைகளால் அமுக்கும் பட்சத்தில், அமுங்கி கையைவிட்டுவிட்டால் முன்போலவாகிவிடும். இவ்விதம் சில வஸ்துக்களிருக்கின்றன. இந்திய ரப்பர் என்ற வஸ்துவை அமுங்குவதில் ஒன்றும் பிரயோஜனமில்லை. அதை இருபுறங்களிலும் பற்றி இழுப்போமானால், அது நீளும். இழுப்பதை நிறுத்திவிட்டால் மறுபடி பூர்வஸ்திதிக்கு வந்துவிடும். இப்படிச் சில வஸ்துக்களிருக்கின்றன. இவ்விதமாய் வெளியிலிருந்து பிரயோகிக்கப்படும் பலத்தால் தங்கள் உருவம் மாறி அப்பலம் இல்லாமற் போனவுடனே தம் ஸ்வரூபத்தைத் திரும்பப்பெறும் வஸ்துக்களுக்கு எலாஸ்டிக் (elastic) வஸ்துக்கள் என்றும், இந்த குணத்திற்கு எலாஸ்டிஸிடி (elasticity) * என்றும் பெயரிட்டிருக்கின்றார்கள். இவ்விரண்டுவகை வஸ்துக்களிலொன்றனுள்ளிருக்கும் எலாஸ்டிஸிடி என்னும்சக்தியை வெளிப்படுத்துவதற்கு அவ் வஸ்துவை அமுக்க வேண்டியிருக்கிறது. மற்றொருவகையில் அவைகளை விஸ்தரித்து இழுக்கவேண்டியிருக்கிறது.

இவ்விரண்டினுள், தசைகளின் எலாஸ்டிஸிடி ஸ்பஞ்சினுடைய எலாஸ்டிஸிடி போன்றதேயன்றி இந்திய ரப்பரின் எலாஸ்டிஸிடியைப் போன்றதன்று. அதாவது தசைகள் அமுக்கப்பட்டால் சுருங்குவதாகவும், அவைகளின் வழிக்கு வாராதிருந்தால் ஸ்வபாவமாயிருப்பதாகவுமிருக்கின்றன.

இப்பொழுது இரண்டு கட்டைகளை எடுத்துக்கொண்டு அவைகளைக் கீல் பொருத்தாக பொருத்திக்கொள்வோம். கீலிருக்கும் ஓரத்திற்கு வேறொரு ஓரத்தில் ஒரு துவாரமாக, இரண்டு துவாரங்கள் இரண்டு கட்டைகளிலும் செய்வோம். பிறகு அத்துவாரங்களின் வழியாக ஒரு கயிற்றைச்செலுத்தி இருபுறங்களிலும் முடிச்சிட்டுஉருவாமலிருக்கும்படிசெய்துகொள்ளுவோம். அவ்விரு கட்டைகளும் கயிறுமாக ஒரு நேர்க்கோண முக்கோணமாகும்படி வைத்துக்கொள்ளுவோம். கயிறு மட்டும் கொஞ்சம் பருமனாகவும் நன்றாய் வெயிலில் காய்ந்ததாகவுமிருக்கட்டும். இதோ இந்தப் பாத்திரத்திலுள்ள தண்ணீரை ஊற்றிக் கயிற்றை நனைக்கிறேன்.

உஷ்ணப்படுத்தப்பட்ட வஸ்துக்கள் தம் சுபாவப் பருமனிலு மதிகமாகப் பருப்பதும் ஈரத்தினால் சுருங்குவதும் உங்களுக்கு முன்னமேயே தெரியுமல்லவா? ஆதலால் இப்பொழுது தண்ணீரை ஊற்றினதும் அக்கயிற்றின் நீளமானது குறைவதற்காரம்பிக்கும். அப்படியேநீளம் குறைவதால், இரண்டு கட்டைகளும் ஒன்றுக்கொன்று சமீபத்தில் கொண்டுவரப்பட்டு, நேர்க்கோணமானது குறுங்கோணமாவதைக்

✓ * Elasticity போன்ற இங்கிலீஷ் குணவாசகங்களை தர்ஜமா செய்வதில் கிடைக்கப்பெறும் பதங்கள் அந்த இங்கிலீஷ் பதங்களைவிட கடினமாயிருப்பதோடு, அவைகளைவிடத் தெளிவிலும் குறைவாயிருப்பதால், ஸாவபமான ப்ரஸக்திகள் தவிர மற்றவிடங்களில் இங்கிலீஷ் பதங்களையே உபயோகப்படுத்தியிருக்கிறேன். ஆசிரியர்.

(64-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பலருக்கும் எட்டவும் வேண்டிய முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இம்முயற்சி ஈச்வரகிருபையால் நிகழாமலிருக்கவில்லை. முன்னர் எடுத்துக்காட்டிய ஸஹஜானந்தர் கருத்துக்கிணங்கிய பலரால் ஷட்தர்சனவிளக்கம் என்ற ஒரு புத்தகமும், நமது வைதிகமத விளக்கம் என்ற பத்திரிகையும் வெளிவரவேண்டும் என்ற ஆவல் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஈச்வரகிருபையால் இவை வெளிவருமாயின் நமது வைதிகமத விஷயத்தில் நமக்கு ஏற்பட்டு நம்மைப் படுகுழியில்தள்ளியிருக்கும் ஆபாஸ வேதாந்த ஞானம் தெளிய நமக்கு நல்ல நிலை எளிதில் கைகூடிவிடும்.

இதுவரையில் வாசித்து வந்தவர்களுக்கு இரண்டு சங்கைகள் உண்டாகலாம். அவையாவன: (1) இவ்வளவு மேன்மை பொருந்திய ஷட்தர்சன ஞானம் ஏன் நம்மிடமிருந்து இப்பொழுது முற்றிலும் நழுவிவிட்டது? (2) இந்த ஷட்தர்சனங்களில் காட்டப்படும் வேதவிளக்கங்கள் யாவை? என்பவைகளே. இவைகளை முறையே பின்வரும் ஸஞ்சிகைகளில் நீக்கப்புகுவோம்.

காணலாம். ஆனால் அக்கட்டைகளிலொன்றை அதாவது * லம்பமாக நிற்கும் கட்டையை அசையாமல் அந்த ஸ்தானத்திலேயே இருக்கும்படிச் செய்துவிடுவோமானால், மற்றொரு கட்டையானது பூமிக்கு ‡ ஸமாந்திரமாகவில்லாமல் தூக்கப்படும்.

இதேமாதிரிதான் நம்முடைய புஜங்களில் நடப்பதும். நம்முடைய கையை நீட்டி மறுபடி முன்கையை மேற்கையோடு சேர்க்கப் பிரயத்தனம் பண்ணும்பொழுது நடப்பதென்னவென்றால், நிலையாய் தோள் பட்டை எலும்பில் பொருத்தப்பட்டிருக்கிற தசையானது ஏதோவொரு காரணத்தினால் சுருங்க வாரம்பிக்கிறது. அப்பொழுது அச்சுருக்கத்தால் முழங்கை எலும்பானது மேற்கை எலும்பிற்கு ஸமீபமாக இழுக்கப்படுகிறது. அப்பொழுது முன் கை தூக்கப்படுகிறது.

இப்படியேதான் நம்முடைய சரீரத்தில் நடக்கும் ஸகல சலனங்களும் நடந்துவருகின்றன. எங்கெந்த இடங்களில் சலனங்கள் நடக்கவேண்டிய தவசியமோ, அவ்வவ்விடங்களிலெல்லாம் இவ்விதமாக தசைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. நினைத்தமாத்திரத்தில் நாம் நினைத்தமாதிரியான சலனமுண்டாகும்படி சரீரத்திற்குள் சில ஏற்பாடுகள் இருக்கின்றன. அந்த ஏற்பாடுகளை யொத்திட இத்தசைகள் சுருங்குவதும் இவை சுருங்குவதால் சலனங்கள் ஏற்படுவதுந்தான் சரீரக்கூற்றின் ரகஸ்யம்.

லம்பம்=vertical ‡ ஸமாந்திரம்=horizontal

நல்லபாம்புக் கடிக்கு மருந்து:—நல்ல பாம்பால் கடிக்கப்பட்டவர் உடனே எருக்கிலைக்கொழுந்தையும், அதில் நான்கிலொரு பங்கு புகையிலையையும் சேர்த்தரைத்து ஒரு பெரிய நெல்லிக்காயளவு சாப்பிட்டால், விஷம் இறங்கிவிடுமாம். பல்லுக்கிட்டிப் போனவர்க்கும் இம்மருந்து பயன் செய்திருக்கின்றதாம், மற்றப்பாம்புகளின் விஷமும் இம்மருந்தால் இறங்கிவிடுகின்றதாம்.

பூச்சிக்கடி நிவாரணமருந்து:—நதிகளிலாவது தடாகங்களிலாவது ஓரங்களில் அலையால் ஒதுங்கியுள்ள மெல்லிய மணலைக் கட்டித் தயிரைப்போல அரைத்து சாதாரண பூச்சிக்கடித்தழும்புகளின் மீது 5,6, நாள் நன்றாகத் தேய்த்தால் அவற்றிலுள்ள துர்நீர்கள் எளிதாக வெளியே வந்துவிடுமாம்; பிறகு அவற்றின்மீது சிறிது ஈயவெள்ளையையும், கர்பூரத்தையுங் கலந்து, தேங்காயெண்ணெய்விட்டுக் குழைத்து காலையும் மாலையும் தேய்த்து ரணத்தைச்சுத்தமாகக் கழுவிவந்தால் இரோகம் நிவர்த்தியாய்விடுமாம்.

மஹாபாரதக் கதைகள்

STORIES FROM MAHABHARATA

2. சிபிச்சக்கரவர்த்தி கதை

சிபிச்சக்கரவர்த்தி யமுனா நதிக்கரையில் யாகம் செய்து கொண்டிருந்தார். அந்த சமயத்தில் ஒருநாள் பருந்தொன்று ஒரு புறாவைத் துரத்திவந்தது. புறா பயந்து யாகம் செய்து கொண்டிருந்த சிபிச்சக்கரவர்த்தியின் மடியில் வந்து சரணம் அடைந்தது. அப்பொழுது பருந்து சொல்லிற்று:—“அரசர்களெல்லோரும் தங்களை மிகவும் சிரேஷ்டமான தர்மாத்மாவென்று சொல்கிறார்களே. அப்படிப்பட்ட நீர் இவ்விதம் தர்மவிரோதமான செய்கையை ஏன் செய்கிறீர்? பசியினால் வருந்தும் எனக்கு ஈசுவரனால் நியமிக்கப் பட்டிருக்கிற ஆகாரத்தை தர்மத்தில் ஆசைகொண்டு, ஆனால் தர்மமுறையைத் தவறி, நீர் அபஹரிப்பது நியாய மன்று.”

ராஜா:—இந்தப் புறா உன்னைக் கண்டு பயந்து உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டி என்னிடம் சரணமடைந்திருக்கிறது. இவ்விதம் சரணமடைந்திருக்கிற புறாவுக்கு நான் அபயப்பிரதானம் கொடாமலிருப்பதில் என்ன உத்தமதர்மம் இருக்கிறதென்று நீ நினைக்கிறாய்? இந்தப் புறா பயத்தினால் மதிகலங்கி நடுநடுங்கிக்கொண்டு உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள என்னிடம் வந்திருக்கிறது. அதைக் காப்பாற்றாமல் விட்டு விடுவது மிகவும் நிந்திக்கத் தகுந்ததல்லவே?

பருந்து:—ஸகல ஜந்துக்களும் ஆகாரத்தினால் தான் உண்டாகிவளர்ந்து ஜீவித்து வருகின்றன. போஜனமில்லாமல் சொல்பகாலம் கூட இருக்க முடியாது. எனக்குக்கிடைத்த ஆகாரத்தை இவ்விதம் இழந்ததினால் என்னுடைய பிராணன்கள் சரீரத்தை விட்டு விலகி மரித்துப்போகிற ஸ்திதியிலிருக்கின்றன. நான் மரித்துப் போனால் என்னுடைய பிள்ளை குட்டிகளும் பெண்ஜாதியும் காப்பாற்றுவாரில்லாமல் நசித்துப் போவார்கள். இந்தப் புறா ஆகிய ஒரு பிராணியை காப்பாற்ற வேண்டி பல பிராணிகள் நசிப்பதற்கு நீர் ஹேதுவாயிருக்கிறீர். பலர்களுக்கு இடஞ்சலாயிருக்கும் ஒரு தர்மமானது தர்மமல்ல. அது தான் அதர்மமாம். ஒருவருக்கும்

ஹிம்ஸை உண்டாக்காமல் இருக்கிற தன்றோ தர்மம்? சிலர்களுக்கு இடஞ்சலையும் சிலர்களுக்கு நன்மையையும் விளைவிக்கக்கூடிய விஷயங்களில் எப்படிச் செய்தால் இடைஞ்சல் குறைவாயும் நன்மை அதிகமாயும் இருக்குமோ அவ்விதம் செய்யவேண்டியதுதான் தர்மம்.

ராஜா:—பக்ஷியே! நீ வெகு அழகாய்ப் பேசுகிறாய். நீ பக்ஷிகளுக்கு அரசனான கருடனோ? தர்மங்களையெல்லாம் நீ தெரிந்து கொண்டு பேசுகிறாயோ? நீ பேசுவது வெகு விசித்ரமாயிருக்கிறது. நீ பேசுவதைப்பார்த்தால் உனக்குத் தெரியாததொன்றுமில்லைபோல் தோன்றுகிறது. அப்படிக்கிருந்தும்சரணமடைந்தவனைக்கைவிடுவது தர்மம் தானென்று நீ எப்படி நினைக்கிறாய்? உன்னுடைய இந்தப் பிரயத்னம் ஆகாரத்திற்குத்தானே. இதைப்பார்க்கிலும் ஆகாரம் அதிகமாய் வேறுவிதமாய் கிடைக்கக் கூடியதாக இருக்கிறதே. மாடு, பன்றி, மான், எருமை இவைகளில் எது உனக்கு இஷ்டமோ அதை அவ்விதம் ஆகாரம் செய்து கொள்ளலாமே.

பருந்து:—நான் பன்றி, மாடு, மான் இவைகளில் ஒன்றையும்சாப்பிடுகிறதில்லை. ஈச்வரனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த ஆகாரத்தைவிட்டுவிட்டு மற்றது எனக்கு ஏன்? பருந்துகள் புறாவைப் .பக்ஷிக்கின்றன என்பது ஸனாதனமாக ஏற்பட்ட மொழி அல்லவோ? ஸாரத்தை விட்டுவிட்டுச் சக்கையைக் கடிப்பதுண்டோ?

ராஜா:—என்னுடைய விசாலமான ராஜ்யத்தை அதிலுள்ள ஸகலஸம்பத்துகளுடனும் உனக்குக் கொடுத்துவிடுகிறேன். அல்லது நீ வேறு என்னென்ன விரும்பினாலும் அவையெல்லாம் தருகிறேன். இந்தச் சரணமடைந்த புறாவைமட்டும் நீ விரும்பாதே. அதைக் கொல்லாமல் மற்று எது சொன்னாலும் அவ்விதம் செய்கிறேன். புறாவைமட்டும் உன்கையில் கொடேன்.

பருந்து:—புறாவினிடத்தில் உமக்கு ஸ்னேகம் இருப்பது மெய்யானால் புறாவினளவு உம்முடைய தேகத்தின் மாம்ஸத்தை அறுத்து நிறுத்து எனக்கு நீர் கொடுக்கவேண்டும். அப்பொழுது தான் எனக்குத் திருப்தியாகும்.

ராஜா:—நீ இவ்விதம் சொல்வதே எனக்குப் பெரிய அனுக்ரஹம். நீ விரும்புகிறபடியே என் மாம்ஸத்தை அறுத்து நிறுத்துக் தருகிறேன்.

இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு பரமதார்மிகனான சிபிச்சக்ரவர்த்தி தன்னுடைய மாம்ஸத்தை கொஞ்சம் அறுத்து புறாவோடு நிறுத்துப் பார்த்தார்; குறைவாய் இருந்தது. பின்னும் கொஞ்சம் மாம்ஸம் அறுத்து நிறுத்தார். அப்பொழுதும் குறைவாய் இருந்தது. இவ்வாறு பலதடவை மேன்மேலும் தனது மாம்ஸத்தை அறுத்துச் சேர்த்து நிறுத்தும், அந்தச் சிறிய புறாவின் நிறைக்குக் குறைவாகவே இருந்தது. அதன் பிறகு தன்னையே முழுவதும் பருந்துக்கு இரையாக கொடுத்துவிடுகிற தீர்மானத்துடன் தானே நிறைத்தட்டில் புறாவிற்கு ஸமமாக ஏறிநின்றார். இதைப்பார்த்தவுடன் பருந்து பின்வருமாறு சொல்லிற்று:—

“தர்மத்தை உணர்ந்த அரசனே! நான் இந்திரன்; உன்னைச்சரணமாக அடைந்த இந்த புறா அக்னிபகவான். நாங்கள் இருவரும் தர்ம விஷயத்தில் உன்னுடைய மனோநிலையைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக உம்முடைய யக்ஞசாலைக்கு இவ்விதம் வந்தோம். சரணமடைந்த ஸ்வல்பப் பிராணியைக் காப்பாற்றுவதற்காக உம்முடைய மாம்ஸத்தைஇவ்வாறு நீர் அறுத்துக்கொடுத்ததினால் உமக்கு இந்தலோகத்தில் சாச்வதமான கீர்த்தியும் பரலோகத்தில் உத்தமமானகதியும் கிடைக்கும்.” பருந்து இவ்வாறுசொன்னவுடன், பருந்தும் புறாவும் மறைந்துவிட்டன.

கௌதம புத்த மகா முனி பிறந்த இடம்:—இவர் கபிலவஸ்துவில் பிறந்ததாக இப்போது சொல்லப்படுகின்றது. அது உண்மை யல்ல வென்றும் கபிலவஸ்துக்கடுத்தாப்போல் 15 மைல் தூரத்திலிருக்கும் லம்பினி என்ற கிராமத்தில் சால விருக்ஷங்களடங்கிய சோலையில் ஒருமரத்தடியில் ஜனனமானாரென்றும் பண்டிட் கங்கப்ரஸாத் வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்த லம்பினி கிராமத்தில் கௌதமமுனி பிறந்த ஸ்தலத்தில் அசோக சக்ரவர்த்தி ஒரு கல் ஸ்தம்பம் நட்டு அந்த ஸ்தம்பத்தில் புத்த மகாமுனி இங்குபிறந்தாரென்று எழுதிவைத்தார். பிறகு இந்தஸ்தம்பமும் அவர் பிறந்த இடமும் காலவளவில் அழிந்துபோயின. சில வருஷங்களுக்கு முன்னால் ஒரு ஹிந்து ஸாது அந்த இடத்தில் ஒரு சிறிய காளி கோவில் கட்ட அந்தக் கோவிலில் இப்போது பல ஹிந்துக்கள் காளி பூஜை செய்கிறார்கள். சுமார் 20 வருஷத்துக்கு முன்னால் ஒரு ஐரோப்பிய ஆர்க்கியாலஜிஸ்ட் தற்செயலாய் அந்த இடத்தை வெட்டிப் பரிசோதிக்க அந்த ஸ்தம்பமும் அதில் வெட்டெழுத்துகளும் வெளியாயின. இந்த லம்பினி கிராமம் நேப்பாள சமஸ்தானத்து எல்லைக்குள்ளிருக்கின்றது.

ஐரோப்பிய யுத்தம்
THE EUROPEAN WAR

சென்ற இரண்டு வாரங்களாக உலகமுழுதும் யுத்தமேகங்கவிந்து, ஜனங்கள் மனதைக் குழப்பி, எங்கு மிருள் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது. ஸமாதானக் காற்று பலமாகவீசி அம்மேகத்தைக் கலைத்து உலகத்திற்குப் போர்மழையால் சேதம் வாராதிருக்கவும் முடிந்திருக்கலாம். ஆனால் காற்று கலைந்து ஐரோப்பா எங்கும் போரிருள் மூடி நெருப்புமழைபெய்ய காலத்தின் கொடுமையாக முடிந்து விட்டது. வரும்வரும் என்று எல்லாரும் பயந்தது கடைசியாகத் தடுக்க முடியாமல் வந்துவிட்டது.

இப்பெருங்குழப்பத்திற்குக் காரணம் முடிவில் மதுபிந்து கலகம்போலக் காணும். ஆஸ்டிரியா என்பது ஐரோப்பா கண்டத்தின் தென்பாகத்தில் இருக்கும் ஒரு நாடு. அதன் கிழக்கில் ஸெர்வியா என்றொரு சிறு நாடு உண்டு. இச்செர்வியாநாட்டிலிருந்தவனொருவன் ஆஸ்ட்ரியா நாட்டு இளவரசனையும் அவர் மனைவியையுஞ் சில நாள்களுக்கு முன்னால் சுட்டுக்கொன்றான். அவ்வாறு அவன் செய்தது ஸெர்வியா தேசத்தவர் ஆஸ்ட்ரியா நாட்டாரிடம் வைத்திருந்த பகையாலென்று ஆஸ்ட்ரியா ராஜாங்கத்தினபிப்ராயம். தமதரசன் மகனையிழந்ததுக்கத்தால் பொறுக்கமுடியாத கோபங்கொண்ட ஆஸ்ட்ரியருடைய மனக்கொதிப்பால்

அந்நாட்டு ராஜாங்கம் ஸெர்வியா கவர்ன்மெண்டாரை மேற்படி ஸம்பவத்தைப்பற்றி ஸமாதானம் சொல்லும்படி ஆட்சேபித்தது. ஆனால் உண்மையில் மேற்படி ஸம்பவத்தைக் காரணமாகக் கொண்டு ஸெர்வியாவை அடக்கவேண்டுமென்பதே ஆஸ்ட்ரியா கவர்ன்மெண்டின் எண்ணம். இவ்வெண்ணத்துடன் ஆஸ்ட்ரியா கவர்ன்மெண்டு வெகு கடுமையான நிருபமொன்றெழுதியது. அதற்கு த்ருப்திகரமானபதில் கிடைக்காவிடில் யுத்தத்திற்குத் தயாராயிருப்பதாகவும் தெரிவித்தது. அந்நிருபத்தின்படி நடப்பது ஸெர்வியாவிற்குப் பெருங் கௌரவக் குறைவென்று எல்லாராலும் கருதப்படுகின்றது. "ஸெர்வியாவில் ஆஸ்ட்ரிய இளவரசைக் கொன்றவனைத் தண்டித்திருக்கவேண்டும்; அப்படிப்பட்ட குற்றங்

களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் தண்டனைகளை வெளிப்படுத்தவேண்டும்; ஸெர்வியாவில் ஆஸ்ட்ரியாவுக்கு விரோதமான போதனை செய்யக்கூடாது; அவ்வாறு செய்தால் நிறுத்திவிடவேண்டும்; ஆஸ்ட்ரியா கவர்ன்மெண்டுக்கு ஆகாதவரையெல்லாம், அல்லது ஆஸ்ட்ரியாவால் விரோதிகளாக சொல்லப்படுபவர்களை எல்லாம் ராஜ ஸேவையிலிருந்து நீக்கவேண்டியது; முன் நடந்த ராஜகொலையில் குற்றவாளியைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிக்கவேண்டும்;—இவ்வாறு செய்யாவிடில் இதுவே கடைசிக்கடிதம்; இதற்குமேல் நடப்பது பேச்சாலல்ல; வ்யவஹாரங்கள் போரால்தான் நடத்தவேண்டியது" இவ்வாறு ஒரு கடிதமிருந்தால் கௌரவத்திற்காகப் பாடுபடும் ராஜாங்கம் எதுதான் மதித்துப் பதில் கொடுக்கும்? ஆயினும் ஸெர்வியா கவர்ன்மெண்டார் நியாயப்படி ஸமாதானம் சொன்னார்கள். 'வேண்டா மாமியாருக்குக் கைபட்டால் குற்றம் கால்பட்டால் குற்றம்' என்றாற்போல யுத்தத்திற்குத் தயாராயிருந்த ஆஸ்ட்ரியாவிற்கு இந்த ஸமாதானம் திருப்திகரமாயில்லை. போர் இரண்டு தேசங்களுக்கும் மூண்டுவிட்டது.

நிற்க, ருஷியா தேசத்திற்கு ஸெர்வியா ஜனங்களிடம் தம் ஜாதி அபிமானத்தால் எப்போதும் அனுதாபம் உண்டு. மேலும் ஸெர்வியா ஒரு சிற்றரசாகையால் ஒரு வல்லரசு அதனுடன் சண்டைசெய்து அழித்துவிட ருஷியா சும்மா பார்த்திராது. இவ்விதமாகச் சண்டையைப்பற்றிய நிருபங்கள் நடப்பதைக்கண்ட ருஷியாவிற்கு மனக்கொதிப்பு உண்டாயிற்று. ஆகையால் சரியான ஸாவகாசம் கொடுத்தால் ஆஸ்ட்ரியா, ஸெர்வியா இவைகளுக்குள்ள வ்யவஹாரங்களை வல்லரசுகள் எல்லாம் கூடி மத்யஸ்தம் செய்துவிடலாமென்றும், அவ்வாறு இடம் கொடுக்காவிடில் தாம் ஸெர்வியாவைக் கைவிடாமல் பின்தாங்குவதாகவும் ருஷியாவின் அபிப்ராயமாக வெளிவந்தது. இவ்வாறு இருக்கும் நிலைமையைக் கண்டு, 'இரண்டுபேர் சண்டையிட்டால் அவர்களே தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமேயல்லாமல் மூன்றாவதுகவர்ன்மெண்டு பிரவேசித்தால் அதைப்பார்த்திரோம்' என்று ஜெர்மேனி நாட்டார் வெளியிட்டார்கள். இதேஸமயத்தில் லண்டன் நகரத்தில் அன்னிய மந்திரியாகிய ஸர் எட்வர்ட் க்ரே ஸமாதான உடன்படிக்கைகள் ஏற்படுத்த ப்ரயத்னப்பட்டார். இதற்குள் ஆஸ்ட்ரியா ஸெர்வியாவின்மேல் படையெடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. ருஷியாவிலும் ஜெர்மனியிலும் யுத்தம்செய்வதென்று தீர்மானம் செய்யாவிட்டாலும் தம்சேனையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்துப் போருக்காகத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இங்கிலாந்தில் அன்ய மந்திரியால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஸமாதான மீட்டிங்கிற்கு ஜெர்மனி தேசம் மாத்திரம் தமது பிரதிநிதியை அனுப்பவில்லை. அவர்கள் அப்படி செய்ததற்குக் காரணம் சமாதான ஏற்பாடு நிறைவேற முடியாதென்ற திடநம்பிக்கையே. இதற்குள் எல்லாவற்றிற்கும் ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டுமென்று இங்கிலாந்தும் ப்ரான்ஸும் போர்க் கப்பல்களையும் சேனைகளையும் யுத்தமுண்டாகும் பக்ஷத்தில் எதிர்க்கத் தயாரித்துக்கொண்டிருந்தன. இவ்வாறு செய்ய பல காரணங்களுண்டு. ஸுமார் 6,7 வருஷங்களுக்குமுன் இங்கிலாந்தும், ப்ரான்ஸும், ருஷியாவும் பரஸ்பரம் உதவி செய்துகொள்வதாக உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார்கள். 1907-ம் வருஷத்தில் ஹேக்கில் நடந்த ஸமாதான மகாக் கூட்டத்தில் நியமிக்கப்பட்டபடி ஐரோப்பா கண்டத்தின் வல்லரசுகள் எல்லாம் அக்கண்டத்து சிற்றரசுகளை யாரும் தாக்கப் பார்த்திருக்கக் கூடாதென்று கடமைப்பட்டவர்களானார்கள். இந்த உடன்படிக்கையும் ஜாதியபிமானமுமே ருஷியாவை ஸெர்வியாவிடம் அனுதாபம் காட்டும்படி தூண்டின. அவ்வாறு ருஷியா உதவிசெய்தால் ப்ரான்ஸும் இங்கிலாந்தும் உடன் உதவி செய்ய கடமைப்பட்டவர்கள் ஆனார்கள்.

இவ்வாறு உதவியைப்பற்றி ஒவ்வொரு நாட்டாரும் ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது ஜெர்மனி தேசத்தவர் ஒருபழியும் அறியாத லக்ஸம்பர்க் என்னும் சிற்றரசுள் நுழைந்து தாமேசெய்த உடன்படிக்கையை மீறி சிறு தொந்தரைகள் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். ப்ரான்ஸ் தேசத்து எல்லையில் தமது படைகளையும் நடமாடச்செய்தார்கள். அவ்வாறு செய்வது தவறென்று ப்ரான்ஸு கவர்ன்மெண்டார் ஆக்ஷேபித்தார்கள். 'காக்கை உட்கார்ந்ததும் பனம்பழம் விழுந்தது' போல் ப்ரான்சுக்காரனாகிய ஆகாய சஞ்சாரி ஒருவன் நியூரெம்பர்க் என்னும் ஜெர்மன் பட்டணத்தின்

மேல் வெடிகுண்டு எறிந்தான். யுத்த மாரம்பிப்பதற்கு முன் அவ்வாறு செய்தது பிசகு என்று ஜெர்மனி ஆக்ஷேபித்தது. மேலும் ஜெர்மெனியின் சேனை இரண்டு ப்ரான்ஸ் நகரங்களுள் புகுந்துவிட்டது. அதேசமயத்தில் ஜெர்மனி ராஜாங்கம் ப்ரான்ஸ் மேலும் ருஷியா மேலும் போர் ஆரப்பிப்பதாகத் தெரிவித்தது.

நிற்க, ஆஸ்ட்ரியா ஸெர்வியாவைத் தாக்க ஆரம்பித்துவிட்டது பெல்க்ரேட் என்னும் தலைநகரின் மேல்பீரங்கிப்படைகொண்டு தாக்கியது. ருஷியாவின்சிலபாகங்களையும்அதிக்கிரமித்துத் தாக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. ருஷியா, ப்ரான்ஸ் இவைகளின் மேல் ஜெர்மனி படையெடுப்பதாகக் கேள்விப்பட்ட இங்கிலாந்தின் ராஜாங்க சபையில் தாம் செய்யவேண்டிய வ்யவஹாரத்தைப்பற்றி ஸபை கூடியது. அங்கு அன்னிய மந்திரியாகிய ஸர் எட்வர்ட் க்ரே தாம் உலக நன்மையின் பொருட்டு தம்மாலானவரை சமாதான முயற்சிகள் செய்ததாகவும், சண்டைப்பேயால் ஆட்டப்பட்ட ஜெர்மனியிடம் ஸமாதானத்திற்கு இடமில்லாமல் போனதாகவும், தாம் முன் ஒத்துக்கொண்ட உடன்படிக்கையின்படி ப்ரான்ஸ் தேசத்தின் மேலண்டைப் பாகங்களைக்காப்பதும் அதற்குதவி செய்வதும் தமது பொறுப்பென்றும், அவ்வாறு செய்வதே தமக்குக் கௌரவமென்றும், அதற்கு இங்கிலீஷ் ஜனங்கள் ஒப்பவேண்டுமென்றும் பேசினர்.

இதற்குள் ஜெர்மனியப்படை பிரான்ஸைத் தாக்குவதற்கு வழி பெல்ஜிய நாட்டெல்லையிலிருப்பதால்அந்நாட்டின்மூலமாகப்போய்த் தாக்குவதே தமக்குத் தகுந்ததென்று நிச்சயித்து அந்நாட்டின் மூலமாகப்பாய்ந்துச்செல்லவாரம்பித்தது. ஆனல் அந்நாட்டார் "நாங்கள் போரில் ஸம்பந்தப்படாதவர்களாகையால் வழிவிட முடியாது" என்று தடுத்தார். வழிவிடாவிட்டால் தாங்களே வழிசெய்து கொள்வதாகச் சொல்லிக்கொண்டு பெல்ஜியநாட்டிலுள்ள லீஜ் என்னும் பெருங்கோட்டையை ஜெர்மானியர் தாக்கினர்கள். பெல்ஜியநாடு இங்கிலாண்டு நாட்டை உதவிசெய்யும்படிக் கேட்டுக்கொண்டது. முன்னமேயே ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்த இங்கிலாந்து இராஜாங்கஸபையின் முன் இவ்விஷயம் வரவும், இங்கிலீஷ் அன்னியமந்திரி ஜெர்மனியை பெல்ஜியத்திலிருந்து படையை வெளியேற்றி விடவேண்டுமென்றார். அந்நாடு முடியாதென்னவே, ப்ரான்ஸுக்கு உதவி செய்ய ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்த இங்கிலீஷ் ராஜாங்கம் பெல்ஜியநாட்டின் உதவியாக ஜெர்மெனியின் மேல் படையெடுப்பதாகத் தெரிவித்தார். அதற்குத்தயாராக இருப்பதாக ஜெர்மனி பதில் கொடுத்தது.

ஆகவே ஐரோப்பிய நாடுகளில் முக்யமான நாடுகளுக்குள் பெரும்போர் மூண்டு விட்டது. முள் தைத்து உடல் முழுதும் புரை எறினற்போல, ஐரோப்பா முழுதும் கொலையும், பகையும் நெருப்பும் குடிகொள்ள இடமாய்விட்டது.

ஆனல் நமது இராஜாங்கமாகிய இங்கிலாந்து போர்செய்யப் பலமான காரணங்கள் உண்டு. அவையாவன:—

1. உடன்படிக்கைப்படி நடக்கவேண்டிய கௌரதை; 2. சிற்றரசுகளை வல்லரசுகள் தமதிஷ்டப்போக்கின்படி நாசஞ்செய்யப் பார்க்கத் தகாதநிலைமை; 3. சிற்றரசுகளை வல்லரசுகள் அன்னியரால் நாசமடையாம லிருக்க வல்லரசுகள் ஹேக்ஸமாதானசபையில் ஏற்றுக்கொண்ட கடமை; 4. தமதுபக்கத்திலிருப்பவரது ஸுகத்தைக் கவனிக்க வேண்டிய தர்மம்; 5. தமது தேச க்ஷேமத்தின் பொருட்டு ஜாக்ரதையாக இருக்கவேண்டிய கடமை; 6. பெல்ஜியம் உதவி செய்யும்படிக் கேட்டுக்கொண்டது.

இதனல் யாவருக்கும் இங்கிலாந்து நாடு தூராக்ருதமான யுத்தஞ் செய்ய ஆரம்பிக்கவில்லை என்பது விளங்கும். அதற்கு ஸெர்வியா அழிவதால் ஒரு நஷ்டமுமில்லை. பிரான்ஸ் கஷ்டப்பட்டால் கேடொன்றுமில்லை. அபய மடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றல்; கொடுத்தவாக்கைநிறைவேற்றல்; துராக்ருதமாகச் சண்டை செய்பவரையடக்கவேண்டிய கடமை—இவைமூன்றுமே இங்கிலாந்தைத் தனது ஸுகத்தைக் கவனியாது சண்டையுள் நுழையும்படிச்செய்தது. தெய்வத்தை நம்பி ஸத்தியத்திற்குட்பட்டு, தெய்விகத்தன்மையுடன் நமது அரசன் சத்ரபதி சண்டைக்காயத்தமானர்.

இத்தன்மையான காலத்தில் நம்மவர் எவ்வித பேதமுமில்லாமல் நமது ராஜ்யத்திற்கும் அரசர்க்கும் உடல், பொருள், ஆவி யாவுங்கொடுக்கத் தயாராக இருப்பது ஒரு அதிசயமான விஷயமா?

குண்டலகேசி

அல்லது

"தற்கொல்லியை முற்கொன்றவள்"

முன்னுரை

இக்காலத்தில் தமிழ்மக்கள் பலர் ஏனைய நூல்களைக்காட்டினும் தமிழ் நாவல்களை அதிக ஆர்வத்துடனும் மிகுந்த ஊக்கத்துடனும் படித்துவருகிறார்கள் என்பதற்குக் கடந்த சில்லாண்டுகளுக்குள் எண்ணிறந்த தமிழ் நாவல்கள்,—தக்கார் சிலராலும் அல்லாதார் பலராலும்,—எழுதப்பெற்று வெளிவந் துலவுகின்றமையே போதிய சான்றாகும். ஆகவே, எத்தகைய அரிய விஷயங்களையும் எளிதில் விளக்குதற்கு "நாவல்" என்பது, ஒரு சிறந்த கருவியாக இருக்கிறதென்பது தானே பெறப்படும். "அல்லாதார் பலர்" என்னும் பகுதியில் அடங்குவோருள் ஒருவனாக, யாமிருந்த போதிலும், அச்சிறந்த கருவியினை எஞ் சிற்றறிவிற் கெட்டியவரை உபயோகித்தல் இழுக்கன்றெனக் கருதி, "குண்டலகேசி" என்னும் இச்சிறு நாவலை, யாம் ஒருவாறு எழுதத் துணிந்தாம். தாந்தாம் எடுத்துரைக்கும் விஷயங்களின் அமைதிக்கு ஏற்ப, நாவல்கள், "நீதிபோதனை நாவல்கள்," "துப்பறியும் நாவல்கள்," "புனைந்துரை நாவல்கள்", "அபூதாலங்கார நாவல்கள்", "சரித்திரசம்பந்தமான நாவல்கள்" எனப் பல திறப்படும். அவற்றுள் இந்த நாவல் எதன்பாற் படுமோவெனின்,—"சரித்திரசம்பந்தமான" (historical novel) நாவலின்பாற் படுமென்க. என்னை? பஞ்சகாவியங்கள் என்றும், சங்க இலக்கியங்கள் என்றும் தமிழறிவுடைய சான்றோரால் பாராட்டப்படும், சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி என்னும் ஐந்து பண்டைத் தமிழ் நூல்களுள், ஒன்றனைப் பற்றியது இந்நாவலாதலின் என்பது. இவ்வைந்து காப்பியங்களுள் முன்னையமூன்றும் புத்தக உருவத்தில் தம் பண்டைச் சொரூபங் குன்றாமல் இன்றும் விளங்கிவருகின்றன. பின்னைய இரண்டுந் தம் முழு மேனியோடு இதுகாறும் வெளிப்போந்தில. இவ்விரண்டினுள் ஒன்றான குண்டலகேசி என்பதைப் பற்றி இதுவரை கிடைத்துள்ள ஒருசில ஆதாரங்களை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டு, அப்பெயர் புனைந்தே கட்டப்பெறும் இந்த "நாவல் மாளிகை", தனக்கு வேண்டிய சாதனங்களை, அவசியம் நேர்ந்த விடத்துப், பிறவிடங்களிலிருந்தும் கடனாகப் பெற்றிருக்கிறது. இந்த நாவலின் கதை யமைப்பிற்குச் "செந்தமிழ்"ப் பத்திரிகையின் முதற்றொகுதி மூன்றாம் பகுதியும், இந்நாவலின் இரண்டாம் அதிகாரத்தில் வருகின்ற விஷயத்தின் பெரும் பகுதிக்கு, மணிமேகலையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள "பௌத்த தருமம்" எமக்குப் பெருஞ் சாதனமாயிருந்தன. ஆதலின், "செந்தமிழ்"ப் பத்திரிகாசிரியர்க்கும், மகாமஹோபாத்தியாயர் ஸ்ரீமத் உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கட்கும் யாம் பெரிதுங் கடப்பாடுடையேம். "குணநாடிக் குற்றமுநாடி யவற்றுள்—மிகைநாடி மிக்க கொளல்" சான்றோர் கடனென ஆன்றோர் கூறுப.

முதலாம் அதிகாரம்

மதிநோக்கும் மதிமுகத்தாள்

"காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கமுகினெற்றிப்
பூமாண்ட தீந்தேன் றொடைகீறி வருக்கை போழ்ந்து
தேமாங்கனி சிதறி வாழைப் பழங்கள் சிந்தும்
ஏமாங்கத மென்று இசையால் திசைபோய துண்டே".—சிந்தாமணி

சீருஞ் சிறப்பும் இனிதியன்றதும், நாமகள் நயந்த நவையறு கல்வியும் பூமகள் பயந்த புரைதீர் பொருளுமாகிய இருபெருஞ் செல்வமும் நன்கமைந்ததும், குடமலை ஈன்ற புதுப் புனல் நங்கை, நுரையாகிய பூமாலையை,—இன்ப மிகுந்த தன் காதற் கணவனும் சமுத்திர ராஜனுக்குச் சூட்டுதல் கருதி,— மீதூர் களிப்பாற் சிறக்க வேகநிக் காற்றினுங் கடுகிக் கீழ்த் திசை நோக்கிச் செல்லும் பேரொலி முழக்கை என்றுங் கொண்டதும், செந்நெல் விதையிடும் உழவருழத்தியர் நாற்றுப் பறித்து நடுகின்ற உவப்பின் மிகுதியால்,—மழை பொழி குறியென முன்னர்த் தோன்றும் இடி முழக் கென்று எழிலுறு மயிலினங்கள் மகிழ்ந்து ஆரவாரிக்கும்படியும், பொழிலுறை குயிலினங்கள் மனமாழ்கித் தத்தம் பொழிலகத்தே ஒடுங்கும்படியும்,—சேர்ந்து பாடும் பாட்டொலி என்றுங் குன்றப் பெறுவதும், தன் சீர்மை குன்றாதிருத்தல் வேண்டி முந்நீர்ப் புணரி ஆடையுடுத்த நிலமகட்கு நெற்றித் திலதம் போன்றதும், பலவகையான பழங்களைத்தரும் பலவகைப்பட்ட தருக்களையுடைய தோப்புக்களையும், நறுமணங் கமழும் பன்னிறப் பூக்களையுடைய பூஞ்சோலைகளையும் தன்கண் ஒருங்கே பெற்றதும், அந்தணர் வீதியும் அங்காடித் தெருக்களும் நிறையப் பெற்று வேத முழக்கையும் பண்டங்கொள் வாணிபர்களின் வாத முழக்கையும் இடையறாது கொண்ட பெருமை வாய்ந்ததுமான சோழநாட்டிற்றுப் பண்டைக்காலத்தில் தலைநகராயிருந்த காவிரிப் பூம் பட்டினம் என்னும் ஒப்புயர்வில்லாத் திப்பிய நகரத்தில், கல்வி, ஒழுக்கம், ஆண்மை, தயாளம் முதலிய உயர் குணங்களிற் சிறந்தவனும், திருமகளின் திருவருள் நிரம்பப் பெற்றுப் பெருந் தனவந்தனாய் விளங்கியவனும், வைசியகுலத்திலுதித்து அக்குலத்திற்குரிய வேளாண்மைத் தொழிலையும் வாணிபத் தொழிலையு முறைவழாது நடத்திப்பொருந்து முறையிற் பொருளீட்டினவனும், தன்காலத்திருந்த சோழ மன்னனோடு நெருங்கியநட்புரிமைபூண்டு அம்மன்னனால் பாராட்டப் பெற்றவனும், இக்காலத்தில் அரசாங்கத்தாரால் கொடுக்கப்படும் பட்டங்களைப் போலும் அளிக்கப்படும் பரிசில்களைப் போலும் அக்காலத்

தில் தமிழ் அரசர்களால் கொடுக்கப்பட்ட பல பட்டங்களுள்ளும் அளிக்கப்பட்ட பல பரிசில்களுள்ளும் மிகச் சிறந்ததும், சேனைத் தலைவனுக்கே பெரும்பாலும் சூட்டப்படுவதும், ஏனையோர்க்குப் பெரும்பாலும் கிட்டாததுமான "ஏனாதி" என்னும் கௌரவப் பட்டத்தையும், அப்பட்டத்திற்குரிய அடையாளமாகக் கொடுக்கப்படும் "ஏனாதிமோதிரம்" என்னும் கணையாழியையும் சோழமன்னன் உவந்தளிக்கக் களிப்புடன் ஏற்றுப் பீடுசால் பெருமையுடன் இலங்கியவனுமான ஒரு பிரபல வைசியனுக்கு, அவன் முற்பிறப்பிற் செய்த பெருந்தவப் பயனாலும்,

"ஆற்றுநர்க் களிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்
ஆற்றா மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்
மேற்றே யுலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை
மண்டினி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே"

என்று மணிமேகலைக்கு எடுத்துபதேசித்த தீவதிலகையின் உபதேச மொழியைத் தனக்குபதேசித்ததாகவே கருதிப் பல வகையான தான தருமங்களை,—இக்காலத்தில் பலர், தாங்கள் செய்யுந் தருமத்தைக் கண்டு பிறர் தங்களைப் புகழ வேண்டுமென்றும், தங்களுடைய பெயர் பத்திரிகைகளில் அழகாக அச்சிடப்படுவதைக் கண்டு மகிழவேண்டுமென்றும், மிக மலிவாக விற்கப்படும் சௌரவப் பட்டங்களை வாங்க வேண்டுமென்றும், தருமம் செய்வதாக ஒரு காரணத்தை வைத்துக்கொண்டு யாசகம் செய்தால் அந்த யாசகத்திற் கிடைக்கும் பெரும பொருளை, முதலை விழுங்குவதுபோல், விழுங்கிவிடலாமென்றும் நினைத்தும், இன்னும் இவை போன்ற பல காரணங்களைத் தங்கள் அந்தரங்க நோக்கமாகக் கொண்டும், உலகத்தை மயக்குவதற்காகச் செய்யும் போலித் தருமங்களைப் போலாது,—உண்மை அன்புடனும் முதிர்ந்த தயாளத்துடனும் இச்சென்மத்தில் இடையறாது இயற்றிய பலனாலும், அவன் மனம் மகிழும்படியும் அவனுடைய உற்றாரும் உறவினரும் ஆனந்திக்கும்படியும், அவனுடைய மனைவி வயிற்றிற் றோன்றிப் பத்துத் திங்களும் முற்ற முடிந்தபின் பிறந்த பெண்மகவுக்கு சாமுத்திரிகா சாஸ்திரப்படி எல்லா எழிலும் பொருந்தி யிருந்தமையின், அதனை மிக்க அன்புடனும் ஆர்வத்துடனும் வளர்த்து உரிய பருவத்தே அதற்கு நாமகரணஞ் சூட்டியும், வித்தியாப்பியாசம் செய்வித்தும் வர, அப்பெண்மணியும் குழவியெனக் கிடந்து, மதலையென மிழற்றி, சிறுமியெனத் தவழ்ந்து, பேதையெனப் பிதற்றி இங்ஙனமாகவே நாளுக்கு நாள் பிறைமதிபோல் வளர்ந்து, இறுதியில் "மங்கை" என்னும் பெயர் பெறுதற்குரிய பருவத்தை அடைந்து, தன் சேடியர் குழாத்துடன் அந்தப்புரத்தில் வதிவாளாயினள்; அம்மங்கை பேர்,—குண்டலகேசி!

இவள் ஒரு நாளிரவு முதற் சாமத்தில், சந்திரன் தன் முழுக் கலைகளுடன் ஆகாயத்தில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தபோது, தன் மாளிகையின் மேன்மாடியில், குணமாலை, கனகமாலை என்னும் பெயருடைய தன் இரண்டு சேடியர்களோடு, உல்லாசமாய் விளையாடிக்கொண்டும், தன்னுடைய ஆசான் கற்பித்த அரிய நூற்பொருள்களைக் குறித்து வார்த்தையாடிக்கொண்டும், சந்திரனை நோக்கிப்பலவாறு மனோபாவனை செய்துகொண்டு மிருந்தாள்.

"தோழிகாள்! விண்மீ தூரும் தண்மதியை நோக்கும்போது, உங்களுடைய மனோபாவக உணர்ச்சியில் புதிய கருத்துக்கள் எவையேனும் புலப்படுகின்றனவா?" என்று குண்டலகேசி தன் சேடியர்களை நோக்கி வினவினள்.

"தலைவியே! எங்களுக்கு மனோபாவம் உணர்ச்சி இருந்தாலன்றோ புதிய கருத்துக்கள் தோன்றும்? உன்னைப்போல் நாங்கள் படித்தவர்களல்லோம்" என்று இருவரும் சேர்ந்து விடையிறுத்தார்கள்.

"பாவனா சக்திக்கும் நூலறிவுக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. ஆதலால், உங்கள் மனத்தில் தோன்றுவதைக் கூறுங்கள்" என்று குண்டலகேசி மீண்டும் வற்புறுத்தினாள்.

"அம்மையே! உன்றிரு நுதலுக்குத் தன்னுடைய மூன்றாம் கலையிணையாகாதென்னும் உண்மை அறிந்தே, சந்திரன் சாம்பவன் சடைமுடியில் சரணடைந்தான் என்று நான் கருதுகிறேன். அன்றியும் பிறை என்னும் பெயர், உன் நன்னுதலின் முன்னிலையில், தனக்கு ஏற்காதென மதித்தே, மதியென அவன் வளர்கின்றான் என்றும் நான் நினைக்கிறேன்" என்று குணமாலை கூறினாள்.

"நன்று சொன்னாய், குணமாலையே! மதியென அவன் வளர்ந்தது, அவனுடைய மதியின்மையையே புலப்படுத்துகிறது. என்னை? பிறையென விளங்கிய ஞான்று நந்தலைவியின் வாணுதல் அவனுக்கு இகழ்ச்சியை விளைத்ததுபோலவே, மதியென விளங்குகின்றபோது அவளுடைய திருமுகம் அவனுக்கு இகழ்ச்சியை விளைவிக்கும் என்பதை அவன் அறியானன்றே?" என்று கனகமாலை கழறினாள்.

"ஆம், நீ உரைத்தது சாலப் பொருத்தமுடைத்து. முதலில் அவ்வுண்மையை அவன் அறிந்தானிலனாயினும், தன்னிடம் 'முயல்' என்று சொல்லப்படும் களங்க மிருப்பதால், களங்கமற்ற முகத்தையுடைய நந்தலைவியின் முன்னர்த் தோன்றுதல், தனக்குச் சிறுமையாம் எனப் பின்னர்த் தெளிந்து கருமேகத்தின் இடையே சென்று மறைந்தொளிய அவன் முயல்கின்றான், கண்டாய்!" என்று குணமாலை கூறிச் சந்திரனையும் சுட்டிக் காட்டினாள்.

"சகிகாள்! என்னைப் பலபடப் புகழ்ந்து உரையாடுதற்கோ, நான் உங்களை நோக்கி அவ்வினா நிகழ்த்தினேன்?" என்று குண்டலகேசி புன்முறுவலில் மறைந்த நாணத்துடன் சொன்னாள்.

"அம்மையே! எங்கள் மனத்தில தோன்றியதைத் தானே நாங்கள் சொலல முடியும்? எங்கள் உரைமொழி உனக்குப் புகழ்மொழியாய்த் தோன்றினால்,

நாங்கள் சம்பாஷணையை நிறுத்திக் கொள்ளுகிறோம். சந்திரனை நோக்கும்போது உனக்கு என்ன தோன்றுகிறது? அதைத்தெரிவித்தால் நாங்கள் கேட்கிறோம்" என்று குணமாலை சொன்னாள். அவளுடன் கனகமாலையும் இணங்கிப் பேசினாள்.

"பாங்கிகாள்! வானுலாவும் இவ்வெண்மதியை நோக்கும்போது எனக்கு ஓர் எண்ணம் உண்டாகிறது. நீங்கள் இருவரும், என்னுடைய நிலைமையைக் காட்டிலும் அவனுடைய நிலைமை மிகத் தாழ்ந்தது என்று பொருள்படும்படி உரையாடினீர்கள். ஆனால், எனக்கு அவ்விதம் தோன்றவில்லை. அவனுடைய நிலைமையைவிட என்னுடைய நிலைமையே தாழ்ந்ததாயும் பரிதபிக்கத் தக்கதாயுமிருக்கிறது" என்று குண்டலகேசி சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே, "தலைவியே! நீ அவ்விதம் நினைத்ததற்குக் காரணம் யாது?" என்று குணமாலை இடைமறித்து உசாவினாள்.

"காரணம் யாதா? இராகு என்னும் கோளினால் பீடிக்கப்பட்ட சந்திரனைத் திருமால் விடுவித்து இரட்சித்தார். அவரால் விடுதலையடைந்த அவன், மீதூர் களிப்பினால் இப்போது வெளிமீதூர்கின்றான். ஆனால் நானோ, உருவிலியான மதன் என்பவனால் பீடிக்கப்பட்டு மிக வருந்துகின்றேன். என்னை அவன் கையினின்றும் விடுவிப்பார் எவரும் இலர். இதனால் யாருடைய நிலைமை பாராட்டத் தகுந்தது, யாருடைய நிலைமைபரிதபிக்கத்தக்கதுஎன்பதை நீங்களே அறிந்துகொள்ளலாம். மேலும், தான் விடுதலை அடைந்தபெருமைக் குறிப்பும், நான் விடுதலை அடையாத சிறுமைக் குறிப்பும் இனிது தோன்ற என்னை நோக்கி ஏளனஞ்செய்து நகைப்பதுபோல், சந்திரனுடைய தோற்றம் இருப்பதும் இவ்வுண்மையை வலியுறுத்தும்" என்று குண்டலகேசி உரைத்தாள்.

"இவ்விதம் நீ கருதுவது, உன்னுடைய குற்றமன்று; உன் பருவத்தின் குற்றமாகும். தலைவியே, உன்னுடைய பெருங் குறையை நிவர்த்திக்க வேண்டுவது உன் பெற்றோரின் கடமையாகும். இன்னமும் உனக்கு விவாகம் செய்விக்காமல் உன் பிதா இருந்து வருதற்குக் காரணம் யாதென எனக்குவிளங்கவில்லை. உன்னுடைய சிறந்த அழகுக்கு ஏற்ற கணவன் கிடைக்கவில்லை போலும்!" என்று குணமாலை கூறினாள்.

குணமாலை கூறியது வெறும் புகழ் மொழியன்று; உண்மையேயாம். ஏனெனில்,குண்டலகேசி என்பாள் இயற்கையிலேயே பேரழகும் பெருநலமும் இனிது வாய்க்கப்பெற்றவளாவாள். அவளுடைய "பச்செசன்ற திருமுகமும், செயிதழும், வெண்ணகையும், பார்வை என்னும் நச்சு அம்பும், அமுதூற நவிற்றுகின்ற மடமொழியும், நாணும் பூணும், நுண்ணிடையும் கண்டு சோர்ந்து" முற்றத்துறந்த மாதவ யோகிகளும் நிலைகுலைவார்கள்என்றால், அவள்பேரெழிலைச் சிலமொழியால் புகழ்வது யாங்ஙனம்? காரிருளைக் காத்தாற்பிடித்துநீளமுறுக்கினாற்போல் கருமையும் மென்மையும் அடர்த்தியும் நீளமும் ஒருங்கமைந்த கருங்குழலாள்! வட்டமதியின்மேல் மற்றோர் இளம்பிறையைப்பொருந்தவைத்ததுபோல் காணப்படும்அழகிய திருமுகமும் குறுகி வளைந்த சிறுநுதலும் ஒருங்கமைந்த பேரெழிலாள்! பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட கருமேனித் திருமாலை நெஞ்சகத்தே நினைப்பூட்டும் பெருவிழியும் கண்மணியும் ஒருங்கமைந்த தடங்கண்ணாள்! எள்ளை என்னும் எழில் மிகுநாசியாள்; வள்ளையைப் பழிக்கும் சித்திரச் செவியாள்! சங்கம் புரையும் பங்கமில் மிடற்றாள்! மூங்கில் நிகர்த்த பஞ்சிளந் தோளாள்! பளிங்கெனத்துளங்கும் ஒளிமிகுகதுப்பும், கொவ்வையை நிகர்த்துக் கிள்ளையைமயக்கும் செவ்விய இதழும், முல்லை முகைச் சாமென்று ஐயுறத்தக்கதாய் முறுவலொளிவீசும் பல்வரிசையும், மதியை நிகர்த்த அவள் மதிமுகத்திற்கு, மதிக்குள களங்கம் இன்றெனவற்புறுத்துவபோல்விளங்கின! பல் வளை அணிந்தமுன்கையும் காந்தள் நிகர்த்த அங்கையும், "துடியும் பிடியும், வல்லிக்கொடியும் இணையாகா; வானிற்றோன்றும் மின்னே இணை" என்று சொல்லும்படியான நுண்ணிடையும், கதலித் தண்டையும் மதகரியின் துதிக்கைத் தண்டையும் புறங்காணவல்ல தொடையும், வராலை நிகர்த்த கணைக்காலும், பாளை விரியாப் பசுங்குரும்பையைப் பழித்து, சிலம்புக் தண்டையும் சிலம்பும்படி அணிந்து, ஆடவர் கருத்தை இழுக்கும்பரடும், "அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் நெருஞ்சிப் பழம்" என்று சொல்லும்படியாக, அவ்வளவு மென்மையோடுவிளங்கி சீறடியும் இனிதமைந்த,இம்மங்கை நல்லாளின் சாயல், மடமயிலையும், மேனி பத்தரை மாற்றுப் பசும் பொன்னையும், குரல்குயிலொலியையும், மொழி அமிழ்தையும் ஒத்திருந்தன வென்றால், குணமாலை இவளழகைப் புகழ்ந்து மொழிந்தது வழுவாமோ?

"குணமாலையே! காதலனும் காதலியும் ஒருங்கிருந்தால் அவர்கட்கு இன்பத்தைப் பயப்பதும், பிரிந்திருக்கும் காதலர்களுக்கும், விவாகமாகாத பருவவதிகளுக்கும் துன்பத்தை விளைப்பதும் சந்திரனுடைய இயல்பான குணமாகும். நடுநிலை பிறழ்ந்த இந்த மதியை நாம் மதித்தல் வேண்டாம். நம் தலைவியை அழைத்துக்கொண்டு அந்தப்புரம் செல்வோம்" என்று கனகமாலை கூறினாள்.

"தோழிகளே! இதற்குள் அந்தப்புரம் செல்லுவானேன்? இன்னும் சில நாழிகை இங்கு விளையாடுவோம். இதோ, தோழி பத்மினி வருகின்றாள். அவளையும் சேர்த்துக்கொள்வோம்" என்று குண்டலகேசி சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே பத்மினி என்னும் மற்றொரு தோழியும் அங்கே வந்துசேர்ந்தாள். நால்வரும் சேர்ந்து "நான்கு மூலைபாய்தல்," "கண்பொத்துதல்" "அம்மனை எறிதல்" போன்ற சில விளையாட்டுகளைச் சிறிது நேரம் மனமகிழ்ந்து விளையாடலானார்கள்.

"பாங்கிகாள்! இப்போது விளையாடின விளையாட்டுகள் எனக்கு ஊக்கத்தையும் உற்சாகத்தையும்

விளைவித்திருக்கின்றன. இச்சமயம் சென்று நான் என்னுடைய பாடத்தைப் படித்தால் விஷயங்கள் மனதில் நன்றாய்ப்பதியு மென்று நினைக்கிறேன். ஆதலால், வாருங்கள், நாம் கீழிறங்கிச் செல்வோம்'' என்று குண்டலகேசி உரைத்தாள்.

"நல்லது!செய்வோம் அவ்விதமே. நேற்று உபாத்தியாயர் எந்தப்பாடம் கற்பித்தார்! இன்றுபடிக்கவேண்டியது யாது?'' என்று குணமாலை குண்டலகேசியை வினவினள்.

"சகியே! நேற்று ஆசிரியர் மத்தியமநிகாயம் என்னும் நூலில்'இவ்வுலகம் நிலையுள்ளதா? நிலையற்றதா?'' என்று பகவான் புத்தரை நோக்கி மாலங்கன் வினவிய பகுதியை எடுத்து விளக்கினர். இன்று, பிறவிகள் ஒன்றின்பின் ஒன்றாய் வந்துகொண்டிருக்கும் என்பதற்குக் கூறப்படும் வாயுசந்தானம் கூபசந்தானம், தாராசந்தானம், பிபீலிகாசந்தானம் என்னும் நான்கு உதாரணங்களை விளக்கிக் காட்டுவதாகக் கூறியிருக்கின்றார்'' என்று குண்டலகேசி கூறினள்.

"அப்படியா? நன்று!. நாம் கீழே இறங்கிச் செல்வோம்'' என்று குணமாலை சொன்னள்.

"தலைவியே! அன்று ஏதோ கனவு கண்டதாகக் கூறினையே? ''என்று பத்மினி இரகசியமாகக் குண்டலகேசியைக் கேட்டாள்.

"ஆ! அதை ஏன் இப்போது ஞாபகப்படுத்தினாய்?'' என்று மிகுந்த ஆறுமையோடு குண்டலகேசி கூறினள். மறு நிமிஷத்தில் அவள் மூர்ச்சித்துக்கீழே சாய்ந்தாள். அவளுடைய கண்கள் மாத்திரம் விழித்தபடியே சந்திரனை நோக்கின. அந்த மதிநோக்கும் மதிமுகத்தாளை மூன்று சேடியர்களும் அணைத்தபடியே தூக்கிக்கொண்டு மாடியிலிருந்து கீழிறங்கினார்கள்.

இரண்டாம் அதிகாரம்

காளன் என்னும் கள்வன்

"செய்வினை வழித்தாய்
உயிர் செலு மென்பது
பொய்யில் காட்சியோர்
பொருளுரை யாதலின்.''—சிலப்பதிகாரம்.

இவ்வுலகத்தில் எஞ்ஞான்றும் எங்கணும் தீயவென்று சான்றோரால் கடியப்பட்டவையும்,--கடியப்படுபவையுமான இழிதொழில்கள் பலவற்றுள் களவு என்பதும் ஒன்றன்றே? "களவென்னுஞ் சொற்கேட்டதுணையானே களவு தீதென்றலும், காமம் என்னுஞ் சொற்கேட்ட துணையானே காமந் தீதென்றலுங் கூடாவாம்; மற்றவை நல்லவாமாறும் உண்டு'' என்று ஆசிரியர் நக்கீரனர், இறையனர் அகப்பொருள் உரையிற் கூறி, அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, உற்றாரோடு கலகம்விளைத்து, விஷ மருந்தி உயிர் துறக்கக் கருதி, ஒருவரு மில்லாத சமயத்தில் அருந்தும் நோக்கத்தோடு விஷத்தை வாங்கி மறைவாக வைத்திருந்த ஒருத்தியைக், காலன் கையினின்றும் விடுவிக்கும் நல்லெண்ணத்துடன், அவள் செயல் அறிந்த ஒருவன் அவளறியாமல், அவள் வைத்திருந்த விஷத்தை எடுத்து வெளியே கொண்டுபோய் உகுத்திட்ட செய்தியையும் எடுத்துரைத்தார். இத்தகைய செயல்கள் பிறர்க்கு நன்மையே பயத்தலானும், செய்பவனுக்கு நேரே பயனளிக்காமையானும் "களவு'' என்னும் பகுதியில் சொன்மாத்திரையே யன்றி, உண்மையில் அடக்காவாம். மற்று, பிறருடைய மனம் வருந்தும் படியும், பிறர்க்குச் சொந்தமான பொருள்களின் இழப்பினல் அவர்கள் பலவகையான கஷ்டநஷ்டங்களை அடையும்படியும், பிறரை வஞ்சித்துத் தான் பயனடைய வேண்டு மென்னும் கெட்ட நோக்கத்துடன் பிறருடைய பொருளை அவர்களுக்குத் தெரியாமல் கவருவதுதான் "களவு'' என்று சொல்லப்பெறும். இத்தகைய களவே விழுமிய ஒழுக்கமுடைய நன்மக்களால் வெறுக்கப்படுகின்றது. "தீச் செயல்களைக் குறிக்கும் சொற்களை வாயாற் சொல்லுதலுங் கூடாதாம்'' என்னுங் கொள்கையுடைய ஆசிரியர் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனர், அச்செயல்களைக் குறித்துக் கூறநேர்ந்த விடத்தும், உடன்பாட்டு வகையால் அவற்றின் பெயரைக் கூருமல், 'அழுக்காறாமை'', "இன்னாசெய்யாமை'',"கள்ளுண்ணாமை'', "பிறனில் விழையாமை'', "பெரியாரைப் பிழையாமை'' என்று எதிர் மறை முகத்தால் கூறித், தங்கொள்கையைக் குறிப்பால் உணர்த்துதல் போலவே, களவைப்பற்றிச் சொல்ல நேர்ந்தபோதும் "களவு'' என்று சொல்லுதற்கு உடன்படாராய்க் "கள்ளாமை'' என்று கூறினரெனின்; களவின் இழிவு இத்தகைய தென்பதை யாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ? "பிறருடைமையாயிருப்பதியாதொருபொருளையும் அவரை வஞ்சித்துக் கொள்ளக் கருதாமை கருதுதலும் செய்தலோ டொத்தலின், கள்ளாமை யென்றார்'' எனப் பரிமேலழகர் திருக்குறள் 'கள்ளாமை' அதிகாரத்தின் உரையிற் கூறும் நுட்ப உரையை உற்று நோக்கும்போது, பிறருடைய பொருளைக் களவாடவேண்டுமென்று நினைத்தலுங் கூடாதாம் என்பது இனிது புலப்படுகிறதன்றே? அங்ஙனமிருந்தும் இக்காலத்தைப்போலவே பண்டைக்காலத்திலும் கள்வர்கள் இருந்திருப்பதானது, சிலருக்கு ஆச்சரியத்தை விளைக்கும். ஆனல், இக்காலத்தில் வறுமையின் கொடுமையாலும், உணவுப்பொருள்களின் விலையேற்றத்தினலும், உள்நாட்டுப் பண்டங்களின் வெளிச்செலவினலும்,பிறதேசப்பண்டங்களின் மிகுந்த விலையாலும், ஜனத் தொகைக்குத் தகுந்தபடி தொழிலின்மை காரணமாகவும், தொழின் முயற்சிக்குத் தகுந்தபடி ஊதியமின்மை காரணமாகவும் நேரும் வருவாய்க் குறைவினலும், இன்னும் இவைபோன்ற பல காரணங்களாலும் தகுந்த யோக்யதை யுடையவர்கள் சிலரும் கல்வியுடையவர்கள் சிலருங்கூட "தான்தான் ஜீவிக்க முயலல்'' என்னும் டார்வின் (Darwin) கொள்கையைப் பின்பற்றித் தங்கள் மதிப்பையுங் கௌரவத்தையும் பலியிட்டாவது தங்கள் மனச்சாக்ஷிக்கு விரோதமாய் கள

வைக் கைக்கொள்ளும் கொடிய தன்மைக்கு உள்ளாகிறார்கள். இந்தியாவின் வடபாகத்தில் எண்ணிறந்த பகற்கொள்ளைகளும், நிவர்த்திக்கொள்ளைகளும் பிரதி தினமும் நடக்கின்றனவென்று நாம் பத்திரிகை வாயிலாய் அறிவதே, இவ்வுண்மையை நாட்டுதற்கு உறுஞ் சான்றாம். தவிர்த்தும், பொதுஜனங்களின் உடற்பாதுகாப்பு, பொருட்பாதுகாப்பிற்காக அரசாங்கத்தாரால் நியமிக்கப்பெற்றுள்ள, "போலிஸ்" இலாகாவின் வேலை, வரவர இருந்தவிடத்திலிருந்தபடியே எழுத்து மூலமாய் நிறைவேற்றப்படும் வேலையாய் விட்டபடியாலும், அவ்விலாகா உத்தியோகஸ்தர்களின் சுற்றுப்பிரயாணம் பெரும்பாலும் நின்று, கையிலிருக்கும் அறிக்கைகளை உடனுக்குடன் எவ்விதமாகவாவது பைசல்செய்து ஒழுங்காக மேலதிகாரிகளுக்கு அறிவித்துவிடவேண்டுமென்னும் கொள்கை மாத்திரம் பரவிவருகிறபடியாலும், நடந்த களவுகள் கண்டுபிடிக்கப்படாமற் போவதோடு, நடக்கும் களவுகள் நாளுக்கு நாள் அபிவிருத்தியாகியும் இக்காலத்தில் வருகின்றன. பண்டைக்காலத்திலேயோ, இத்தகைய களவுகள் நிகழ்ந்தில. களவு செய்வதைத் தங்கள்குலத்தொழிலாகக் கொண்டவர்களும், கல்வியறிவும் நல்லவர்களின் கூட்டுறவும் இல்லாமல், அறியாமையால் மறச்செயலை மேற்கொண்ட சிலருமே பண்டைக்காலத்திற் களவாடுவதை மேற்கொண்டொழுகினார்கள்.

இத்தகைய களவினை அக்காலத்தில் மேற்கொண்டொழுகினவர்களுள் காளன் என்னும் பெயருடையானும் ஒருவனாவன். இவன் வைசிய குலத்திலுதித்தவனாயிருந்தும், இயல்பும் அந்தஸ்தும் இனிது வாய்ந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவனாயிருந்தும், இளம்பருவம் தொடங்கியேஇவன்கொடிய ஆறலைகள்வர்களுடனும், கொள்ளைக்காரர்களுடனும், மதுவுண்போருடனும், சூதாடிகளுடனும், பொதுமகளிரின் விலைசசியைப் பெரிதும் விரும்பும் காமுகர்களுடனும் நட்புரிமை பூண்டு அவர்களோடு சேர்ந்து உண்பதும் உடுப்பதும், அளவளாவுவதும் மனமகிழ்வதுமாக இருந்துவந்தானாதலின், அவர்கட்குரிய தீய குணங்களும் செயல்களும், "நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றாகும் மாந்தர்க்கு இனத்தியல்பதாகுமறிவு" என்னும் பொய்யாமொழிப்படி, இவனுக்கு நாளடைவில் படியலாயின. முதலில் தன்வீட்டிலுள்ள சிறுபண்டங்களை இவன் தன் பெற்றோர்களுக்குத் தெரியாமல் களவாடி, அவைகளைப் பிறரிடம் அடகுவைத்தும், பிறர்க்கு விற்றும் பொருள் வாங்கி அதனைத் தீயவழிகளில் செலவிடுதற்குத் துவங்கினான். இச்செயல் நாளடைவில் முதிர்ந்து இவனுடைய வீட்டிலுள்ள விலையுயர்ந்த இரத்தின ஆபரணங்களையும், பொற்பணிகளையும், பெருந்தொகையான பொருளையும் கொள்ளையடிக்கும்படி இவனைத் தூண்டிற்று. இக்காளன் என்பான் சிற்சில சமயங்களில் தன்னுடைய தோழர்களான கள்வர்களுக்குத் தானே உளவறிவித்துத் தன் வீட்டிற் கொள்ளையிடும்படி வற்புறுத்திப், பிறகு அக்கொள்ளைப்பொருளில் தனக்குரிய பாகத்தைமகிழ்ச்சியுடன் பெற்றுமகிழ்ந்திருக்கிறானென்றால்; இவனுடையதீய ஒழுக்கத்தைப்பற்றி நாம் அதிகம் சொல்லுவானேன்?

இவனை நன்மார்க்கத்திற் றிருப்புதற்குஇவனுடைய பெற்றோர்கள் பலவாறு முயன்றும், அவர்கள் முயற்சி சிறிதும் பயன்படவில்லை. இவனால் தன்னுடைய நற்பெயருக்கும், தன் குலத்தின் கௌரவத்திற்கும், தன் குடும்பத்தின் மதிப்பிற்கும் பங்கம் விளைகிறதென்பதை நன்கறிந்த இவன்றந்தை "குலத்தைக் கெடுக்கும் கோடரிக் கொம்பாக" இவனைக் கருதித் தன் வீட்டிற்குள் நுழையவே கூடாதென்று இவனுக்குக் கண்டிப்பான உத்தரவுசெய்ததோடு, அக்காலத்து வழக்கப்படி, உற்றார் உறவினர்கள் அறிய இவனைச் சாதிப்பிரஷ்டமும் செய்வாராயினர். இங்ஙனம் செய்த அவருடைய செயல் இவனுக்குப் "பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது" போல ஆயிற்று. ஒரு சிறிதிருந்த மானத்தையும் அச்சத்தையும் இப்போது இவன் அறவே ஒழித்துவிட்டான். பிறருடைய வீடுகளில் கன்னம்வைத்துத் திருடவும் பகற்கொள்ளையிடவும் இவன் ஆரம்பித்துவிட்டான். தவிர பௌத்த சமயத்தை மேற்கொண்டு, பௌத்த சந்நியாசியைப்போல் வெளிவேடம் பூண்டு, இவன் வழிப்போக்கர்களுக்கும் சாதுக்களுக்கும் இழைத்துவந்த இன்னல்கள் பலவாகும். அதிகம் சொல்லுவானேன்! இவனால் பொதுஜனங்கள் பெரும் துன்பங்களை அனுபவிக்கலானார்கள்.

இக்காளன் என்பான் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் புறத்தேயிருக்கும் குறுங்காட்டினுள் ஒரு நாளிரவு இடையாமத்தில் வேறு மூன்று கள்வர்களுடன் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தான். முதல் நாளிரவு இவர்கள் நால்வரும்சேர்ந்து அரசனுடைய மாளிகையில் கொள்ளையடித்த நகைகளையும் நாணயங்களையும் பங்கிட்டுக்கொள்ளுதல் சம்பந்தமாக அச்சம்பாஷணை இருந்தது.

"நான் வெளியில் நின்று காவல்புரிந்தேனே?" என்றான் மாடன்.

"கன்னம் வைத்தது நானன்றோ?" என்றான் இருளன்.

"முதலில் மாளிகைக்குள் நுழைந்து நகைப்பெட்டி இருந்த இடத்தைக் கண்டுபிடித்துக் கூறியது நானே" என்றான் முனியன்.

"தைரியத்தோடு பெட்டியை உடைத்துப் பொருள்களைக் கைக்கொண்டவன் நானேயாதலால், எனக்கே அதிகமான பாகம் கிடைக்கவேண்டும். ஐந்து சமபாகமாகப்பிரித்து, இரண்டை நான் எடுத்துக்கொள்வேன். நீங்கள் மூவரும் தலைக்கொரு கூறாக எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று காளன் சொன்னான்.

"ஏன்; ஏன்?" எனக் கூறினான் முனியன்.

"கூடாது; கூடாது!" என்றான் இருளன்.

"முடியாது; முடியாது!" என்றான் மாடன்.

"வேலைக்குத் தகுந்த கூலிதானே?" என்றான் காளன்.

"நான் கஷ்டப்பட வில்லையோ?" என்றான் முனியன்.

"நான் கன்னம் வைக்காதிருந்தால், நீ எவ்விதம் உட்செல்லமுடியும்?" என்றான் இருளன்.

"நான் வெளியில்நின்று ஆள்பார்க்காமலிருந்தால், நீங்கள் தப்பித்து வந்திருக்கமுடியாதே?" என்றான் மாடன்.

"என் வீணாக வார்த்தையாடுகிறீர்கள்? நான் சொல்லுகிறபடிதான் செய்யவேண்டும்" என்றான் காளன்

"இணங்கோம்; இணங்கோம்!"

"ஒப்போம்; ஒப்போம்!"

"இசையோம்; இசையோம்!"

இவ்விதமாக ஏனையமூவரும் தனித்தனிக் கூவினார்கள். இவர்களுக்குள் கலகம் ஆரம்பித்துவிட்டது. குடிவெறியால் ஒருவரை ஒருவர் திட்டுவதும், புடைப்பதும், அடிப்பதும், உதைப்பதுமாக விருந்தார்கள். இவர்கட்குச் சமீபத்தில் சருகுகளும் செத்தைகளும் சேர்ந்த குப்பல் ஒன்று எரிந்துகொண்டிருந்தது. குளிர் காய்வதற்கும், மான் மரை முதலிய விலங்குகளைக் கொன்று, சுட்டு உண்பதற்கும் சாதகமாய் இவர்களே அந்தக் குப்பலை ஏற்றிக்கொண்டார்கள். இவ்வெளிச்சம் சுமார் ஒரு மைல் சுற்றளவிற்கு தெரியக்கூடியதுதான்.

இவ்வெளிச்சத்தை நோக்கி நால்வர் அன்றிரவு வந்துகொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் அரசனுடைய கட்டளைப்படி, முதல் நாளிரவுஅரண்மனையில்திருடிய கள்வர்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்காகப் புறப்பட்ட நகர் காவலர்களாவார்கள், இவர்களுள்ஒருவன் காவற்றலைவன்; ஏனைய மூவரும் அவனுக்கு உட்பட்ட காவலர்கள். எரிந்துகொண்டிருந்த குப்பலுக்குச் சமீபமாய் இவர்கள் சென்றவுடன், அங்கே சச்சரவு செய்துகொண்டிருந்த கள்வர்கள் நால்வரும் நாற்றிசையும் நோக்கி ஓடலாயினர். அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து இக்காவலர்கள் சென்றார்கள். காளன் மாத்திரம்இவர்களுடைய கரத்திலகப்பட்டான்; ஏனைய மூவரும்இவர்கள் கண்ணிற்கும் கரத்திற்கும் அகப்படாமல் மறைந்தொழிந்தார்கள். தங்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்ட காளனுக்கு அவ்விடத்திலேயே விலங்கிட்டு அவனை அரசனிடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லக் காவலர் நால்வரும் முதலில் கருதினார்கள். ஆனால், காளன் தான் யாரென்பதையும், தன்னுடைய தந்தையின் பெயரையும் அவர்களிடம் சொன்ன மாத்திரத்தில் அவனது தந்தையிடம் தங்கட்கிருந்த மதிப்பினால், இக்காலத்தில் போலீஸ் சேவகர்கள் கைதியாய் அகப்பட்டவர்களை அகாரணமாக அருவருக்கத் தகுந்த இழி சொற்களை வாய்கூசாமற் கூறித் தூஷித்தல் போல்தூஷிக்காமலும், இரக்கமென்பதும் உணர்ச்சி என்பதும் மருந்திற்குமின்றி அவர்களைத்தங்கள் பலங்கொண்டவரையில் அடித்தும் உதைத்தும் துன்புறுத்தல் போல் துன்புறுத்தாமலும், மிகக மரியாதையுடனும் கௌரவத்துடனும்விலங்கிடாமலே அவனை அழைத்துச் சென்று, அவர்கள் அரசன் முன்னிலையில் நிறுத்தினார்கள். மறுநாளன்று அரசன் காளனை விசாரிக்கத் தொடங்கினான்

"ஏ! கள்வனே, நீ நேற்றிரவு நம்முடைய அரண்மனையில் கன்னம்வைத்துச்சில ஆபரணங்களைத் திருடிச் சென்றதுண்டா?" என்று அரசன் காளனை நோக்கி வினவினான்.

காளன் ஏதும் பதில் கூறாமல் மௌனம் சாதித்தான். கள்வர் தலைவன் சில ஆபரணங்களையும் நாணயங்களையும் ஒரு துணி முடிப்பிலிருந்து அவிழ்த்து எடுத்து, "மகாராஜாவே! இவை இவர்கள் பங்குபோட்டுக்கொள்வதற்காகக் கூடுகின்ற இடத்திலிருந்தன" என்று மிகுந்தபணிவுடன் கூறி, அவைகளை அரசன் சமுகத்தில் வைத்தான். அவைகளை அரசன்கையிலெடுத்துப் பார்த்துவிட்டு "ஓ! இவை நிச்சயமாய் நம் அரண்மனையிலிருந்தவைதாம்!" என்று அதிசயத்துடன்கூவிக் காளனை நோக்கி "ஏ!கள்வனே, இப்போதென்ன சொல்லுகிறாய்? கையுங்களவுமாய் உன்னைப் பிடித்த பின்னர் நீ உண்மையை மறைக்கமுடியாது. நேற்றிரவு இவைகளை நீ களவாடினாய் என்பது நிச்சயமே; உன்குற்றத்தை நீ ஒப்புக்கொள்கின்றனையா, இல்லையா?" என்று இரண்டாம் முறை வினவினான். இந்தக்கேள்விக்கும் காளன்மௌனமே சாதித்தான்.

"நான் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல உனக்கு இஷ்டமில்லையா, என்ன?" என்றுமீண்டும் ஒரு முறை அரசன் காளனை நோக்கி வினவினான். இதற்கும் காளன் மோனவிரதமே பூண்டான்.

"கள்வனே! நான் மூன்று முறை உன்னை வினவியும், நீ ஏதும் பதில் கூறாமல் மௌனம் சாதித்தாய். மௌனம் சாதிப்பது சம்மதம் அறிவிப்பது போலாம்" என்பதை நீ அறியாயோ? நீ கள்வன் என்பதையும் இவைகளைத் திருடியவன் நீயே என்பதையும் உன்னுடைய மோனவிரதம் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. ஆதலால் உன்னை நான் தண்டிக்கப் போகிறேன்" என்று அரசன் ஆத்திரத்தோடு கூறினான்.

"அரசனே, மேலவீதி கொலைக் குற்றத்தில் சம்பந்தப்பட்ட எழுவருள், இவனும் ஒருவனாவான். இதுவரை இவன் மறைந்து திரிந்தபடியாலிவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை அந்தக் குற்றத்தில் சம்பந்தம் பட்ட ஏனைய அறுவரும் சிறைச்சாலையிலிருந்து வருகிறார்கள். அந்தப் பெண்மணியை, அவளணிந்திருந்த ஆபரணங்களை அபகரிக்க வேண்டி, இவனே தன்னுடைய கையினால் குத்திக்கொன்றான் என்றும், அவர்கள் இவனுக்கு உதவியாக மாத்திரம் இருந்தார்கள் என்றும் அவர்களுடைய வாய்மொழிகளாலே நாம் அறிகிறோம். ஆதலால் அந்தக் குற்றம் சம்பந்தமாயும் இவனை விசாரித்து, இவன் கொலைசெய்தானென்று ருஜுவானால், கொலைக் குற்றத்திற்குரிய கடுந் தண்டனையையும் இவனுக்கு விதிக்கவேண்டுவது செங்கோன் முறையும், இராஜ தருமமுமாகும்" என்று அரசன் பக்கத்தில் நின்ற பிரதம மந்திரி இத்தருணத்

(இதன் தொடர்ச்சி 77-ம் பக்கம்.)

இராமாயண அகவல்

RAMAYANA AGAVAL

இராமன் படையெழுச்சிச் சருக்கம்

(விவேகபோதினி 6-ம் தொகுதி 8-ம் பகுதி
308-ம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

கன்னல் மொழியாள் அஞ்சனை மைந்தன்
கண்டு இராமரை காலில் வீழ்ந்து
மண்டு காதலால் மனத்தையும் செலுத்தி
நித்தமாம் பத்தியால் பரமனைப் பணிந்து
பத்தருக் கருளும் பரமனைத் தொழுது பின்
வானர வரசச்சுக்கிரீபனை யழைத்து
வானவர் சகாயனை நேயனு வாக்கிபின்
தாம்வசித் திடுமோர் வரைக்கழைத் தேகினன்.
பாம்பணைப் பள்ளிப் பரம்பொரு ளிடத்தே
வீரவானரரி னரசுசுக் கிரீவன்
தீரவாலிக்கும் தனக்கும் பெண்ணால்
விளைந்த பிரமாதச் சண்டையைச் சொல்லி
களைப்பின லேங்கலும், கண்ணனு நோக்கி
அபயமு மளித்து அரசையு மீய
சபதமும் கூறி சாப வலவன்
தன்பலம் காட்டிட மராமரம் துளைத்து
பின்துந்துபியின் பேரொலும் பெற்றினன்
நித்தியப் பிரமச் சாரியா மனுமான்
பத்தியைச் செலுத்தி பரமனைப் பணிந்து பின்
சீதையெறிந்த சிறப்புடை நகைகளைத்
தாதையின் பாதத் தருகே வைத்து,
அய்யனே! அரக்கனி னிரதத் திருந்து
மெய்யனே! என்னனை யெறிந்தா ளிவை''யெனக்
கூறி, தொழும் சுக்கிரீவனே டமர்ந்தான்.
மேரினை மானும் மாவில் லேந்தியும்
தேவியை நினைந்து தேம்பினன் மாதோ
தரிவிப் பாய்ந்து தன்பகைக் கொன்றிடும்
சுக்கிரீபனெழுந்து சுவாமியைத் தேற்றி, பின்,
"பக்கத்துளவென் படையினைக் கொண்டு
இராவணற் ஜெயித்து என்னனை மீட்ப'' லென்
றிராமரைத் தொழுதான் எவர்க்கு மிக்கான்
பின்னர்,
திண்டோள் வாலியை தேவாதி தேவன்
சண்டைக் கழைக்கசுக் கிரீபனைப் பணித்தான்
சேயின் சேக்கையில் இராவணற் பிணித்த
மாயிரு புயத்த மாண்புடை வாலியைச்
சண்டைக் கழைத்தனன் சுக்கிரீபவேந்தன்.
திண்டோள் வாலியும் திடங்கொடு வந்தான்.
தினந்தினஞ் சென்று துந்துபி யெலும்பை
மனம் மயங்காது அசைத்திடும் வாலி
சண்டைக் கேகையிற் சகியாந்தாரை
சண்டைக் கேகலென் றவற்றடுத் தாளே.

(வேறு)

" தசரத புத்திரர் தசதிசை விளங்கிய
புகழைப் கொண்ட புண்ணிய சீலராம்
இராமன் இலக்குவன் இவருடைப் பலத்தாற்
சண்டைக் கழைத்தான் சடுதியிற் காண்பீர்
வீரர் உம்மை வீட்பா'' ரெனவே
தாரை சொல்லலும் தன் தாரத்திடம்
கடுகடுப் புடனே கண்கள் சிவந்திட
"பாவி! பாவி! பாவியிற் பாவி!
குற்றமில் ஆதவ குலத்திற் கின்று
குற்றம் சாட்டினை கொல்லுவேன் நின்னை.
தந்தையே யாயினும் தனயனே யாயினும்
தொண்டவ ளாயினும் குற்றம் செய்திடில்
அரசனின் கடமை அவர் தண்டிப்பதே
பெண் நீ யானதாற்பேயே பொறுத்தேன்
ஆதவன் குலத்தின் அருளைப் பூண்டோர்.
பாதகம் செய்யார் பழிக்கஞ்சுபவர்
புறவைக் காத்திடப் புண்ணியன் சிபியும்
உடலையே ஈந்த உண்மையீதறிவாய்
அலறிணய் பேயே அறிந்தே யிருந்தும்.
உஷினரன் குலத்தில் உதித்த இராமன்
அவ்விதம் செய்யான் அறிதி பேதாய்
ஈரனே விண்வாழ் தேவர்ன் நண்பன்.
மனுவின் நீதியை மனத்திற் பூண்டு
அதன்படி யொழுகு மரசனு மாவேன.
பகற்குலத் தவர்க்கு மெற்கும் பகையிலை.
ஆகையால் என்னை அன்னவர் கொல்லார்.
சீதையைத் தூக்கிய சிறியோ னிராவணன்
றன்னை மாய்த்திட தயிரிய மற்றவன்,
என்னைக் கொன்றிட "எவ்விதம் சாலும்?"
என்றிவை கூறி எழில்மா திருத்தி
சென்று தம்பியைச் சாடினன் மாதோ.
மறைந்தே யிருந்து மாய்த்தனன் வாலியை.
மனைவியையிழந்ததால் மனம்வேறுனவன்.
வாளி வாலியின் மார்பிற் பாயலும்

(76-ம்பக்கத் தொடர்ச்சி.)

தில் மன்னனுக்கு எடுத்துரைத்தார். கொலையுண்ட பெண்ணின்வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கும், வேறு சிலருக்கும் "விசாரணை யற்கைகை'' அனுப்பி வரவழைத்தும் சிறைச்சாலையிலிருந்த ஆறுகுற்றவாளிகளையுமநியாய விசாரணை மண்டபத்திற்குக் கொண்டுவரும்படி செய்தும் அரசன் இக்கொலைக்குற்றத்தைப் பற்றிப் புனர் விசாரணை செய்தான். காளனே அப்பெண்மணியைக் கொன்றானென்பது, இவ்விசாரணையில் ஐயந்திரிபற ருஜுவாய்விட்டது.

"காவலர்காள்! இவனைச் சிறைச்சாலையிலடைத்து வைத்திருந்து, இன்றை எட்டாம்நாள் கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டுபோய், இவன் சிரசைச் சேதித்து விடுங்கள்!'' என்று அரசன் ஆணை தந்தான். "கள்வார்க்குத் தள்ளு முயிர்நிலை கள்ளார்க்குத்—தள்ளாது புத்தேளுலகு'' என்னும் பொய்யா மொழிக்குக் காளன் என்னும் கள்வன் இலக்காயினன்.

நாகை. ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

வாலியும் கரத்தால் வாளியைப் பிடித்து
இழுத்துப் பார்த்தலும் இராமனின் நாமம்
எழுதி யிருப்பதை ஏந்தலும் கண்டான்.
கண்டலும் கோபம் கடுமையாய்க் கொண்டு
மூர்ச்சையாய வீழலும் முகுந்தன் வந்தான்
மட்டியர் நாடிடு மறை விடத்திருந்து.
வலிமிகக் கொண்ட வீரன் வாலி
மூர்ச்சை தெளியலும் முகுந்தனை நோக்கி,
குலத்தினைக் கெடுத்த கோடரிக் காம்பே!
குலத்திற் கிழுக்கைத் தேடினை கொடிய!
சீதையைப் பிரியலும் சிந்தையு மிழந்தாய்.
புத்தியும் போயது புன்மையும் பூண்டாய்.
அருளை நீத்து அறத்தைக் காய்ந்தனை.
மறைவிடத் திருந்து மாய்க்கவு மெண்ணி
அம்பையும் விடுத்தாய் அறிவிலி பேதாய்!
வீர தர்மமு மிதுவோ? வீர உன்
வீரத்துவத்தை எவ்விதம் விளம்புவேன்.
மனுவின் நீதியை மறந்தனை போலும்.
கெட்டா லுயர்குலம் கீழா மென்று
உறுதியாய் நாட்டி உண்மையைக் கொன்றாய்.
கொலை பாதகனே! கொடுங்கோல் மன்ன!
இராக்ஷத னொருவன் இல்லாற்றிருடவும்
மலையில் வாழும் மந்தியைக் கொன்றிட
நீ படித்திட்ட நீதிநூல்யாவும்
புகல்கின் றனவோ புல்லிய கூறிடாய்;
என்னிடம் கூறில் என்வாலுரோமம்
ஒன்று சென்று ஒண்டோடி வாழும்
இலங்கையைக் கொண்டு இங்குவந்திடுமே
அவ்வித மிருக்க அற்பசுக்கிரீபனின்
உதவியால் உன்மனையாட்டியை மீட்க
எண்ணினை என்மனமறியாய் போலும்
வஞ்சித்திட்ட வஞ்சக!" என்றான்.
இந்தவார்த்தையை இலக்குவன் கேட்டு
வலிமிகக்கொண்ட வாலியை நோக்கி,
"தம்பியின் தாரம் பிள்ளையென் றெண்ணு
தணைந்தனை யாதலால் உன் னுயிருண்டனம்
அரசநீதியு மிதுவேயறிதி.
மறைந்தேயிருந்து மாய்த்தகாரணம்
காலில் நீவிழின் காக்கவே வேண்டும்
என்றே எண்ணி இவ்விதம் செய்தோம்,"
எனலும் வாலி எம்பிராற் பார்த்து
"காலில் விழுந்தாற் காத்தலாகாது?
இதுதானுங் க்ஷாத்ராஜ முறைமையோ;
பொய்வேடம்புனை புண்ணிய! பொய்யனே!
தவசிவேடந் தான் நீ கொண்டுளாய்.
வில்லியர் கைக்கொள் வில்லேன் கொண்டாய்?
தவசியின் தன்மையிதுவோ? தீவசி!
பாதனன்றோ படிக்கா சாவன்
அவனேயல்லவோ நீதியைப் புரிபவன்
கொண்டைக் கேனோ பட்டுக் குஞ்சலம்?
அரசனின் தன்மையை அற்ப! நீ நாடினை
போதிலும்,

குரங்கினம் மனத்திற் கொள்ளுமோமுறைமை.
உண்மையிதனை உணர்ந்திலாய் போலும்,"
எனவேகடிதலை எம்பிரான் கேட்டான்
சொல்லேறுழவனின் சுடுசரம் பாயலும்
மனமிகவாடி மயங்கித் தியங்கி
வலவன் வாலியின் முகத்தினை நோக்கி,
"மங்கையைப் பிரிந்ததால் மதிதனை யிழந்து
மாய்த்தேன் மன்னவ! உன்மன மறிந்திலேன்
நீதி மன்னனென் றோர்ந்திலேன் நின்னை
மனைவியைப் பிரிந்த என்மனம் வாடிடும்போல்
மனைவியைப் பிரிந்த மன்னனுன் தம்பியின்
மனமும் வாடுமென் றெண்ணிமனத்தில்
அம்பையும் எய்தேன் அறிவிலி யாயினேன்
எய்தஎன் பாணம் இப்பவே மீட்டு
உன்உயிர் அளிப்பேன் உத்தம அறிதி" யென்
றருளையே பூண்டு அன்போ டறைந்தான்
பூர்வவாசனை புண்ணியன் வாலிக்
குண்டாயிற்று. உடன் அவ்வாலியும்
இராமனைநோக்கி, "ஈசனே! இராமா!
மராமரம் துளைத்த மகிபனே! கேளாய்
என்வுறக் கிருபயினும் இறப்பது நிச்சயம்
மண்ணும் மனைவியும் மக்களும் ஜாலமே
மற்றும்,
வடுப்படா ஜாதி வடுப்படிற் பிழையோம்.
காயம் பட்டாற் கருப்பனே யிறப்போம்
ஆகையால் எற்கு அளிப்பாய் கதியும்"
எனவே தொழுது எகினன் மோக்ஷம்
கிருஷ்ணனைச் சேர்ந்ததும் கிரியைகள் புரிந்தார்
கிரியைகள் முடியலும் கிருஷ்ணன் தம்பியால்
சுக்கிரீவற்கு சுவர்னமு டிதரிப்பித்
திளவளற் பட்டம் இனிதற புனைந்தான்
வாலி மைந்தன் வலவனங் கதற்கு
மாரிகாலம் மறைந்து போகலும்
வானரர் வந்து வணங்கின ரய்யனை
வானர ரனுப்பினன் வஞ்சியைத் தேடிட
தேடித் தென்திசை சென்ற அனுமான்
அங்கதன் முதலிய அனேகதள வீரரும்
சென்று சபரிவாழ் பிலத்திற் றேடினர்
'இராமா! இராமா! இராமா! யென்று
கூவிக் கூத்து மாடினர் பாடினர்
இந்திரன் சாப மீந்ததால் வருந்தும்
சபரியின் காதிலிச் சத்தம் படலும்
சாபம் நீங்கிச் சடுதியிற் சென்றாள்
இந்திரன் வாழும் இந்திர உலகம்.
ஜடாயுவின் மூத்தசம் பாதிவாழ் வரையை
அனுமாரடைந்தனர் வானர ருடனே
ஜடாயுவின் செய்தியைக் கேட்ட சம்பாதி
மனம்மிக வாடிபின் மராமரம் துளைத்த
இராமனின் நாமம் செவிப்புக இறகுகள்
முளைத்திட வுடனே மூங்கிலை யடைந்து
பறந்து சென்றது பக்ஷி யினாசும்
அனுமார் சென்று இலங்கையை யடைந்து

தேடித் தேடி பின் அசோக வனத்தே
சீதையைக் கண்டு ஸ்ரீ ராமனைத் துதித்து
மோதிர மீந்து பின் மொத்தி யரக்கரை
வனத்தை யழித்து வாட்டினர் வீட்டார்
இந்திர ஜித்து இசனைக் கேட்டு
பிரமாஸ்திரத்தால் பிணித்து அனுமனை
இராவணன் முன்னே இட்டுச் செல்லலும்
ஆசனமாக வாலினை அமைத்து

அனுமா ரிருந்தா ரரக்க ரஞ்சிட.
வாளையுருவி வானர வீரனை
வெட்டிட வந்தான் வீண னிராவணன்
"கோமா தூதரைக் கொல்லல் லாண் ணுதி.
பூம் தசலாப் புயனே போற்றினே"

னெனவே வீடணன் இசைத்த காலையில்
இராவண னெழுந்து அனுமனின் வாலில்
தீயை யிடலும் தீரன் மகிழ்ந்து
இலங்கையிற் றீயையிட்டு ஆர்த்தனன்
இலங்கையு மெரிந்து சாம்பலே யாயது

இலங்கையிற் றீயை யிட்ட பினனுமார்
சீதையை யடையலுஞ் 'சிரஞ்சீவி' யெனவே
அம்மை வாழ்த்தி அளித்தாள் ஆழியை
அனுமார் மீண்டு மய்யனை யடைந்து.
கண்டே னம்மையை அம்மையைக் கண்டேன்
எனவே போற்றி இயம்பலும், இராமன்
அடைந்த ஆனந்தம் அறைதலு மாகா.
அஞ்சனை மைந்தன் அய்யனைத் தொழுதபின்
அம்மணி அணிந்திடும் சூடா மணியளித்
தானந் தத்தால் ஆடிப் பாடினன்.
பின்னர்,
அரக்கன் எலும்பைக் காலா லசைத்த
இராம னெழுந்து வானரருடனே
சமுத்திர மடைந்து சாகர வாசனை
அழைத்தலு மன்னவன் வாரா திருந்தான்.
நிற்க,
இலங்கையில் வீடணன் இராவணற் பார்த்து
அம்மை சீதையை அய்ய னிடத்துச்
சேர்த்திட வேண்டலும் செவ்விய கண்களை
உருட்டி விழித்து உருவி வாளை
வெட்ட வந்தனன் வெஞ்சினத் தோடே
மண்டோ தரியை மணந்த விராவணன்
வீடணன் பிழைத்து இராமனை யடைந்து
சரணம்புகச் சர்வேச்வர னேற்று
இலங்கையை உனக்கே ஈவே னென்றான்.
வருணன் வாரா திருத்தலைக் கண்டு
முனிந்து விடுத்தனன் முகுந்தன் வாளியை
வந்தான் வருணன் வாளிக் கஞ்சியே
வருணனி னுதவியால் வாரா வதிமுடித்
தெல்லா வீரரும் ஏகினர் இலங்கை.
இலங்கையைச் சேர்ந்து இராமன் இன்பமாய்
வானர வீரர் வரிசையின் நடுவே
இலக்குன வேந்தனோ டிருந்தனன் மாதோ.

கமலரேகை

KAMALAREKA

ஏழாம் அதிகாரம்

சித்திரவர்மனும் கமலநாதனும்

"அரக்குமாளிகை" என்னும் பெயருடைய சூது மண்டபத்தில் கமலநாதன் மறுநாட் காலையில் தனியாக உட்கார்ந்து பல்துலக்கிக் கொண்டிருந்தான். "அரக்குமாளிகை" என்பது காஞ்சிபுரத்திலுள்ள ஒரு சூதுமண்டபம் என்பதையும், அங்கே கமலநாதன் சித்திரவர்மன் முதலானவர்கள் சூதாடுதற்காகக் கூடுவார்கள் என்பதையும் கதையின் ஆரம்பத்திலேயே நாம் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். அச்சமயத்தில் ஒரு வேலைக்காரன் கமலநாதனிடம் வந்து ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தான். அக்கடிதத்தைக் கமலநாதன் பிரித்துப் பார்க்கவே, அது சித்திரவர்மனால் அனுப்பப்பட்டதென்பதையும், சித்திரவர்மனுக்கு உடம்பு அசௌக்கியமாயிருப்பதால் அவர் தன்னுடைய மாளிகைக்குவந்து தன்னை உடனே சந்திக்கும்படி கமலநாதனுகிய தன்னை அக்கடிதமூலமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் என்பதையும் அவன் இனிதறிந்துகொண்டான். காலை ஆகாரம் சாப்பிட்டு விட்டு அவன் "அரக்குமாளிகை" யிலிருந்து புறப்பட்டு ஏகம்பநாதர் வடக்கு வீதி 20-ம் எண்ணுள்ள சித்திரவர்மன் மாளிகைக்குச் சென்று அவரைச் சந்தித்தான். சித்திரவர்மன் அச்சமயம் ஒரு சாய்வான நாற்காலியில் உடம்பு முழுமையும் கம்பளியினால் போர்த்துக்கொண்டு சாய்ந்திருந்தார். அவருடைய முகம் வெளுத்துப் பளபளப்பாயிருந்தது. நெற்றியில் பலமான பற்று பூசப்பட்டிருந்தது. தரையில் அவருடைய காலோரத்தில் நெருப்புச் சட்டி ஒன்று இருந்தது. அவர் தம்முடைய கால்களை அச்சட்டிக்குச் சமீபத்திற் காட்டிச் சூடேற்றிக்கொண்டிருந்தார். அவருக்குப் பக்கத்திற் கிடந்த மேஜையின்மீது மருந்து சீசாக்களும், ஓர் 'அவுன்ஸ் கிளாஸூம்,' ஜ்வரமறிகருவியும் சில பழ வகைகளும் இருந்தன. அவரையும், அவரிருந்த இடத்தையும், அவரைச் சுற்றிருந்த சாமான்களையும் அச்சமயம் பார்த்த எவரும் அவர் கொடியதொரு ஜ்வரநோயால் வருந்துகின்றார் என்பதை இனிதறிந்துகொள்ளுவார்கள். கமலநாதனும் அவரைப் பார்த்தவுடன் அவ்விதமே எண்ணினான்.

"என்ன, சித்திரவர்ம! இவ்விதமிருக்கின்றாயே? உனக்கு உடம்பு சுகமில்லை என்று உன் கடிதத்தால் அறிந்தேன். ஆனாலும் இவ்வளவு அபாயகரமான நிலைமையில் இருப்பாயென்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. என்ன வியாதியினால் நீ பீடிக்கப்படுகிறாய்?" என்று கமலநாதன் மிகுந்த பரபரப்போடும் அச்சத்தோடும், சிநேகபாவ முதிர்ச்சியினால், முன்னிலை ஒருமைப் பிரயோகத்திலேயே சித்திரவர்மனைக் கேட்டான்.

"நேற்றிரவுதான் நான் சென்னையிலிருந்து இங்கு வந்தேன். வந்தவுடனேயே ஜுரம் வந்துவிட்டது. பித்தவாத ஜுரம் என்று வைத்தியர்கள் சொல்லுகிறார்கள்" என்று சித்திரவர்மன் விடை அளித்தான்.

"சித்திரவர்மா! இப்போது நீ என்ன மருந்து சாப்பிட்டு வருகிறாய்? யார் மருந்து கொடுக்கிறார்கள்?" என்று கமலநாதன் கேட்டான்.

"கொயினா கலந்த மருந்துதான் சாப்பிடுகிறேன். வைத்தியர் ஆராவமுத ஐயங்கார் மருந்து கொடுத்து வருகிறார்" என்று சித்திரவர்மன் பதில் பகர்ந்தான்.

"கொயினாவை ஏன் சாப்பிடுகின்றாய்? ஜுரத்தை அடக்கக் கூடிய குணம் அதற்கு இருந்தபோதிலும், அடியோடு நீக்கக்கூடிய சக்தி அதற்கு இல்லையே? அன்றியும், கொயினா சாப்பிடுகிறவர்கள் அடிக்கடி ஜுர நோயால் தாக்கப்படுகிறார்கள் என்று பிரபல வைத்தியர்கள் சொல்லுகிறார்கள்" என்று கமலநாதன் சொன்னான்.

"வேறு என்ன சிகிச்சைதான் செய்வது?', என்று சித்திரவர்மன் மிக்க ஆருமையோடும், ஆயாசத்தோடும் வினவினான்.

"சித்திரவர்ம, நம்முடைய தேகத்தைப் பாதுகாத்து வருகின்ற சூக்கும உஷ்ண சத்தான விந்துதத்துவம், சூக்கும சீதளசத்தான நாததத்துவன் என்னும் இரண்டு பிராணாதாரமான சக்திகளுள், உஷ்ண சத்தானது நம்முடைய தேகத்தினுள் அசுத்தங்கள் நிறைந்துவிடும்போது, அவைகளை எரித்து நம் சரீரத்தைச் சுத்தப்படுத்தத் துவங்குகின்றது. அசுத்தங்கள் அதிகமாகச் சேர்ந்து விடுமானால், அவைகளை எரித்தொழித்து உடம்பைச சுத்தப்படுத்துவதற்கு வேண்டப்படும் உஷ்ணசக்தி அதிகமாகிறது. ஆகவே, இயல்பாகவே நம் சரீரத்தில் அமைந்திருக்கும் சூடு மிகுந்த ஆற்றலுடன் அவ்வசுத்தங்களை எரிக்க ஆரம்பிக்கிறது. அவ்விதம் எரிக்க ஆரம்பிக்கும்போது அதனுடைய வேகம் அவ்வசுத்தங்களோடு அவைகளால் பற்றப் பட்டிருக்கும் சரீரத்தையும் சேர்த்து எரித்து விடுகிறது. இதனையே நாம் காய்ச்சல் அல்லது ஜுரம் என்று சொல்லுகிறோம். எனவே உடம்பினுள் இயல்பாக அமைந்திருககும் சூட்டின் மிகுதியாகிய காய்ச்சல் உடம்பைச் சுத்தப்படுத்துவதற்காகத் தோன்றும் ஓர் இயற்கை நிகழ்ச்சி என்பது தெள்ளிதிற் புலப்படுகிற தன்றோ? ஆதலால் இயற்கை முறையிற் றோன்றும் ஜுரத்தை இயற்கை முறையினால் குணப்படுத்துவதே சிறந்ததாகும். உடம்பில் முக்கியமாக விஷதிரவியங்கள் சேரு மிடங்கள் இரைப்பை, சுவாசாசயம், மல மூத்திரக் குடல் மேற்றோலின் மேலுள்ள உரோமத் துவாரங்கள் முதலிய இடங்களே யாதலால் இவைகளைச் சுத்தப்படுத்தினால் ஜுரம் இலேசாக நீங்கிவிடும். ஜுரம் தோன்றியவுடன் 'லங்கணம் பரம ஔஷதம்' என்னும் பழமொழிப்படி ஆகாரம் ஏதும் உண்ணாமல் பட்டினியாக இரண்டொரு வேளை யிருந்தால் இரைப்பை சுத்தமாய்விடும். ஏற்கெனவே இரைப்பையிலிருந்த அசுத்தங்கள் பசித்தீயினால் தகிக்கப்பட்டுப்போம். சுத்தமான ஆகாயமுள்ள விடத்திலிருந்து பிராணவாயுவைச் சுவாசித்தால் சுவாசாசயம் சுத்தப்படும். நீர் ஏற்றும் குழாய்களின் வழியாய் மலக்குடலுக்குத் தண்ணீர் ஏற்றிக் கழுவினால் மல மூத்திரக் குடல் அசுத்தமற்றதாகிவிடும். வேது முதலியன பிடித்து உடம்பில் நன்றாய் வியர்வை அரும்பச்செய்து அடிக்கடி அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டே வந்தால் மயிர்த் துவாரங்கள் சுத்தப்படும். இவ்விதம் சுத்தப்பட்டவுடன் ஜுரம் தானே தணிந்து விடும். சுலபமான இந்த இயற்கை முறைகளை விடுத்து 'மருந்து மருந்தென்று' ஏன் கண்டவைகளை நீ உட்கொள்ளுகிறாய்? கண்ட மருந்துகளை உட்கொள்வதால் உடம்புக்கு கெடுதியேதவிர நன்மை சிறிதுமில்லை" என்று கமலநாதன் சித்திரவர்மனை நோக்கிக் கூறினான்.

'நன்று; அவ்விதமே செய்கின்றேன், இப்போது எனக்கு உடம்பு சிறிது குணமாயிருக்கிறது," என்று சிததிரவர்மன் தன் மொழியிலும் விழியிலும் ஒருவகையான உற்சாகக் குறிப்பு இனிது புலப்படும்படி பேசிக்" கமலநாதா!' என அவனை மீண்டும் விளித்து "நீ நேற்று முன்தினம் இரவு சென்னையில் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து போய் விட்டனையே, யாது காரணம்? நான் உன்னை நாடகப்பந்தலில் நெடுநேரம் தேடினேன். ஆனாலும், உன்னைப்போலவே பலர் உடை அணிந்திருந்தார்களாதலால் உன்னை அடையாளங் கண்டு அழைத்திடுதற்கு நான் அசக்தனானேன். அன்றிரவு என்னையும் என்னோடு வந்தஸ்திரீயையும் தனியே விடுத்து நீ மறைந்து விட்டனையே? எங்கே சென்றாய்? ஏன் மறைந்தாய்?" என்று உசாவினான்.

"நீ இப்போது என்னைக் கேட்ட கேள்விகளையே நான் உன்னைக் கேட்க வேண்டுமென்று கருதியிருந்தேன். ஆனால் நீ முந்திக் கொண்டாய்." என்று கமலநாதன் புன்சிரிப்புடன் கூறி "நல்லது, சித்திரவர்ம! நீ என்னை விட்டுப் பிரிந்தாயா அல்லது நான் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்தேனா என்னும் விஷயத்தைப் பற்றி நாம் வீண் விவகரித்தல் வேண்டாம். யார் பிரிந்தாலும், பிரிவு பிரிவே யாகும்; இப்போது மறுபடியும் சேர்ந்து கொண்டோம். ஆதலினால் அவ்விஷயத்தை அறவே மறந்துவிடு; நான் கேட்கும் இரண்டொரு கேள்விகளுக்கு மாத்திரம் விடை கூறி எனக்கேற்பட்டுள்ள ஐயத்தை அகற்று. நாம் நாடகம் பார்த்தற்காக இங்கிருந்து சென்னைக்குப் புறப்பட்ட அன்று பிற்பகலில் ஒரு ஸ்திரீ உன்னை இங்குவந்து பார்த்தாள் அல்லவோ? அவள்தானே உன்னையும் என்னையும் கட்டாயப்படுத்தி நாடகம் பார்ப்பதற்காகச் சென்னைக்கு அழைத்தவள். அவளிடம் என்னைப்பற்றி நீ பிரஸ்தாபிக்க நேர்ந்தபோது என் உண்மைப் பெயரைக் கூறாமல் "இவர்தான் திவான் பகதூர் சத்தியசந்தர்" என்று பொய்ப்பெயர் கூறினையே? அங்ஙனம் கூறியதற்குக் காரணம்

யாது? அவளுடைய பெயர் யாதென்பதையும், அவள் எவ்வூராள், எவ்வியல்பினள் என்பதையும் எனக்குக் கூறாமல் நீ மறைப்பதற்குக் காரணம் என்னை? இவைகளை நீ விளங்க விளக்கவேண்டும்" என்று மீண்டும் பேசினான்.

"கமலநாதா! இவ்விஷயங்கள் உனக்கு ஆச்சரியத்தையும் சந்தேகத்தையும் எழுப்பிவிட்டிருக்கின்றன என்பதை நான் நன்குணர்வேன். ஆனாலும் வெறும் கமலநாதனைவிட மிக அரிதிற் கிடைக்கக் கூடிய 'திவான்பகதூர்' என்னும் கௌரவப் பட்டத்தோடு கூடிய சத்தியசந்தன் மேலானவன்தானே? இக்காலத்தில் கௌரவப் பட்டங்கள் ஏராளமாய்க் கிடைக்கின்றனவாதலால் அவைகட்கு உண்மையான மதிப்பும் கௌரவமும் இல்லை என்று நீ கருதுகின்றாய் போலும்! ஆனாலும் ஒரு கௌரவப் பட்டம், தோட்டக் கச்சேரி மூலமாயும் உல்லாச விருந்து மூலமாயும் எத்தனை ஆயிரம் ரூபாவைக் கொள்ளை கொள்ளுகிறதென்பதை நீ சிறிது ஊன்றி ஆலோசித்தல் வேண்டும். நீண்டகால முயற்சியினாலும், சிறந்த சிபார்சுகளினாலும், பெரும் பொருட் செலவினாலும், சாமர்த்தியமான வெளி வேஷத்தினாலும் மிக அரிதிற் கிடைக்கும் கௌரவப் பட்டத்தை இவையெல்லாம் இல்லாமலே நான் எளிதில் உனக்குக் கிடைக்கும்படி செய்திருக்கும்போது நீ ஏன் வீணே மனங் கவல்கின்றாய்? நான் பொய்யாக உனக்கு அப்பட்டத்தைச் சூட்டினாலும் நீ அதனை மெய்யாகவே அளிக்கப் பட்டதுபோல் பாவித்து மகிழ்வுடன் ஏற்றுக் கொள்: நூற்றுக் கணக்காகக் காணப்படும் திவான் பகதூர்களில் நீ ஒருவனாதலால், நீ வகித்திருக்கும் அப்பட்டம் பொய்யான தொன்று என்பதைப் பொது ஜனங்கள் அறிந்துகொள்ளமாட்டார்கள். இனி, அந்த ஸ்திரீயின் பெயரை நான் சொல்லவில்லை என்று வருந்துகின்றாய். அவள் எவளாயிருந்தால் என்ன? அவளுடைய பெயர், ஊர் முதலியவைகளை நீ அறிந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏதும் நேரவில்லை. அவளை இனி நீ சந்திக்கப் போகிறதேயில்லை. ஆதலால் நீ அவளைப்பற்றி ஒரு சிறிதும் அறிந்துகொள்ள வேண்டாம். அன்றியும் அவளைப் பற்றி நான் விவரம் ஏதும் சொல்லக்கூடாத நிலைமையில், அவளுக்கு நான் செய்து கொடுத்திருக்கும் சத்தியம், என்னை வைத்திருக்கிறது. ஸ்திரீகளினுடைய இரகசியங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுவது மனிதனுடைய கடமை. இக்காரணங்களால் என்னுடைய வாய் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் அவளைப்பற்றி என்னை நீ ஏதும் கேளாதே" என்று சித்திரவர்மன் வற்புறுத்திக் கூறுவானாயினான்.

"நல்லது, நீ இவ்விஷயமாய் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம். 'கிணற்றுத் தவளைக்கு நாட்டு வளப்பம் ஏன்?' என்னும் பழமொழியினை நன்கறிவேனாதலால், அவளைப்பற்றி அறிந்துகொள்வதற்காக உன்னை நான் கசக்கி முகரேன்! சென்னையிலிருந்து நீ திரும்பியபோது அவளும் உன்னுடன் திரும்பிவிட்டாளா? அல்லது சென்னையிலேயே அவள் தங்கிவிட்டாளா?" என்று கமலநாதன் வினவினான்.

"ஓ! அவளும் என்னோடு திரும்பிவிட்டாள். அவளும் நானும் பெரிய பண்ணை கண்ணியம் பிள்ளை என்னும் பிரபல தனவந்தருடன் அவருடைய 'மோட்டார்' வண்டியிலேறியே சென்னையிலிருந்து காஞ்சி நகர் வந்துசேர்ந்தோம். அவர் என்னுடைய நண்பராதலால், அவருடைய வேண்டுகோளுக்காக 'மோட்டார்' வண்டியிலேறி நாங்கள் வந்தோமே தவிர வேறில்லை" என்று சித்திரவர்மன் பதில் உரைத்தான்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் கமலநாதனுக்குச் சித்திரவர்மன்மீது சிறிது சந்தேகம் உண்டாயது. இரயில் மார்க்கமாகத் திரும்பாமல் மோட்டார் ஏறி வந்ததற்கு ஏதாவது ஒரு முக்கிய காரணம் இருக்கவேண்டுமென்று கமலநாதன் எண்ணினான். அன்றியும், கண்ணியம்பிள்ளை தன்னை வேண்டிக்கொண்டதற்காக அவ்விதம் செய்ய நேர்ந்ததென்று சித்திரவர்மன் சொன்னதை அவன் சிறிதும் நம்பவில்லை. அப்பெயர்கொண்ட ஒரு தனவந்தர் உண்மையில் இல்லை என்பதைக் கமலநாதன் நன்கறிவான். கண்ணியம் பிள்ளை என்னும் பெயருடைய மனிதனே இல்லாதபோது, அப்பெயருடைய ஒருவர் மோட்டார் வண்டி வைத்திருந்ததாகவும் அதில் தான் ஏறிவந்ததாகவும் சித்திரவர்மன் கூறியது,

மலடிமைந்தனுந் தானுவிற் புருடனும்
  வான்மலர் முடிசூடி—
இலகு கந்தர்ப்ப நகரினிற் சுத்திகை
  யிரசதம் விலைபேசிக்—
கலகமாயின ரிடையினிற் கயிற்றராக்
  கடித்திருவருமாண்டார்—
அலகையாயினர்

என்பதைப் போன்றதோர் அசம்பாவிதமான கதையேயாம் என்பதனை அவன் இனிதறிந்து கொள்ளாதிருப்பனோ? அந்த ஸ்திரீக்கும், நாடகப் பந்தரில் அன்று நடந்த கொலைக்கும் ஏதேனும் சம்பந்தமிருக்கலாமென்றும், அதனாலேயே அவள் பிறரறியாதபடி 'மோட்டார்' மூலமாய் பிரயாணஞ் செய்திருக்கிறாள் என்றும் கமலநாதன் சந்தேகமாய் நினைத்தான்.

"கமலநாதா! நாம் அநாவசியமான விஷயங்களைக் குறித்து ஏன் விவகரித்துப் பொழுதைப் போக்குகிறோம்? நாம் அன்று பேசிக்கொண்ட விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசினாலும் பலனுண்டு. உன்னுடைய ஆலோசனை எந்தமட்டில் இருக்கிறது? என்னோடு சேர்ந்து வேலைசெய்து அந்த இரகசியத்தைக் கண்டுபிடிப்பதில் உனக்கு இஷ்டந்தானா? நம்முடைய முயற்சி கைகூடினால் நமக்குத் தனித்தனியே கிடைப்பது இரண்டரை இலட்சரூபா,—ஞாபகமிருக்கட்டும்" என்று சித்திரவர்மன் கூறிச் சம்பாஷணையை வேறுவழியில் திடீரென்று திருப்பினான். இச்சமயம் அவன் மிகுந்த உற்சாகத்தோடும் தைரியத்தோடும் பேசினான். அவனை அறியாமலே அவன் அவ்விதம்

பேசியதிலிருந்து கமலநாதனுக்கு இன்னும் ஓர் உண்மை புலப்பட்டது. அதாவது சித்திரவர்மன் உண்மையில் ஜுரநோயால் வருந்தவில்லை என்பதும், எக்காரணத்தை முன்னிட்டோ அவன் ஜுரத்தால் வருந்துபவனைப்போல் பாசாங்கு செய்துவந்திருக்கிறான் என்பதும், தன்னுடைய சதியாலோசனை விஷயமாய்ப் பேசிய உற்சாகத்தில் தான்பூண்ட பொய்வேடத்திற்கு இயைய நடிப்பதற்கு மறந்தவனாய் உண்மையைப் புலப்படுத்தி விட்டான் என்பதுந்தான்.

“சித்திரவர்மா! என்னுடைய அபிப்பிராயம் சிறிதும் மாறவில்லை. நான் ஏற்கெனவே இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஆலோசனைபுரிந்து ஒருவிதமான முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன். உன்னோடுசேர்ந்து வேலை செய்வதில் எனக்கு ஆட்சேபம் சிறிதுமில்லை. ஆனால் நன்மாறனைப் பற்றியும், அவன் சம்பந்தமான இரகசியங்களைப் பற்றியும் எனக்கு நீ விவரமாய் எடுத்துரைத்தல் வேண்டும். எவ்விதமான விவரமும் அறிவியாமல் ‘கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்டது போல்’ என்னை விட்டிருந்தால் நான் உன்னோடு சேர்ந்து வேலை செய்தல் எங்ஙனம் சாத்தியமாகும்” என்று கமலநாதன் வினவினான்.

“இவ்விஷயமாய் நீ ஏன் கவலைப்படுகின்றாய்? ஏராளமான பணம் கிடைக்கிறது! நான் சொல்வது போல் மாத்திரம் நீ செய்யவேண்டியது. நன்மாறனை நான் நன்கறிவேன். ஆதலால், எவ்வெச்சமயங்களில் எவ்வெவ்விதமாய் நடந்தால் காரியம் கைகூடும் என்று அறிந்துநடப்பதற்கு என்னால்முடியும்” என்று சித்திரவர்மன் விடை இறுத்தான்.

“நன்மாறனுடைய புத்திரியை நீ அறிவாயோ? அவளுடைய பெயர் கமலரேகைதானே? அன்றிரவு அவளைக் குறித்துத்தானே நீ என்னோடு வார்த்தையாடினாய்?” என்று கமலநாதன் சித்திரவர்மனைக் கேட்டான்.

“ஓ! அவளை நான் நன்கறிவேன். அவளைப்பற்றிய எல்லா விஷயங்களும் எனக்குத்தெரியும். ஆனால் என்னைப்பற்றி அவள் அதிகம் அறிந்திருப்பாள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அதுவும் ஒரு காரியத்திற்கு நலந்தான். ஏனெனில், என்னை அவள் அறிந்திருப்பாளானால், நம்முடைய முயற்சிக்கு அவள் இடையூறாகவே நிற்பாள்” என்று சித்திரவர்மன் சொன்னான்.

“நல்லது! இப்போது என்னை நீ என்ன சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கிறாய்?” என்று கமலநாதன் அவசரக்குறிப்புத்தோன்ற வினவினான்.

“என்னோடு சேர்ந்து வேலைசெய்ய உனக்கு இஷ்டமுண்டா, இல்லையா என்பதை மாத்திரம் நான் அறியவிரும்புகிறேன்.” என்று கூறினான் சித்திரவர்மன்.

“மனப்பூர்வமாய் உன்னோடு சேர்ந்து வேலைசெய்ய எனக்குச்சம்மதமே! அவ்விஷயத்தில் நீ எட்டுணையும் ஐயுறுதல்வேண்டாம்!” என்று வற்புறுத்தி உரைத்தான் கமலநாதன்.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

I. ஆத்திசூடி விளக்கம்

41. கொள்ளை விரும்பேல்

இந்த ஸூத்திரத்திற்கு மூன்றுவிதப் பொருள்கள் உண்டு. (1) கொள்ளையடிக்கும்படியான தருணங்கள்வரினும் பிறர்பொருளை கைக்கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணத்திற்குக்கூட இடங்கொடாதே. (2) பிறன்பொருளை கைக்கொள்ளுவதிலேயே கருத்துடனிராதே. (3)நமது மனத்தை கொள்ளைகொண்டு தன்வசப்படுத்தித் தத்தளிக்கவிடும்விஷயபோகங்களை விரும்பாதே. இவைகள் முறையே அரசன் முதலியபெரிய நிலையிலிருப்பவர்களுக்கும் இரண்டாவது வ்யாபாரம் வக்கீல் வைத்தியம் முதலிய ஸாதாரண நிலையிலிருப்பவர்களுக்கும், மூன்றாவது, தம் நடத்தையை ஒழுங்குபடுத்திக்கொள்ள விரும்பும் முமுக்ஷுக்களுக்கும் பொருத்தமானவை.

(1) கொள்ளை யடிக்க விரும்பாதே:—பிறர் சொத்துக்களை எல்லாம் ஒரே அடியாக வாரிவிடும் தருணம் முக்யமாக அரசர்களுக்குத்தான் வரும். அரசர்கள் தமது விரோதிகளான வேற்றரசர்கள்மேல் படையெடுத்துச்சென்று அவர்களைமுறியடித்துவிட்டால், தமது ஸந்தோஷ மிகுதியால மிருகத் தன்மையிலிருக்கும் தமது போர்வீரர்களை, தோற்ற நாட்டின்மேல் கொள்ளைக்கு விடுவதுண்டு. அரசர்கள் இதைக் கவனியாமலிருந்தாலும் போர்வீரர்களே தமது ஸந்தோஷ ஆவேசத்திலே கொள்ளையடித்துவிடுவர்: அரசர்களும் அப்பொழுது அவர்களை விசாரித்து தண்டியாமல் விட்டுவிடுவர். இப்படிச் செய்யவே கூடாது என்றுதான் இதுவற்புறுத்துகிறது. தோற்றவர்களுக்கு துக்கம் எவ்வளவு இருக்கும்! அவர்களை மேலும் கொள்ளையால் வருத்துவது செத்தபாம்பை மறுபடி அடிப்பது, அரைத்த மாவை மறுபடியும் அரைப்பது போன்ற பயனற்றதும், செய்பவரது குணக்குறைவைக் காட்டுவதுமான தொழிலல்லவா? இப்படிப்பட்ட இழிவு, இரக்கமின்மை இவைகள் நிறைந்த கொள்ளைத் தொழிலில் எந்த புத்திமானாவது இறங்க இச்சிவனா? ஆகவே இதை ஒருகாலத்திலும் அரசர் இடங்கொடுத்து வளரவிடவே கூடாது. மேலும் உண்மையாக துக்கப்படுவோர் துக்கத்தைக் கண்டு மரியாதையாக ஒதுங்கி, நம்மால் அவர்களைத் தேற்ற முடியாவிடில் சும்மாவிருப்பது அழகே ஒழிய அவர்களைத் தூண்டி மேலும் வருத்துவது எப்படிநன்னடக்கையாகும்? வருந்துபவர் வாய்ச்சொல் சாபம் போலப் பலித்துவிடும். ராவணன் திக்விஜயம் செய்துவருகையில் அயோத்திவா அங்கு இருந்த அனரண்யர் என்ற ராஜனை எதிர்த்தான் சண்டையில். அவர் தோற்றுவிழ அவரிடம் சென்று பரிஹாஸ வார்த்தை, தற்புகழ்ச்சி முதலியவைகளால் அவரை

மேன்மேலும் புண்படுத்தினன். இறக்கும் அவ்வரசன் தொந்திரவு பொறுக்கமுடியாது, "இந்தத் தருணத்திலும், ஸமயம் தெரியாது என்னை இப்படி வருத்துவதால், என் குலத்தில் பிறக்கும் ஒருவனாலே நீயும் இப்பாடுபட்டு இறக்கக்கடவாய்' என்று சபித்தார். அதன்படி பின்னர் ஸ்ரீராமசந்திரமூர்த்தியால் அநேக அவமானங்கள் பட்டு இறந்தான் ராவணன். இதுவுமன்றி தோற்றவரை மறுபடி கொள்ளை முதலியவைகளால் வருத்தலாகாது என்பதற்கு வேறு ஒரு முகாந்திரமும் உண்டு. ஒரு நாட்டை வேறொரு அரசன் ஜயித்துவிட்டால், அது அவனதாகி விடவில்லையா? ஆகவே அங்குள்ளவர்கள் அவன்குடிகள் அல்லவா? அவர்களைக் கொள்ளைகளால் வருத்தினால் அந்த பாபம், அவர்கள் வருந்துங்கால் இடும் சாபம் எல்லாம் அந்தஜயித்தஅரசனையேசூழ்ந்து கெடுத்துவிடும். ஆதலால் அவன் ஜயித்த நாட்டுக் குடிகளை வருத்தாதிருத்தல் வேண்டும்.

அரசர்களைப்போலவே மேலான உத்யோகஸ்தர்களுக்கும்ஒருவாறு கொள்ளையடிக்குங்காலம் நேர்ந்துவிடும். இந்தக் கொள்ளைக்கு லஞ்சம் வாங்குதல் என்று பெயர். இப்படி லஞ்சம் வாங்குவதால் மேலான கௌரவஸ்தரெனப் பெயரெடுத்து உலகில் உலாவிவருபவர்கள் புதிய நாகரிகம் பரவிவரும் இக்காலத்தில் எங்கும் காணலாம். இக்காலத்திய செல்வம் செல்வாக்குடைய பெரியமனிதர்கள் நிலைகள் எல்லாம் தாம்நேரிடவாங்கிய லஞ்சத்தாலோ அல்லது தமது முன்னோர் வாங்கிச் சேர்த்த லஞ்சத்தாலோதான் அமைந்தனவாக விருக்கும், பரம்பரை கௌரவஸ்தர்கள் மிகச் சிலரே. உலகமே இப்படி லஞ்சத்தை, வெகுமதி என்றும், நன்கொடை என்றும், நன்றிமறவாமை என்றும், நேரிட உறந்த லஞ்சம் என்றும் அநேக விதமாகவாங்கி ஓங்கும் பெரியோர்களால் நிறைந்துவிடக்கூடிய காலம் வந்துவிட்டபடியால் ஔவையார் கூறிய ஸூத்திரத்திற்கு இப்பொருள் இக்காலத்திற்கேற்ப மிகப் பொருத்தமானதே. இந்தமாதிரியான புதுவிதப் பெரியோரை அதிகமாக வளரவிடாமலிருப்பதற்கே ராஜாங்கத்தாரும் மிகுந்த நுண்ணறிவுடன் படித்தவருக்கும் நற்குடிப் பிறந்தோருக்குமே உயர்ந்த வேலைகளைக் கொடுக்க ஏற்பாடும் செய்துவருகின்றனர். இதனால் காலக்கிரமத்தில் பரம்பரைப் பெரியோர்கள் அதிகப்பட்டு இவ்விதக் கொள்ளை விரும்புவது நமது உத்யோகஸ்தருள் குறைந்துவரலாம்.

(2) **பிறர் பொருளைக் கவரவிரும்பாதே:**—முன் பொருளில் காட்டப்பட்ட அரசன் கொள்ளை, உத்யோகஸ்தர்கள் கொள்ளை இவைகள் கெட்டவைகள் ஆகையால் கூடியவரையில் இவைகளைத்தடுக்கவேண்டுமென்று எல்லோருக்கும் தோற்றலாம். ஆனால் தற்கால நாகரிகத்தால் நன்மைபோலத் தோற்றுவதான ஒரு கொள்ளை நமது ஸமூக வாழ்க்கையில் பரவி பெருங்கேடு விளைத்து வருகிறது. பசுத்தோல் போர்த்த புலிபோல பொதுஜனங்கள்ஸொத்துக்களை ஸாவதானமாக உறிஞ்சும் கொள்ளைக்காரர் மூவர் இக்காலத்தில் ஓங்கிவருகின்றனர். முன்னர் கூறிய அரச உத்யோகஸ்தருக்கிருக்கும் கொடுங்கோன்மை இவர்களுக்கு இல்லாது இவர்கள் நல்லகீர்த்தியுடனேயே தமது கொள்ளைத்தொழிலை நடாத்துகின்றனர். இவர்கள் பெயர்களைக் கூறிவிட்டால் எல்லாம் உடனே விளங்கிவிடும். இவர்கள்தான் நமது வியாபாரிகள், வக்கீல்கள், வைத்யர்கள். இவர்கள் கொள்ளைத்தொழிலைப்பற்றி அதிகமாக விஸ்தரிக்கப்போனால் பலருக்கு மனம் கலங்கும். இப்படி இவர்களை எடுத்துக் காட்டியதே எல்லோருக்கும் இவர்கள் ஸமாதானக் கொள்ளையின் தன்மை விளங்கி இருக்கும். இவர்களைநோக்கியே இந்த ஸூத்திரம் ஹிதோபதேசம் செய்கிறது. இவர்கள் இதைக் கருத்துட்கொண்டு ஒழுகுவாராயின் நமது ஸமூகவாழ்க்கையில் ஏழைகள் அதிகமாகாது எல்லோரும் செழித்தோங்க இடமுண்டு.

(3) **விஷயபோக விருப்பத்திற்கு இடங்கொடேல்:**—விஷய போகங்களுக்குக்கெல்லாம் ஒருவித விழுங்கும் தன்மையுண்டு. அவைகளின் அனுபவத்தை ஒருவித தூக்கம், அல்லது மூர்ச்சைக்கு ஸமம் என்றுதான் கூறவேண்டும், விஷயானுபவம் இவ்வாறு நமது உணர்ச்சியையே கொள்ளை கொள்ளும் தன்மை வாய்ந்தது. ஆதலால்தான் அதைக் கொள்ளை எனப் பெயரிட்டு இந்த ஸூத்திரத்தில் அழைத்திருப்பது பொருந்தும். விஷய ஸுகம் ஆராய்ந்து பார்க்கும் விவேகிகளுக்கும் துக்கமாகத் தோற்றும். இந்த ஸுகத்திற்கு முன்னிலையாயும் இதை அதிகப் படுத்துவதாயும் உள்ளது ஆசை நிலை. இது வீண் மனச் சஞ்சலம்தானே! இது ஸுகமா துக்கமா? இந்த ஆசைப் பரபரப்பால் ஸுகம் கிடைத்தால் அதை அனுபவிக்குங்கால் ஒருவித மூர்ச்சை நிலை, இடையில் உணர்ச்சிவருகையில் அனுபவம் நின்று 'இது மிகுந்த ஸுகமாக இருக்கிறதே! இது மாறிவிடும் தன்மையுடையதல்லவா! மாறாது இப்படியே இருந்தால்தானே நலம்' என்று இயற்கைக்கு விரோத எண்ணத்தால் வருத்தம்தான். ஸுகம் அதிகமாகிவிட்டால் திகட்டுவதால் ஒருவித வெறுப்பாகிய துக்கம்தான். ஸுகம் முடிந்த பிறகு ஐயோ போய்விட்டதே என்ற ஏக்கம், அதை மறுபடியும் அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை விஷயானுபவத்தால் அதிகமாகி வருத்தும் துக்கம் ஆகிய இவைகளேதான்இருக்கும். இப்படி விஷய ஸுகம் துக்க பூர்ணமாகவிருந்தும் அதில் வலிய நமது புத்தி இழுபடுவதாகிய துக்கம் ஒன்று. என்ன விவேகத்தால் தடுத்தும் விஷயானுபவ இழுப்பு பலமாக விருப்பதாலும், நமது நன்முயற்சியை வீணாக்கும் கொடிய குணமிருப்பதாலும் விஷயம் துக்கம்தான். இது பற்றியே ஒரு கிண்ணத்தின் வெளியில் செதுக்கியிருந்த காதலியைத்துரத்தும் காதலன் உருவத்தைக் கண்டு 'ஐயோ! எப்பொழுதும் இப்படியே இருந்தால்தான்ஸுகம். கைக்கெட்டிவிட்டால் மயக்கம்

தானே! ஸுகம்தெரியாதே!' என்று வியந்து கூறியுள்ளார் ஒரு ஆங்கலகவி. இங்கு அடியில் வரையப்பட்டிருக்கும்மொழிபெயர்ப்பில்காணப்படுவது விஷயானுபவ திகட்டிற்கு உதாரணம். இவைகளை எல்லாம் பார்த்தால், மனிதனுக்கு ஒருவித ஆவலுண்டு. அதைத் தீர்த்துக்கொள்ள விஷய அனுபவத்தால் முடியுமென்று கருதி அவன் வெளிப்படுகிறான். விஷயானுபவம் அந்த ஆசை தலை எடுக்கவொட்டாது சற்று மயக்குகிறதே ஒழிய முடிவில் ஆசை அதிகமாகிவிடுகிறது. ஆதலால் மனிதன் ஆசையை முற்றிலும் தீர்க்கவல்லவஸ்து இவ்வுலகில் இல்லை என்பதுதான் விஷயானுபவத்தால் விவேகிகளுக்கு வெளியாகும். ஆகவே விவேகிகளுக்கு விஷயானுபவம் துக்கமாகத் தானிருக்கும் மேல் நிலைகிட்டும்வரையில். இந்த துக்க உணர்ச்சியைத்தான் பதஞ்சலிபகவான் தமதுயோக ஸூத்திரத்தில்:—

'காரணம், இடைத்தாபம், முடிவு, நற்பாவனைக்கு மாறாயிருத்தல் ஆகிய இவைகளால் எல்லாம் துக்கமே விவேகிகளுக்கு' என்று சுருக்கிக் கூறியுள்ளார்.

ஆதலால் விவேகிகள் எக்காரணத்தாலும், இப்படி நமது மனதைக் கொள்ளைகொண்டு துக்கத்தை ஸுகமாகக் காட்டி நம்மைக் கழுதைகளாக்கும், விஷய ஸுகத்தை விரும்பலாகாது என்று எச்சரிக்கைசெய்கிறான் ஔவை இந்த ஸூத்திரத்தில் மானிடப்பிறப்பின் பலத்தை அடைந்து ஈடேற முயலும் விவேகிகளை நோக்கி. இப்பொருள் முற்கூறிய பொருள்களை யெல்லாம் அடக்கியுள்ளது என்று கூறவும் வேண்டுமோ?

II மொழிபெயர்ப்புவிளக்கம்

TRANSLATION MODELS

Man and Brutes

'What,' said he, 'makes the difference between man and all the rest of the animal creation? Every beast that strays beside me has the same corporeal necessities with myself he is hungry, and crops the grass; he is thirsty and drinks the stream; his thirst and hunger are appeased, he is satisfied and sleeps; he rises again, and is hungry; he is again fed, and is at rest. I am hungry and thirsty, like him, but when thirst and hunger cease I am not at rest. I am like him pained with want, but am not like him satisfied with fulness. The intermediate hours are tedious and gloomy; I long again to be hungry, that I may again quicken my attention. The birds peck the berries or the corn, and fly away to the groves, where they sit in seeming happiness on the branches, and waste their lives in tuning one unvaried series of sounds. I likewise can call the lutanist and the singer; but the sounds that pleased me yesterday weary me to-day, and will grow yet more wearisome to-morrow. I can discover within me no power of perception which is not glutted with its proper pleasure; yet I do not feel myself delighted. Man surely has some latent sense for which this place affords no gratification; or he has some desires distinct from sense, which must be satisfied before he can be happy.'

—Samuel Johnson, Rasselas.

மனிதனும் மற்றைய பிராணிகளும்

அவன் கூறலுற்றான்:—

மனிதனுக்கும் மற்றைய பிராணிகளுக்கும் உள்ள வேற்றுமைதான் என்ன? என்னருகே ஓடியாடி உலாவும் ஒவ்வொரு மிருகத்திற்கும் எனக்குள்ளது போலத்தானே உடற் றேவைகள்உள: அவைகளுக்கு பசி உண்டானல் புற்கொய்துண்ணுகின்றன: தாஹம் எடுத்தால் நீரோடைகளில் நீர் பருகுகின்றன: உடனே பசிதாகம் அடங்கி விடுகின்றன. திருப்தியுடன் உறங்குகின்றன: மறுபடி எழுந்ததும் பசிவாஉண்டு ஓய்ந்திருக்கின்றன. அவைகளைப்போல எனக்கும் பசிதாஹம் உண்டாகின்றன: அவை நீங்கியதும் எனக்கு ஓய்வுமாத்திரமில்லை. அவைகளைப் போல எனக்கும் விருப்பத்தால் வருத்த முண்டாகின்றது. ஆனல் அவைகளுக்கு உண்டாவதுபோன்ற முழுத் திருப்திமாத்திரம் வருவதில்லை. இடை நேரங்கள் எல்லாம் வெறுப்புண்டாக்குவதாயும் மந்தமாயும் காணப்படுகின்றன. நான் கருத்துடன் சுறுசுறுப்பாகிவிட மறுபடி சீக்கிரம் பசிவாராதா என்ற விருப்பம் உண்டாகின்றது; பக்ஷிகளோ சிறுகாய்களை அல்லது தான்யங்களைக் கொத்திக்கொண்டு சோலைகளுள் பறந்து சென்று, ஒரேவிதத் தொடர்ச்சியுடைய ஸ்வரங்களை வாய்விட்டு மீட்டிக்கொண்டு வாழ்நாளைச் செலவிட்டு மிக்க ஆனந்தத்தோற்றத்துடன் அங்குள்ள கிளைகளில் அமர்ந்திருக்கின்றன. எனக்குக் கூட இதைப்போலிருக்க பாடகர்களையும் வீணை வல்லவர்களையும் அழைக்கும் திறனுண்டு. ஆனல் நேற்று மனதைக் கவர்ந்த ஸ்வரங்களை இன்று கேட்டால் அலுத்துபோய்விட்டவை போலிருக்கின்றனவே! மேலும் நாளை அதிகமாகத்தானே அலுத்துப்போனதாகப்படும் அவைகள்!! என்னுள் தகுந்த விஷயஸுகத்தால் திருப்திப்படுத்தப் படாத ஒரு உணர்ச்சிகூட இருப்பதாகத் தோற்றவில்லையே! இப்படி இருந்தும்

(இதன் தொடர்ச்சி 85-ம் பக்கம்.)

சிறுவர், ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்
CHILDRENS' & LADIES' PAGES

இம்மொழி காதில்விழ, மாதுசிரோமணி ஸுகன்யை வெட்கி, "தேவபுத்திரர்களே, நான் சர்யாதி மஹாராஜனது ஒரே குமாரத்தி; அருகிலிருக்கும் ச்யவனமகரிஷியை தர்மபத்னியாக மணஞ்சாப்பி மணந்தவள். என்பர்த்தா கண்ணிழந்தவர், வயதுசென்றவர். நான் அவருக்கு அல்லும் பகலும் பக்தியோடு பரிசரியை செய்துவருகிறேன். நீங்கள் யார்? இங்கு வந்தகாரணம் யாது? கொஞ்சதூரத்துக்கப்பால் ச்யவனரிருக்கிறார். அங்கெழுந்தருளி ஆச்ரமத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்துங்கள்" என்றாள்.

இது கேட்டு அச்விநிகுமாரர்கள் ஸுகன்யையைப்பார்த்து மறுபடி "இதென்ன விபரீதம்! இவ்வளவு அவலட்சணங்களுடன் கூடின ரிஷிக்கு உன்னைத் தானம் பண்ண உன்தகப்பனுக்கு எவ்விதம் மனம் துணிந்ததோ! கிளியை வளர்த்து பூனைக்குப் பறிகொடுத்தது போலாயிற்றே! வானத்தில் மின்னலுலாவுவதுபோல் இவ்வனத்தில் நீசஞ்சரிக்கின்றாய். அப்ஸரஸ்திரீகளில் கூட உனக்கு நிகருள்ளவள் காண்பதரிதே. பட்டுடுத்தி ஆபரணங்களால் சிங்காரிக்கவேண்டிய உன் ஸௌந்தர்ய சரீரத்தில் மான் தோலும் மரப்பட்டையுமெவ்வாறு ஏறினவோ? நீ புதிதாய் யடைந்திருக்கும் யௌவனமும் வீண், உன் வாழ்நாளும் வீணாளே. அந்தோ! விதியின்பயனோ இது? பிரும்மா ஒன்றுந்தெரியாதவரோ? காட்டில் இக்கஷ்டமனுபவிக்க உன்னை விதித்தனரே! ச்யவனர் ஒருவிதத்திலும் உனக்கேற்ற கணவனல்லவே! பெண்ணாசை பொன்னாசை, மண்ணாசையென்ற மூன்றுவித ஆசைகளையும் விட்டவர். துறவி. சிறிதும் கவலைகொள்ளாமல் அவரைத் தள்ளிவிட்டு, ஏ! சஞ்சலக்கண்ணாளே, வேறுபதி நீயடைவதே மேல். அதுவே நலம்! அதுவே உத்தமம். நீ ராஜபுதல்வியாதலால், ஸம்ஸார ஸுகமின்னதென்று நன்றாய் யறிந்திருப்பாய். ஆதலால் யோசித்து எங்களிருவருள் ஒருவரைப் பதியாகக் கொள். நாங்கள் ரவிகுமாரர்கள்! உன்னை எங்களோடழைத்துப்போகிறோம் வா. தேவர்களிருக்குமிடத்தில் எங்கள் மாளிகைகளிலும், நந்தவனத்திலும், உத்தியானங்களிலும், உன்னிச்சைப்படி சகிமார்களுடன் விளையாடித்திருப்திகொள். காலில் வலியேற வனத்திற்றனியே யலைந்து காய்கிழங்கு ஜலம் கொணரவேண்டாம். கண்ணிழந்த முனிவரோடு மானக்கேடான வாழ்வுமுனக்கு வேண்டாம்" என்று வேண்டினார்கள்.

(84-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

வரம்புமீறிய உள்ளக்களிப்பும் உண்டாகவில்லையே!! மனிதனிடம் ஒரு நுட்பமானபொறி ஒன்றுள்ளது: அதைத்திருப்திப்படுத்தஇங்குஒன்றுமில்லை: அல்லது மனிதனிடம் பொறிகட்கு அப்பாற்பட்ட அவாத்தான் உள்ளதோ! அது திருப்திப்பட்டடங்கினால்தான் அவனுக்குஆனந்தம் வரும்போலிருக்கிறது."

இக்குரூர வார்த்தை செவியில் அம்புபோல் மோதித்துளைக்க, ராஜகுமாரி நடுநடுங்கி, "நீங்களோ ரவிபுத்திரர்கள், தேவர்கள்; எல்லா மறிந்தவர்கள். அப்படியிருக்க தர்மமார்க்கத்தையே நாடும் பதிவிரதையைப்பார்த்து என்னென்னவார்த்தை சொல்லுகின்றீர்கள்! சர்யாதி மகாராஜனுக்குப் பிறந்து, ச்யவனரை மணந்து, கேவலம் வியபசாரிகளுக்கேற்ப மார்க்கத்தை யனுசரிப்பதா? ஸகலலோகத்திற்கும் கர்மஸாக்ஷி சூரியன். கச்யபருடைய தனயன்; நீங்களோ ரவிபுத்திரர்கள் இவ்வாறுபேசுவது உங்களுக்கழகோ? இது எங்கடுக்கும்? தர்மம் அதர்மம் இவைகளையறிந்த குலஸ்திரீயொருத்தி, தான் அக்கினிசாட்சியாய்க்கொண்ட புருஷனை விட்டுக் கண்டவனை யடைவாளோ? இனி என்னைத் தொந்திரை செய்யாமல் வந்தவழி போய்ச் சேருங்கள். இல்லாவிடில் ஸ்திரீசாபம் பொல்லாதது. சபித்துவிடுவேன். நான் ஸுகன்யை, சர்யாதி மகாராஜனின் புதல்வி, பதிபத்தியே மேலாய்க் கொண்டவள் என ஞாபகமிருக்கட்டும்" என்று கடுகடுத்துக்கூறினாள்..

வானசாரிகள் இருவரும் அதிசயப்பட்டு ரிஷியின் சாபத்துக்கு பயந்தவர்களாய் ஸுகன்யையை நோக்கி "உத்தமியே உன்தர்மசிந்தையால் மகிழ்ந்தோம்; உனக்கு ஒரு வரமளிப்போம், நாங்கள் தெய்வலோகத்து வைத்தியர்கள்! எங்களுக்கு உன் பதியை அழகுவாய்ந்தவராகவும் யௌவனத்தோடு கூடினவராகவும் செய்யத் திறமையுண்டு; நாங்களிருவரும் உன் பதியும் ஒரேருபசரீரமெடுத்துக்கொள்ளுகிறோம், அப்பொழுது எங்கள் மூவருள் ஒருவரைப் பதியாக வரித்தெடுத்துக்கொள்" என்று புகல அவள் ஒன்றும் பதில் பேசாமல் தன் பதியிடம் சென்று நடந்த வரலாற்றை யவருக்குத்தெரிவித்து, "ஸ்வாமி எதுத்தரவு செய்கிறீர்களோ அதன்படி நடக்கக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்" என்றாள். அதற்கு ச்யவனர் "காந்தே! தாமதியாதே, சீக்கிரம் போய்த் தெய்வலோக வைத்தியர்களை யிட்டுவா" வென உத்தரவளித்தார். ஸுகன்யை போய் அவர்களை யழைத்து வந்தாள். வந்ததும் அவர்கள் ஸுகன்யையிடம் "உன்பதி ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்யட்டும்" என்று சொல்லித் தாங்களும் ஏரியில் மூழ்கிவிட்டு, மூவரும் யௌவனமடைந்தவர்களாக, ஒரே ரூபம் அவயவங்கள் அமைக்கப்பெற்று, ஒரே வேஷம்பூண்டு, ஒரேவித ஆபரணங்களால்அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஸுகன்யைமுன் வந்து நின்று, ஒரே ஸமயத்தில், ஒரே குரலோடு அவளைநோக்கி, "கமலக்கண்ணாளே! எங்களுள் யாரிடத்து உனக்குப் பிரியமதிகமோ, அவரைப் பதியாக வரித்துக்கொள்" என்றார்கள்.

ஸுகன்யை, இம்மூவரும் சிறிதும் வேற்றுமையின்றி யிருந்ததைப்பார்த்து மனக்கலக்கமுற்று, "இச்சமயத்தில் நான் என் செய்வேன்? தேவர்களாய் வந்தவர்கள், இந்திரஜாலமல்லவோ செய்து விட்டார்கள். என்பதியைத் தவிர்த்து வேறு யாரையாகிலும் வரிப்பேனோ? எனக்கு மரணகாலம் கிட்டிவிட்டது

"போவிருக்கின்றதே" யெனத் திகைத்து, ஒன்றும் புரியாதவனாய் ஈச்வரியைக் குறித்து "அம்ப, உன்னையே சரணமடைந்தேன். சொல்லமுடியாத் துக்கமனுபவிக்கிறேனே; நீ தான் என்னை இரட்சித்தருளவேண்டும். தாமரையிலிருந்துதித்தவளே, சங்கரனுக்கு நாயகியே, மகாவிஷ்ணுவுக்குப் பிரியமான லட்சுமியே, வேதங்களுக்கெல்லாம் மாதாவாகிய ஸகலகலாவல்லியே, ஸ்தாவரஜங்கமங்களைஸ்ருஷ்டித்தவளே, அக்ஞானிகளுக்குப் புத்திபுகட்டி, ஞானிகளுக்கு மோட்சம் கொடுப்பவளே, உனது பக்தர்களுக்கு ஜயம், கீர்த்தி முதலியவை தருபவளே, என் அன்னையே, என் பதிவிரதா தர்மத்தை நீ காக்கவேண்டும். உன் காலில் பணிந்து வீழ்கிறேன். எனக்கு வேறு கதியில்லை" யென்றும் மற்றுமநேக விதத்தால் தோத்திரஞ் செய்தனள். ஸர்வலோக மாதாவானதிருபுரசுந்தரியினருளால் ஸுகன்யை மனதில் ஞானமுதித்தது. மூவரையும்பார்த்து தன்பதியையே மனதால் நிதானித்து வரித்தாள்! ச்யவனர் வரிக்கப்பட்டதும் தேவவைத்தியர்கள் மூக்கில்விரல்வைத்து, ஸுகன்யையின் பாதிவிருத்தியதர்மத்தை மெச்சி, வெகு வியப்புற்றவர்களாக அவளுக்கு வாக்களித்த வரத்தைக் கொடுத்து, ஸுரலோகம்போக உத்தரவு கேட்க, ச்யவனர் அவர்களைநோக்கி "ஓ தேவகுமாரர்களே, நானடைந்திருக்கும் ஸம்ஸாரஸுகத்தை என்னென்று சொல்வேன்! வயது முதிர்ந்து, ஆசைவிலகி, கண்களிழந்து வனத்தில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தவெனக்கு உங்களால் என்ன பாக்கியம் கிடைத்தது! கண்களிரண்டிலும் புதிதாய் வெளிச்சமுண்டாகிவிட்டது. மின்னலொளியாளை எனக்கே பத்தினியாக அடைந்தேன். யௌவனம் பெற்றேன், அழகுபடைத்தேன். தேவர்களே, நீங்கள் எனக்குச் செய்தஇவ்வகை நன்மையால் பேரின்பமடைந்தேன். ஆனால் பூமியில் ஒரு விதத்திலும் கடன்படக்கூடாதே! நீங்கள் எதாகிலும் பிரதியுபகாரமாக என்னிடமிருந்து அடையவேண்டும்" என்றுவேண்ட, அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் சற்றுயோசித்து, தம்பதி சமேதராயிருந்த ச்யவனரைப்பார்த்து "ரிஷிச்ரேஷ்டரே, பிதாவின் மகிமையால் நாங்கள் ஒருகுறையின்றியிருந்தும் பிரும்மதேவன் 'மகாமேரு' மலையில் யாகம் நடத்தினபொழுது, மற்றதேவர்களுடன் கூடி வைத்தியர்கள் ஸோமபானம்செய்யத்தகுதியற்றவர்களென [illegible] தேவேந்திரனால் இகழ்ந்து தள்ளப்பட்டோம். உங்களால் கூடுமாயின், மிக்க ஆசையுற்றிருக்கு மெங்களுக்கு ஸோமபானம் செய்துவைக்கவேண்டு மெனக்கூறினார்கள். ச்யவனர் அதற்கிணங்கி, "சர்யாதி மகாராஜன் நடத்தப் போகிற பெரிதானயாகத்தில் இந்திரன் விழித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே, உங்கள் ஆவலைத் தீர்த்துவைக்கிறேன். நீங்கள் கவலையற்றிருங்கள்" என விடையளித்தார்.

இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்டு அகமகிழ்ந்த அச்வினி குமாரர்களிருவரும் விடைபெற்று மேலுலகம்சென்றார்கள். ச்யவனரும் ஸுகன்யையைக் கையில் கோர்த்திட்டு ஆச்ரமமடைந்தார். முற்றும்.

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

கோர்ட் பீஸ் ஸ்டாம்புகளின் செலவு:— சென்ற 1913-ம் வருஷம் மார்ச்மாதம் 31-தேதியோடு முடிவான ஒருவருஷத்தில் சென்னைமாகாணத்தில் கோர்ட் பீஸ் ஸ்டாம்புகளும் காப்பிஸ்டாம்புகளும் மாத்திரம் 89,01,000 ரூபாய்க்குச் செலவாயிருக்கின்றன. ஆனால் அதற்கு முன் வருஷம் அவை 8104000 ரூபாய்க்குச் செலவாயின. அதனால் பிரிட்டிஷ் ராஜரீகத்தில் வாவரக் கோர்ட் வியவகாரங்கள் மிகுதிப்பட்டுவருகின்றன வென்று தெரிகின்றது. வக்கீல்கள் என்ற வகுப்பாரும் அதிகரித்து வருகின்றனர்.

***

ஹைகோர்ட் ஜட்ஜிகளின் சம்பளம்.— கல்கத்தாவில் இப்பொழுது பாரிஸ்டராயிருக்கும் மிஸ்டர் கார்டன் அங்குள்ள ஹைகோர்ட்ஜட்ஜிகளுள் ஒருவரான ஜஸ்டிஸ் இமாமைப்பற்றி கல்கத்தாக் காப்பிட்டல் பத்திரிகைக்கு ஒரு வியாசம் எழுதியுள்ளார். அதில் அவர் ஹைக்கோர்ட் ஜட்ஜிகள் கவுன்ஸில் மெம்பர் வேலையை விரும்பாதிருக்குமாறு ஜட்ஜிகளின் சம்பளமும் கவுன்ஸில் மெம்பர்களின் சம்பளமும் சமமாயிருக்கும்படி ஜட்ஜிகளின் சம்பளத்தை 4000 ரூபாயிலிருந்து 5000 ரூபாயாக உயர்த்த வேண்டுமென்று கூறுகிறார். ஹைகோர்ட் ஜட்ஜிகள் கவுன்ஸில் மெம்பர் ஸ்தானத்தை விரும்புபவரா யிருத்தலின் அவர்கள் கவர்ன்மென்டின் தயவைச் சம்பாதிக்க வேண்டியவர்களாகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் தங்கள் சுதந்தரமாக நியாயஞ் செலுத்த விடமின்றி பல குறைகள் நேரிடுகின்றன.

***

ஆங்கிலபாஷையின் அபிவிர்த்தி— 1657-ம் வருஷத்தில் இங்கிலீஷ் பாஷையில் 13,000 வார்த்தைகளிருந்தன. அவை 1706-ம் வருஷத்தில் 20,000 வார்த்தைகளாயின; 1,800-ம் வருஷததில் 50,000 வார்த்தையாயின; 1828-ம் வருஷத்தில் 1,05,000 வார்க்தையாயின; 1,830-ம் வருஷத்தில் 1,60,000 வார்த்தையாயின, கடைசியாக 1894-ம் வருஷத்தில் அச்சிடப்பட்ட இங்கிலீஷ் அகராதிகளில் 3,18,000 வார்த்தைகளிருந்தன. இப்பொழுது அதில் 4,50,000 வார்த்தைகளிருக்கின்றன.

***

ஸ்திரீகளின் மிகுதி:— இங்கிலாந்து, ஸ்காட்லாந்து அயர்லாந்து மூன்றும்சேர்ந்த ஐக்ய நாட்டின் ஜனத்தொகையில் ஆடவரைவிட 15 லட்சம் ஸ்திரீகள் மிகுதியாக விருக்கின்றனர். ஆடவரை விட ஸ்திரீகள் மிகுதியாக விருப்பதும் ஸ்திரீகளைவிட ஆடவர் மிகுதியாகவிருப்பதும், இரண்டும், பொதுவாக வியபிசாரம் மிகுதியாவதற்குக் காரணங்களாம்.

உயர்ந்த டானிக்!　　　அற்புதமான குணம்!

சாப்பிட இனிப்பானது

ஆரோக்கிய வர்த்தக ஜீவன்.

அல்லது

பலத்தைத் தரும் ஔஷதங்களில் மிகவும் கீர்த்தி வாய்ந்த லேகியம்

இது ரஸாயனம், பலஹீனமுள்ள புருஷர், ஸ்திரீ, பாலகர்களும் உபயோகிக்கக்கூடிய தேவாமிர்தம். இதை சாப்பிட்டால் உடம்பிலுள்ள எல்லா வியாதிகளையும் போக்கி, சக்தியை யுண்டுபண்ணி, வியாதிகளை அணுகவொட்டாமற்செய்யும். புத்தி ஞாபகசக்தி வியாதியில்லாமை, ஆயுள்விருத்தி இவைகளைக் கொடுத்து சரீரவிருத்தியைச் செய்யும். பலஹீனம் சுவாசகாசம் குரல் கம்மல் இருதய ரோகம் இரத்தக் கெடுதி தண்ணீர் தாகம் இவைகளைத் தீர்க்கும்.

விலை 1-ராத்தல் அல்லது 40 தோலா எடை ரூ 5.
1-சேர் அல்லது 24 தோலா எடை ரூ. 3.

அமிருதாமலக தைலம்,

எண்ணெய் ஸ்நானத்திற்கு இத்தைலத்தைத் தேய்த்தல் மிக நல்லது. இந்தத் தைலம் அபூர்வமான முறையாற் செய்யப்பட்டது. இது தலைநோய், கண் சிவப்பு, கண்மங்கல் முதலிய நோயைத்தீர்க்கும். இது மயிர்த்துவாரத்தின் வழியாய்ச்சென்று தோலின் அடிப்புறத்தையும் நரம்பின் நுனியையும் போஷித்து, தோலை ஒட்டிய வியாதிகளை நீக்கி சரீரத்தை அழகாக்குகிறது. நெடுநாள் காந்தலுக்குப் பின் இத்தைலத்தைத் தேய்த்து ஸ்நானஞ் செய்தால் காந்தல் மறுபடியும் வராது. தலையில் உள்ள வீக்கங்கள் பொடுகுகள் இவைகளையும் நீக்குகிறது.

இதன் விலை புட்டி 1-க்கு ரூ 1 டஜன் 1-க்கு ரூ. 9

அசோகாரிஷ்டம்.

(ஸ்திரீகளுக்கு அமிர்தம்)

பெண்களுக்கு மாதவிடாய், காலக்கிரமமாயும், அளவு சரியாயும், யாதொரு வலியின்றியும் இருப்பதே சுகத்திற்கு அடையாளம். இதன்றி இதற்கு மாறுபாடு இருக்குமாகில், அதையுடனே கவனிக்காவிட்டால் அது நாளடைவில் பிள்ளைப் பேறின்மையையும் சில சமயங்களில் அகால, ஆயுள் முடிமையுமே உண்டு பண்ணிவிடும். இவ்வரிஷ்டத்தை நூஸ்திரீகளாய் இருக்கும் பொழுது தொடங்கி ஒரு மாதம் சாப்பிட்டு வந்தால், ஷெ வியாதிகள் எல்லாம் நீங்கி கருத்தரித்தலும் அழகும் உண்டாகிறது. 2-அவுன்ஸ் ஜலம் ½.மருந்து சேர்த்து சாப்பிடவும்.

இதன் விலை புட்டி 1-க்கு
ரூபா 1—8—0.

ஆர். வி. பண்டித் அண்ட் கோ.
நெ 6, பந்தர் தெரு, உதறஸ்.

✓ ஸ்ரீ ம த் வா ல் மீ கி

இராமாயண வசனம் ✓

பண்டித நடேச சாஸ்திரியாரால்
தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, தகுந்த தமிழ் வித்வான்களால் பார்வையிடப்பட்டு,
பிழையறப் பரிசோதித்துப் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டது.

இப்பதிப்பின் விசேஷம்.

தமிழில் கம்பர் முதலிய மகாகவிகள் இராமாயணத்தை இயற்றியிருந்தபோதிலும் செய்யுள் நடையை அறிந்து படித்து ஆனந்திக்கிறவர்கள் வெகு கொஞ்சமாயிருக்கிறபடியால் ஸ்திரீகளும் சிறுவர்களுங்கூட எளிதில் தெரிந்துகொள்ளும்படியாகத் தெளிவான எளி நடையில் வசன ரூபமாய் இவ்வால்மீகி ராமாயணம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இப்பதிப்பு இதன் ஆதிகிரந்தத்தின் கௌரவத்திற்கும் மகிமைக்கும் தக்கவாறு கனமான உயர்ந்த காகிதத்தில் பெரிய எழுத்தில், நன்றாய்ப் பரிசோதித்து, வெகு பொருள் செலவிட்டு, சிரத்தையுடன் மிகச்சிறப்பாய் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. மிகவிலையுயர்ந்த கனபான ஆண்டிக் காகிதத்தில் அச்சிட்டு நேர்த்தியான காலிகோவில் அழகாய் பயிண்டு செய்திருக்கிறது.

பாலகாண்டம்	... ரூபா.	1 12	சுந்தரகாண்டம்	... ரூபா.	1 12
அயோத்தியாகாண்டம்	... ,,	3 0	யுத்தகாண்டம்	... ,,	3 8
ஆரணியகாண்டம்	... ,,	1 12	6 காண்டமும் சேர்த்து வாங்கினால்		12 8

வி. கல்யாணராம ஐயர் அண்டு கோ.,
190 எஸ்பிளனேட், சென்னப்பட்டணம்.

பல கண்காட்சிகளில் மெடல்கள்பெற்ற அபூர்வ ஔஷதங்கள்

[என்னுடைய ஆயுர்வேத ஔஷதசாலையை ஸ்திரமாக பறங்கிப்பேட்டையிலிருந்து தஞ்சாவூருக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கிறது.]

பி. சுப்பராய், ஆயுர்வேத ஔஷதசாலை,

ஸ்ரீ வேங்கடேச பெருமாள்கோவில் சந்நதி, தஞ்சாவூர்.

2. சர்பத்துகள்:—திராக்ஷைப்பழம், நன்னாரிவேர், ரோஜா புஷ்பம், வாழைப்பழம், எலுமிச்சம்பழம். மாதளைப்பழம், கிச்சிலிப்பழம், பாதம், அன்னாசிப்பழம் தருஞ்சிப்பழம், கொமட்டிப்பழம், சீமை இலந்தைப்பழம், தாமரைபுஷ்பம், இஞ்சி சர்பத்துகள், ஷை சர்பத்துகள் பழவகைகளின் சத்துக்களால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றையும் துளிகள் கணக்காகவே உபயோகிக்கவேண்டும். ஒருசேர் குளிர்ந்த ஜலத்திலாவது, சோடாவாட்டரிலாவது, சுமார் 8 துளிகள் சேர்த்தால் மிகவும் இனிப்பாகவும், எந்த பழசர்பத்து உபயோகிக்கப்பட்டதோ, அந்த பழத்தின் மதுரமான வாசனைபோடுங்கூடிய சர்பத்தாகும் ½ அவுன்சு சீசாக்களில் விற்கப்படும். இச்சிறு சீசாவிலுள்ள சர்பத்து 50 சேர் குளிர்ந்த ஜலத்துடனாவது சோடா வாட்டரோடாவது சேர்த்தால் 50 சேர் உசிதமான சர்பத்தாகும். அரை அவுன்சுள்ள சீசா 1-க்கு விலை அணா 8, வி. பி. சிலவு 1 முதல் 3 சீசாக்கள் வரையில் அணா 5 பிரத்தியேகம்.

22. சுகந்த மூக்குத்தூள்:—இந்த மூக்குத்தூள் மிகவும் நேர்த்தியான முறையால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வெகு இன்பமான வாசனையுடையது. ஒரு நாளைக்கு மனிதன் எவ்வளவு மூக்குத்தூள் உபயோகிப்பானோ அவ்வளவு சாதாரணபுகையிலை மூக்குத்தூளுடன் நம்முடைய சுகந்த மூக்குத்தூளில் ஒரு சிட்டிகை எடுத்து நன்றாய் கலந்து கொண்டால், அந்தத்தூள் முழுவதும் அதிக மனோரம்மியமான வாசனையுள்ள மூக்குத்தூளாகிவிடும். கடைகளில் விற்கும் சாதாரண மூக்குத்தூளுடன் ஒரு சிட்டிகை சேர்த்தாலே போதுமானது. தனிமையாக உபயோகப்படுத்துவது அனாவசியம். இத்தூள் சேர்ந்த மூக்குத்தூள் கெடாமல் நெடுநாள் சுகந்த பரிமளத்துடன் காரம்போகாமலிருப்பதுமின்றி, சுவாசனை மூக்கில் சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கும். தலைவலி, பீனிசம், ஜலதோஷம், நாசியிலிருந்து நீர்வடிதல், மண்டைக்குற்று, நீர்பீனிகும், நாசியில் துர் நாற்றம், மயக்கம் முதலியது தீரும். இதில நவாச்சாரம் சேரவில்லை. வழக்கமாக மூக்குத்தூள் உபயோகிப்பவர்களிடத்திலுள்ள துற்நாற்றத்தை நீக்கி, சதாகமகமவென்று பரிமளத்தை வீசிக்கொண்டேயிருக்கும். இத்தூள் உபயோகித்தால் அடிக்கடி நசியம்போடுகிற வழக்கத்தை நாளுக்கு நாள் குறைத்து கடைசியில் சிலர் தூள்போடும் அப்பியாசத்தையே முற்றிலும் விட்டுவிடும்படிக்கு செய்யும். ஒரு சீசாவிலுள்ள சுகந்தமூக்குத்தூள் சுமார் ஒரு மாதத்திற்கு போதுமானது. சீசா 1-க்கு விலை அணா 4, வி. பி. சிலவு 1 முதல் 3 சீசாக்கள் வரையில் அணா 3 பிரத்தியேகம். 4 முதல் 6 சீசாக்கள்வரையில் வி. பி. சிலவு அணா 4 பிரத்தியேகம். 7 முதல் 12 சீசாக்கள் வரையில் வி. பி. சிலவு அணா 7 பிரத்தியேகம்,

பி. சுப்பராய்.ஆயுர்வேத ஔஷதசாலை, ஸ்ரீவேங்கடேச பெருமாள்கோவில்சன்னதிவீதி,தஞ்சாவூர்.

என்னுடைய ஔஷதசாலையின் ஹெட் ஆபீசை பரங்கிப்பேட்டையிலிருந்து தஞ்சாவூருக்கு ஸ்திரமாக மாற்றியாய்விட்டபடியால் இனி எல்லா ஆர்டர்களும், இப்பக்கத்தின் தலையில் அச்சிட்டிருக்கும் எனது ஹெட்ஆபீசாகிய தஞ்சாவூர் விலாசத்திற்கேஎழுதக்கோருகிறேன் பரங்கிப்பேட்டைக்கு எழுதவேண்டாம்.

Supplement to the

89

பீஷ்மர் அம்புப்படுக்கையிலிருந்து பாண்டவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தல்

P. T. O.

பீஷ்மர் அம்புப்படுக்கையிலிருந்து பாண்டவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தல்